

WESTERN

G.F. Juveld

USAMLJENI PROGONITELJ

BROJ 115 • 1300 DINARA

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128034

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

115

1988

G.F. Juvejld

**USAMLJENI
PROGONITELJ**

Nat Vesli

OSVETA PITA MUNJE

X-100

Odgovorni urednik
MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
N. KOVAČIĆ

**Izdaje i štampa: NIŠRO »Dnevnik«, OOUR, Izdavačka delatnost, Vojvodan-
skih brigada 7, Novi Sad, telefon (021) 621-555 ● žiro-račun 65700-603-6350 ●**
Direktor NIŠRO »Dnevnik«: Jovan Smederevac ● Rukovodilac OOUR Iz-
davačke delatnosti: Ilija Vojnović ● Glavni i odgovorni urednik: Todor Đu-
rić ● Tehnički urednik: Juliš Arvanitidis ● Sekretar Redakcije: Zdenka
Karabasil ● Korektor: Sava Malešević

TIRAŽ: 32.000 PRIMERAKA

G.F. Juvejld

USAMLJENI PROGONITELJ

Četiri jahača su tog vrelog julskog podneva jahali niz prašnjavu glavnu ulicu Juka Fletsa. Sva četvorica su imali gruba lica. Samo mali broj ljudi je zapazio njihov dolazak pošto je vrućina u to doba dana, kao i uvek, gotovo paralisala ovaj mali gradić na ivici pustinje.

Ali nekolicini, koji su videli jahače, beše tog trenutka zapečaćena sudbina. Niko od njih nije ni slutio da je sa tom četvoricom u grad ujahala nesreća, koja će potpuno izmeniti njihov život, ili im ga čak oduzeti.

Ejbel Mos beše jedan od nekolicine koji su ih zapazili.

Bio je bankar. U tom trenutku je stajao pred vratima svoje banke da bi se na promaji, koju su stvarali otvoren prozor i vrata, bar malo osvežio. Kad je ugledao jahače, obuzeo ga je neki neprijatan osećaj.

Nije bilo sumnje, sva četvorica behu grubijani. A to je uvek donosilo nesreću. Gde je, do vraga, šerif Benning?

Ejbel ga je video kad je pre pola sata odjahao iz grada. Najzad, Benning je bio plaćen da takve neželjene goste drži što dalje od Juka Fletsa.

Bankar je ustuknuo nekoliko koraka kada mu se učinilo da su momci kradom pogledavali u njegovom pravcu.

Pošto Beninga još nije bilo, pomislio je da bi bilo bolje da pripremi svoj kolt i svoga blagajnika.

*

Video ih je i Karl Švajcer. Doduše, njegovu pažnju su više zaokupili njihovi konji. Sedeo je pod širokom otvorenom kapijom svoje štale za iznajmljivanje konja. Dobri konji, stručno je zaključio, ali prilično iznureni od dugog i napornog puta.

Video je kako su se stranci zaustavili pred salunom i sjahali. Omotali su uzde o gredu ne pogledavši konje. Da su im bar oslobodili vratove, pomislio je Švajcer. Momke koji posle takvog jahanja ne napoje svoje konje trebalo bi istući!

*

Gordon Šampion je bio sledeći koji je osetio neprijatnost njihovog pristva.

Inspirao je čaše kada su ušli u salun i kao vuci se približili šanku.

Šampion je ovamo došao pre godinu dana, iz Vajominga. Zato je bilo dovoljno da ih samo pogleda i da ga kao grom pogodi saznanje: banda sa Reke Vetrova!

Pribrao se i uputio im osmeh.

— Čime vas smem ponuditi, gospodo?

Onaj u sredini ga je prodorno pogledao. Bio je visok i imao je grubo izbrazdano lice. Njegove sitne tamne oči su tako hladno sijale da su izgledale kao beživotne. Šampion je znao da to nije bio niko drugi nego Den Grot, voda bande.

— Poznajem li vas? — upitao je Grot tonom istražnog sudije.

— Ne verujem — odgovorio je Šampion — da sam vas ikada video.

Grot je zavrteo glavom i rekao:

— Prvi put.

— I poslednji — dodao je čovek pored njega. Šampion je poznavao i njega. Zvali su ga Hondo. Rida kosa, plave nausnice i mršavo ali lepuškasto lice. Smatrali su ga žen-skarošem.

— Pivo, bradonjo — reče Hondo.

— Za viski je prevruće.

— Pivo — ponovio je Šampion. — Za sve?

— Za mene viski.

Šampion je znao da je to bio Koli. Za njega se pričalo da baš nije sasvim normalan, ali to mu nije smetalo da postane ubica.

Četvrti beše mnogo mlađi od ostalih. Čak Adams je bio mlađi ali ništa manje pokvaren od svojih drugova.

— Za mene pivo — reče on.

Šampionu je uspelo da natoči pivo i ulije viski a da mu ruke ne zadrhte. Pogledao je zatim vodu bande.

— Vi još niste naručili, gospodine Grote — reče on, a niz leđa mu prodoše žmarci. Proklinjao je svoju nepromišljenost.

Grot se škrtio nasmešio.

— Pa vi ste rekli da me ne poznajete. . .

Šampion se u sebi hrabrio. Samo da ne izgubi živce. Jer on nije imao razloga da se plaši bande. Nikada im se nije suprotstavio.

— Pitali ste me da li vi mene poznajete — pribrano reče Šampion — a ja sam odgovorio ne. Jer vi mene zaista ne poznajete. Ali ja se se-

ćam vas i ostalih iz Cejena. Tada sam vas video u salunu »Star«.

— Čejen? — zamišljeno je ponovio Grot. — To mora da je bilo pre dve godine.

— Otprilike dve — upao mu je Šampion u reč. — Smem li natočiti pivo, ili viski?

— Viski.

Šampion je natočio piće osećajući na sebi pogled bandita. Imao je osećaj da je napravio neoprostivu grešku. Zato se, kada je počeo da briše pult, pokazalo koliko je nervozan.

— Dene, čovek nas poznaje — reče i Koli. — Svida li ti se to?

— Mislim, ako nas tako dobro pamti — primetio je Hondo — onda mnogo zna o nama. Možda dovoljno da nas oda.

Koli nije gledao u Honda.

— Da, svida li ti se to, Dene? — ponovio je.

Šampion je osetio kako mu niz leđa prolaze žmarci. Žarko je želeo da se šerif Džon Bening pojavi na vratima. Prolazili su dugi sekundi, dok je Grot proučavao njegovo lice. Šampion još nikada nije bio tako uplašen. Njegov život je zavisio samo od jedne jedine reči ovog čoveka.

Grot je podigao čašu i ispraznio je jednim gutljajem.

— Ne — reče on — to mi se baš ne svida naročito. — Odgurnuo je čašu prema Šampionu. — Mislim da bi o tome trebalo još malo da razmislimo. — Posmatrao je Šampionovo izbezumljeno lice i uz prijateljski osmeh rekao: — Još jedan, gospodine bradonjo!

*

I Dejav Kalvel, osamnaestogodišnjak video je kada su četiri jahača ujahali u grad. Sada je sedeo za stolom čoveka koga je zvao ocem i koji mu je zaista bio kao otac.

Dečak je bio vrlo visok za svoje godine. Iz fioke je uzeo zvezdu zamenika šerifa i prikačio je na svoju

košulju. Samo još dve godine, mislio je, i on više neće nositi ovu zvezdu samo u šali. Tata je stalno govorio da je još suviše mlad za to. A Dejv je znao da je Bening za njega zamišljao drugačiju budućnost.

Gradski i savezni šerifi nisu spadali u ljude koji dobro zaraduju. A oni su, za svoju platu morali da rade napornije od bilo koga, možda čak i od ljudi koji žigošu stoku. Život im je često bio u opasnosti.

Ali sve to Dejvu Kalvelu nije moglo da potamni sjaj zvezde pomoćnika šerifa. Gledao ju je kao opčinjen. Ali, da bi bio čovek od zakona, mora biti izvanredan: brz i da se ničega ne plaši. Kao njegov tata. Svi su o njemu govorili da nadaleko nema od njega boljeg branioca zakona. Dejv nije znao nikoga ko ga nije poštovao.

Tetka Lusi, koju je zvao mama, pre no što je pre nekoliko godina umrla, nije baš mnogo volela poziv šerifa. »Suviše je opasan. Suviše opasan, a malo se zaraduje. A ljudi, u stvari, i ne poštuju šerifa toliko koliko to pokazuju« — govorila je.

Sećanje na Lusi Bening izazvalo je kod mladića čežnju. Bila mu je mati kao što mu je Džon Bening otac.

Otvorio je najdonju fioku i izvadio fotografiju Lusi Bening. Na njoj je bila mlada žena, čija je bujna kosa obrazovala krunu oko glave. Bila je lepa žena, najlepša u celom Tenesiju, često je govorio otac.

Stavio je fotografiju na sto i požurio ka vratima.

Trojica ljudi su, idući natraške i pucajući, izlazili iz banke. Jedan od njih je preko ramena bio prebacio bisage.

Dejv je u njima prepoznao jahače koji su pre kratkog vremena došli u grad. Bila su četvorica. Gde je četvrti?

Jedan čovek je nešto viknuo. Tada je Dejv ugledao i četvrtog. Bio je kod konja i sada ih je žurno vođio bliže onoj trojici.

Dejv je smatrao da bi morao da im se približi. Njegov otac će sigurno organizovati poteru, pa bi mu mnogo pomogao opis bandita.

Dečak je potrčao na ulicu.

Bandit sa bisagama je osetio iznenadno kretanje iza sebe i okrenuo se.

Na mladićevim grudima je video šerifsku zvezdu i odmah pucao.

*

Šerif Džon Bening je na farmi »Ostin«, četvrt milja od grada, predao službenu poruku. Čuo je pucnje i odmah mamuznuo svog vranca, poteravši ga u galop. Sa spremnim revolverom, ujahao je u grad i usporio. Već na prvi pogled je video da je ono što se desilo već prošlo. Ljudi su trčali prema banci, prema salunu Gordona Šampiona i prema njegovoj kancelariji.

Vratio je kolt u futrolu, dojahao do svoje kancelarije i sjahao. Prebacio je uzde preko grede i kada se okrenuo, ugledao je od straha zane mele ljude.

— Šta se ovde desilo, Bene? — upitao je najbližeg čoveka.

Ben Mičel je pogledao u zemlju i promućao.

— Šerife, bilo je pucnjave. Banda je opljačkala banku. Plašim se da je vaš dečak. . . — Mičel je oklevao da govori dalje.

Džon Bening se ukočio.

— Dejv? Da li se Dejvu nešto desilo?

— Izašao je iz vaše kancelarije dok se još pucalo. Mislim da ga je neki od bandita smatrao zaštitnikom zakona i pucao je na njega.

Beningu je trebalo vremena da to shvati

Zatim se progurao kroz gomilu i ušao u kancelariju. I tamo je bilo ljudi, oko desetak, a među njima i nekoliko žena.

Okrenuli su se prema njemu. Na njihovim licima beše izraz sažaljenja. Iz jedne ćelije je doguran ležaj

u sredinu prostorije. Telo na ležaju beše prekriveno.

Bening se zaustavio. Ukočio se od užasa. Nije očekivao da će ovde naići na smrt. Nikada mu ne bi pala na pamet strašna pomisao da bi Dejv mogao biti ubijen. Po ponašanju ljudi je najpre zaključio da je Dejv ranjen, možda teško. Ali mrtav!?

— Ejbel Mos je teško ranjen, šerife — reče jedan glas. — A Sampion je mrtav. A i blagajnik u banci.

Bening je stajao kao omamljen. Smrt mu ne beše strana. Ali Dejv, dečak, njegov dečak, mrtav?! »Nesrećni slučaj« — čuo je Bening neki glas, kako objašnjava. Dejv je na grudima imao zvezdu zamenika šerifa kada je istrčao na ulicu. Zato je Ben Mičel mislio da su ga smatrali zaštitnikom zakona. Nesreća...

— Ko je to bio? — čuo je Bening svoj bezbojni glas.

— Gordon je još mogao da govori pre nego što je umro — reče neko. Ali Bening nije odvrćao pogled od dečaka. — Rekao je da je to bila banda sa Reke Vetrova, gore, iz Vajominga. Prepoznao ih je. Verovatno su mu zbog toga hteli začepiti usta.

— Šerife — reče jedna od žena sažaljivo — ako nemate ništa protiv, ja ću se pobrinuti za dečaka, i za pogreb.

Ove reči pokrenuše Džona Beninga. U njemu je zaplamsao žestoki bol pomešan sa mržnjom. Kako je Lusi bila na pravu! Cena koju je šerif morao da plati beše previsoka!

Okrenuo se i procedio kroz zube:

— Idite napolje! Svi! Ostavite me samog!

Povukli su se prema vratima oklevajući, i izašli.

Sažaljiva žena je protestvovala:

— Ali, šerife, htela sam samo...

— Ostavite me samog! — viknuo je Bening na nju i pred nosom joj zalupio vrata.

Dugo je stajao tako, sve dok nije popustio prvi žestoki nastup bola. Okrenuo se, otišao do ležaja i pola-

ko povukao pokrivač. Pogled na verno, sada mrtvo lice, zadao mu je novi bol, ali on se nije okrenuo. Dejv sada izgleda još mlađi, pomislio je. Sada je sličnost sa Lusi bila još veća. Lusi i dečakova majka bile su sestre.

Još malo je povukao pokrivač. Sada je ugledao zvezdu pomoćnika šerifa. Mislio je kako je hteo da odvrati dečaka od toga da bude zaštitnik zakona. Možda mu to ne bi pošlo za rukom, i Dejv bi sigurno bio dobar šerif. Ali sada je sve prošlo.

Polako, skoro oklevajući, dotaknuo je tamnu dečakovu kosu. Bio je to znak oprostaja i naklonosti. Ni rođeni sin mu ne bi bio bliži od Dejva.

— Zbogom, dečake moj — promrmљao je. — Neće uspeti da pobegnu, obećavam ti...

Okrenuo se. Bio je to odlučan i ljutit pokret. Uzeo je pušku iz stalka i pogledao da li je napunjena. Zatim je otišao do pisaćeg stola, izvukao jednu fioku i džepove kaputa napunio mecima. Tek tada je ugledao Lusin sliku na stolu.

Podigao ju je, a crte njegovog lica malo se opustiše. Tako znači, Dejv je mislio na Lusi neposredno pre smrti.

Otišao je do vrata, otvorio ih i izašao na užareno podnevno sunce. Ljudi još uvek behu tamo. Čekali su u nemom polukrugu.

Prišao je svome konju, gurnuo pušku u futrolu na sedlu i naglo se okrenuo.

— Potrebni su mi dobrovoljci za poteru. — Glas mu je bio promukao, pa su reči zvučale oštro. — Vi, Klingenbele, Snepe, Hartshorne, Mičele i Valdeze, smatrajte da ste položili zakletvu. Dovedite svoje konje. Za deset minuta srešćemo se kod Švajcerove štale.

— Pobegli su prema zapadu — reče neko. — U pravcu pustinje.

Bening je klimnuo glavom. Odmah zatim je video da se približava Milo Morgan, gradonačelnik i pro-

davac. Probio se kroz gomilu i zaustavio pred šerifom.

— Šerife, moramo poći u poteru za tim banditima. Mos kaže da su opljačkali petnaest hiljada dolara, koji nisu pripadali samo banci nego svima nama.

A najviše od toga tebi, pomislio je Bening i hladno odvratio:

— Ubili su mog dečaka. I Gordona Šampiona, i blagajnika. Da li su onj za vas i Mosa manje vredni?

— Naravno da nisu. — Morganov pogled je zbunjeno kružio po slušaocima. — Zaista mi je žao. Tako nešto ne smemo ostaviti nekažnjeno. Želite li da sakupim poteru?

— Već je učinjeno — odgovorio je Bening. — Sastaćemo se kod štale. Recite to Mosu. Možda će tako lakše podneti svoje rane.

— Moje mesto je u poteri — odvratio je Morgan. — Razbojnici ne mogu nekažnjeno praviti neprilike u mom gradu. — Okrenuo se i pošao prema prodavnici.

Šerif je gledao za njima, bezizražajna lica. Zatim se obratio ženi koja mu je u kancelariji ponudila svoju pomoć.

— Gospodo Li, mnogo vam hvala na ponudi. Molim vas da se pobrinite da Hofman za dečaka priredi pristojan pogreb. Ako se ne vratim do sutra u podne, ne treba dalje da odlažete pogreb.

Žena je uzdahnula.

— Nećete biti na pogrebu?! — upitala je ne verujući, kao da se htela pobuniti protiv toga.

— Sve ću učiniti da se vratim na vreme — mirno reče Bening. — Ali moja dužnost je da dovedem bandite.

— Ali to je neverovatno...

— Kao što sam rekao, sve ću učiniti — odgovorio je Bening sada malo oštrije — da prisustvujem pogrebu. A ako ubicama dam samo jedan dan prednosti, oni će pobeći.

— To je tačno — odgovorila je žena. — Ali nisam mislila da zbog svo-

jih dužnosti nećete moći da prisustvujete pogrebu svog rođenog... Ni je izgovorila dokraja.

— Još nešto. Recite Hofmanu da ga stavi u kovčeg zajedno sa onom zvezdom.

— Sa zvezdom pomoćnika šerifa, koju je tako nesrečno nosio?

— Da. Neka je nosi. Mnogo mu je značila. Njegovo svečano odelo ćete naći u ormanu u njegovoj sobi.

Okrenuo se potišteno prema svo- me konju, uzjahao i odjahao prema banci. Zaustavio se i upitao jednog od ljudi koji su tamo stajali.

— Šta je doktor rekao o Mosovom stanju, Arture?

— Hulje su ga gadno pogodile, šerife. Možda se neće izvući.

— Gadna stvar. Onda po mom nalogu zatvorite banku i pošaljite nekoga u Pejtonvil. Tamošnji bankar će znati šta treba učiniti.

— Svakako, šerife. Veoma mi je žao zbog dečaka.

Bening je klimnuo glavom i odjahao prema štali.

Sedmorica ljudi su čekali u sedlima, među njima i glomazni konjušar. Tamo je, naravno, bilo i desetak posmatrača. Milo Morgan je pošao nekoliko koraka prema Beningu.

— Svi smo spremni, Džone — reče on.

Ali tada Džes Klingenberg reče:

— Imaćemo posla sa opasnim ubicama, šerife. Nisam siguran da li je to posao za neiskusne ljude.

— I ja tako mislim — oglasio se trgovac Harvej Hartshorn.

Bening je prisilio sebe da ostane miran.

— Ako dobro znam da brojim, četiri su razbojnika, a nas je osam. — U njegovom glasu se osećao prezir. — Ne možemo čekati saveznog šerifa, jer on neće stići do sutra u podne. Sada vas sve imenujem za svoje pomoćnike — nastavio je Bening. — Time se stavljate pod moju komandu. Kada krenemo, više nema povratka. Ako neko ne želi da učestvu-

je u poteri, neka odmah sjaše. Dakle?

Bening je čekao. Najzad gradonačelnik Morgan reče:

— Mislim da niko neće da odustane, šerife.

Bening je samo klimnuo glavom.

— Onda krenimo.

*

Bening je procenio da banditi imaju prednost od tridesetak minuta. Pošli su putem prema zapadu, koji je posle dve milje vodio u šikaru. Ona je delila okolinu grada od pustinje.

Mičel se približavao Beningu.

— Šta mislite, šerife, hoće li se sakriti u prokletom Čaparelu?

Bening je slegnuo ramenima.

— To je teško reći. Na njihovom mestu, ja bih gledao da se što pre izvučem iz pustinje.

— Ali to im neće poći za rukom — reče Švajcer brišući znoj sa svog bucmastog lica — Bar ne na konjima koje sada jašu.

Bening je upitno pogledao konjušara.

— Zar jašu tako loše konje?

— To ne — odgovorio je Nemas.

— Ali izgledali su prilično iscrpljeni. Mora da su dugo jahali bez odmora i dovoljno hrane. No ipak, ako mene pitate, šerife, mislim da će bežati kroz pustinju.

— To o konjima nisam znao — reče Bening. — Time se situacija menja. Oni će se do noći sakriti u šipražje da bi odmorili konje. Znači da ih moramo zaskočiti, inače će nam u toku noći pobeći. Moramo obrazovati lanac za traženje. Ako rastojanje od čoveka do čoveka bude oko sto metara, možemo obuhvatiti skoro celu širinu šikare.

Hartshorn se odmah usprotivio.

— To je vrlo rizično. Svaki od nas će tako reći biti ostavljen samom sebi dok će četvorica bandita činiti celovitu grupu. Onaj koji naiđe na njih...

Bening je bio ljut i nestrpljiv. Oštro ga je pogledao i rekao:

— Samo vi držite rastojanje od sto metara, sa strane je pomoć. A svoje puške i koltove držite u rukama, a ne u futrolama. Banda neće hteti da se preda, zato nemojte oklevati, nego pucajte.

Sada se javio i Snep.

— Mislim da je Hartshorn u pravu. Zar zaista mislite da je tako razvučeni lanac najbolje rešenje?

— Znače li neko bolje? — ogorčeno je upitao Bening.

Sa poterom su uvek isti problemi — mislio je. Na početku su svi hrabri i spremni da pođu. Ali ne zadugo. Da mu nisu bili tako potrebni, odmah bi ih poslao kući.

— Ne, mislim da ne znam — morao je Snep da prizna.

— Dobro, onda se rasporedite — naredio je Bening. — Vreme odmice.

Bening je rasporedio ljude levo i desno, a sam je ostao u sredini jer je tu šiblje bilo najgušće, pa je i opasnost bila najveća. Kada je javljeno da su svi zauzeli svoja mesta, Bening je dao znak da krenu.

Ušli su u šikaru. Nakratko bi jedan drugog gubili iz vida. Konji nisu pravili veliku buku pošto je lišće na zemlji prigušivalo njihov topot.

Ubrzo se pred njima pojavilo korito presahlog potoka. Bening je naredio ljudima da se zaustave. Pote-rao je svoga konja u hlad povećeg žbuna i počeo da ispituje tragove. Kada se začuo pucanj, okrenuo je glavu.

Pucanj se čuo levo iza njega, prilično daleko, tamo gde su se nalazili Hartshorn ili Švajcer, koji su verovatno malo zaostali. Snep i Morgan su s desne strane pojurili galopom u tom pravcu.

— Gde je to bilo? — upitao je Morgan.

Ponovo se začuo pucanj i kroz njegov eho Bening je čuo Hartshornovo dozivanje.

— Ovamo... ovamo!

Bening je naglo okrenuo svog vranca, mamuznuo ga i pojurio u pravcu odakle je dopirao glas. Morgan i Snep su pošli za njim. Uz put su im se pridružili Mičel i kauboj Valdez. Znači, oni su čekali, umesto da su odmah pokušali da saznaju uzrok prvog pucnja i, ako je potrebno, da priteknu u pomoć. Bening je jahao kroz šipražje ne obazirući se.

— Ovamo dole, šerife!

Bening je skrenuo prema ivici rečnog korita i ujahao u njega na peskovito tle. Ostali su ga pratili u stopu.

Hartshorn je klečao pored Karla Švajcera. Namac je ležao preznojavajući se, u hladu osrednjeg žbuna. Njegovo levo rame i grudi behu krvavi. Hartshorn mu je stavio privremeni zavoj. Konjušar je otvorio oči i nasmešio se šerifu kao da se izvinjava.

— Izgleda da sam bio neoprezan, šerife.

Bening je samo slegnuo ramenima. Nije bilo nikakvog smisla da ga prekoreva.

— Biće sve dobro, stari moj. — Sjahao je i prišao Hartshornu. — Da li je jako loše?

— Prilično — prošaptao je ovaj. — Ima dve rupe i jako krvari.

— Kako se to desilo? — nastavio je šerif.

— Upravo onako kako sam vam rekao da bi se moglo desiti. Banda je napala jednog jedinog čoveka. Pucali su na njega, izbacili ga iz sedla i uzeli mu konja. — Uzeli mu konja? — ponovio je Morgan.

Hartshorn je klimnuo glavom.

— Jednog svog su ostavili. — Pokazao je na iscrpljenog konja koji je spuštene glave stajao malo dalje. — Izgleda mi kao da hramlje. Verovatno su zbog toga uzeli Karlovog konja.

— Ali to je bio samo jedan jahač — reče Bening. — Tragovi to jasno pokazuju.

— Tako? A mogli su biti i svi — reče Hartshorn.

U međuvremenu se tu našao i Džes Klingenberg. Videvši Švajcera, zavrteo je glavom i rekao:

— Bolje bi bilo da ga odnesemo kod lekara, i to što pre.

— Mislim da bi bilo još bolje da se svi vratimo u grad — objasnio je Hartshorn. — Za mene je čista glupost da gonimo tu bandu. Sve će nas poubijati, umesto da bude obrnuto. Jednostavno im nismo dorasli.

— Plašim se da bi zaista moglo tako da bude — reče gradonačelnik Morgan zabrinuto. — Da, mislim da ćemo pogrešiti ako jašemo dalje. Šta vi mislite, šerife?

Bening ga je ljutito posmatrao.

— Mislim — reče on hladno — da bi dvojica bili dovoljni da se pobrinu za Švajcera. Podsetio bih vas da ste pomoćnici pod zakletvom i da ste pod mojom komandom. Jahaćemo dalje.

Posle ovih reči usledila je tišina u kojoj se čulo samo ječanje ranjenika. Posle nekoliko trenutaka prvi je progovorio Ben Mičel.

— Za mene sve to nema uošte smisla — reče on. — Šerife, mislim da ne shvatate šta zahtevate od nas. Ne shvatate zato što je to bio vaš dečak. Pitam se, da nije ubijen vaš dečak nego neko drugi, da li biste i onda bili toliko uporni da gonite tu bandu.

Bening ga je ljutito posmatrao. Pre no što je našao pravi odgovor, javio se ranjeni konjušar.

— Bene, i sam znaš da to nije tačno.

Mičel je slegnuo svojim mršavim ramenima i prkosno odgovorio:

— U svakom slučaju, nije pravo to što čini sa nama. To niko ne može osporiti.

Bening se okrenuo i kleknuo pored Švajcera.

— Zao mi je što je baš tebe pogodio. Ali doktor Edmund će te sigurno ponovo zakrpiti.

— Naravno. I, šerife, primite moje

saučešće. Nisam imao priliku da vam ga ranije izjavim.

Bening je prihvatio ruku koju mu je konjušar pružio.

— Nemojte više brinuti o meni — odlučno reče Švajcer. — Sa mnom će sve ponovo biti u redu.

Bening je otišao do svog vranca i uzjahao. Nije trebalo dugo da razmišlja koga će poslati u grad sa Švajcerom. Mičel i Hartshorn su pokazali da su protiv dalje potere. Znao je da neće bolje proći ni sa ostalima.

— Mičele i Hartshorne — naredio je — yi ćete odneti Švajcera u grad. Mi ostali ćemo krenuti dalje.

Gradonačelnik Morgan mu je prišao.

— Šerife, plašim se da bih se i ja morao vratiti. Nisam računao da ću biti tako dugo odsutan, jer imam da rešim neke hitne poslove. A neko se mora pobrinuti i za banku, jer Mos. . .

— Za banku sam se ja već pobrinuo — reče Bening.

Mičel i Hartshorn su već pomogli Švajceru da se popne na konja. Beningov pogled je lutao od jednog do drugog. Čekali su čuteći, ali njihova lica su jasno izražavala negodovanje.

— Uzjašite — strogo reče Bening.

Bening je okrenuo svoga vranca, pošao tragom odbeglog bandita i na suprotnoj strani napustio suvo rečno korito. Škripa sedla i frktanje konja su mu govorili da su ostali pošli za njim.

Bening je smatrao da je za njih dobro što su banditi prepustili svoje drugu da se sam pobrine da nabavi drugog konja. To je samo moglo da znači da im se veoma žurilo da što pre izađu iz pustinje. Tako su se stvari — izuzev Švajcerovog ranjavanja — odvijale onako kako se on nadao.

Naterali su bandite u bekstvo, terali su ih iz šikare i njihovim konjima nisu dali vremena da se odmore.

Nastavili su kroz popodnevnu žegu. Ljudi iza Beninga se nisu rasuli u strelce, mada su znali da je to potrebno. Bening se zaustavio da im kaže da mu se približe. Okrenuvši se da ih sačeka, video je da su ostala još samo trojica. Morgan je odustao.

*

Na licima ove trojice video je izraz straha. Pošli su u poteru s dobrim namerama, nasuprot Morganu, čije su namere bile tako providne. On je želeo samo da pokaže svojim sugradanima da je spreman da učestvuje samo da bi i dalje zadržao njihovo poverenje. Bening je znao još na samom početku da će on iskoristiti prvu priliku da se vrati u grad.

Kada su mu se trojica pratilaca približili, kratko im je rekao:

— Malo se raširite, jer ovako u grupi predstavljate dobru metu.

Posle tih reči okrenuo je svoga vranca i nastavio put.

Ubrzo se pojavilo drugo presušeno rečno korito, ali mnogo šire od prethodnog. Bening je dao znak da stanu. To mesto beše kao stvoreno za zasedu. Ko bi pokušao da ga pređe, bio bi pogodna meta.

— Da li smo još uvek na tragu? — upitao je Snep približivši se Beningu.

— Na tragu smo ostaloj trojici — objasnio je Bening i pokazao tragove u rastresitom pesku. — Kada sam se ukrstio sa njihovim tragom, pratio sam ga. Trag usamljenog jahača im se nije pridružio, nego je i dalje vodio bočno.

— Možda hoće da nam zade za leđa — zabrinuto reče Klingenbel.

Valdez je zabacio svoj sombrero na potiljak i objasnio:

— Ovde ću vas, gospodo, napustiti.

Bening je obuzdao svoj bes i nije ga ni pogledao.

On se više nije ni nadao da će još dugo zadržati ovu trojicu.

— Drugim rečima — čuo je Klingembela kako kaže — bežiš. Ti se plašiš, zar ne?

— Tačno — odgovorio je Valdez. — Samo se budala ne bi plašila. Ukratko, banditi su imali dovoljno vremena da pobegnu. Ali će možda ipak negde u žbunju napraviti zasebu, možda već vrebaju da li jašemo za Eroj. Tada će nas napasti. Ne bih želeo ničiju preranu smrt i zato ne tražim od vas da jašete dalje.

— A mi upravo to činimo — ljutito reče Snep. — Direktno ih izazivamo.

Bening više nije mogao da se uzdrži. Brzo se okrenuo u sedlu i ljutito rekao.

— — Onda se gubite odmah sa njim! Izaberite! Okrenite se ili jašite dalje sa mnom!

Dodirnuo je bokove svog vranca vrhovima mamuza i odjahao dalje duž ivice presahlog rečenog korita, jer je bilo suviše opasno da ga prede na tom mestu. Nije se osvrnuo. Mogli su da učine šta hoće.

Na jednom uskom mestu ujahao je u Eroj i bez problema prešao na drugu stranu. Korakom se vratio do mesta gde je prepoznao tragove trojice bandita. Ali sve vreme nije zaboravljao četvrtog bandita i pitao se da li je on hteo da mu zađe iza leđa. Verovatno je imao dobar razlog što se još uvek nije priključio svojim drugovima.

Stigao je do mesta gde su trojica bandita došli iz rečnog korita, i pretražio okolno žbunje. Kada je bio siguran da su banditi nastavili da beže, ponovo je odjahao do ivice rečenog korita. Pogled mu je klizio do mesta gde je ostavio članove potere.

Nikoga nije bilo. Podigao je glavu i još je samo stigao da vidi onu trojicu kako nestaju u žbunju. Držali su ga za reč i odabrali su.

Bio je sam.

Još od samog početka je znao da će ostati sam.

Možda je tako i bolje. Sada je mogao da čini ono što je mislio da je ispravno i nije više morao da odgovara za živote drugih. Uvek je više voleo da radi sam.

Rukavom košulje obrisao je znoj sa očiju. Zalazak sunca više nije bio daleko.

I dalje je pratio tragove trojice bandita, ali nije zaboravio da postoji i četvrti.

Što se više približavao pustinji, tle je postajalo peskovitije. Listopadno drveće i žbunje behu sve redi a kaktusi sve češći. Kada je počelo da se smrkava, zaustavio se da se odmori.

Tragovi bandita su do sada vodili direktno u pustinju.

Do drugog kraja pustinje bilo je dobrih sto milja, i Bening se pitao da li su oni to znali. Beskrajne milje bezvodne pustinje, u kojoj nije živelo ništa osim kaktusa i sitnih životinja koje su dobro podnosile vrućinu.

Niko ko je to znao ne bi pokušao odavde da prede pustinju.

Bening je otpio malo vode iz čuturice. U njoj je bilo vode još do polovine. Ali to ga nije plašilo. Bilo je dovoljno dok stigne do Vajtejsa, gde se nalazio izvor.

Ponovo je uzjahao i po tragu pošao dalje. Noć je bila svetla pa su se tragovi još jasno videli u pesku. Vodili su pravo u srce pustinje. Olakšali su mu posao više nego što se nadao. Sutra u ovo vreme će ih imati. Bar trojicu od njih. Nije bio siguran da će naići i na četvrtog.

Žega je malo popustila. Bening je skinuo šešir i pustio da mu vetrić leprša crnu mokru kosu.

*

Vetar je postao jači i hladniji. Bening je još uvek bio na tragu, ali je bilo sve teže da ga sledi. Vetar je počeo da briše tragove, ispunjavajući ih peskom.

Okolo ponoći je odustao od daljeg praćenja. Onih nekoliko sati do jut-

ra bili su potrebni za odmor i konju i njemu.

Sa prvim svitanjem ponovo će biti na tragu. Doduše, tragovi će biti nevidljivi, izbrisani, ali Beningu ipak neće biti teško da i dalje prati bandite. Ako znaju za izvor u Vajtejsu, već su davno skrenuli u tom pravcu. Za njih nije postojao drugi put, osim onog privlačnog ali i smrtonosnog, koji je vodio pravo ka brdima.

Sledećeg dana u podne, kada ih sunce bude nemilosrdno pržilo, njihovi konji će biti iscrpljeni, a oni će pred sobom videti fatamorganu i uzalud će pokušavati da savladaju očajanje.

Tada će Bening već biti odmoran i blizu njih. A kada se smrkne, stići će ih.

*

U praskozorje, Bening se uspuzao uz jednu ogoljenu stenu. Još je bilo sveže i on je imao jasan pogled nad divljom pustinjom sa njenim peščanim prostranstvima i stenovitim brežuljcima.

Banditi se nigde nisu videli. Ali oni su bili tu, morali su biti tu, skriveni iza neke od bezbrojnih peščanih dina, ili u jednoj od dolina. Bili su tu, na putu ka plavim brdima, od kojih su očekivali spas.

Ali on je znao da je to bila varljiva nada.

Oko podne je i njega toliko savlatala žega da je morao da se odmori u hladu nekog žbuna.

Kasno popodne je koraćao peške i svog vranca vodio za uzde. Kada je žega posle zalaska sunca malo oslabila, zaustavio se u podnožju jedne dine i spustio se u rastresiti pesak. Konj je stajao spuštene glave.

Bening je sedeo nepomično. Osećao se divno dok je toplota napuštala njegovo telo.

Najzad je ustao, otpio gutljaj vode iz čaturice, zatvorio je i promućkao. Samo još nekoliko gutljaja...

Zamišljeno je obrisao slani znoj sa lica i vrata i pažljivo odmerio svoga vranca. S obzirom na okolnosti držao se dosta dobro. Konj će sigurno izdržati još jedan dan, a i on sam. A onda će im obojici biti potrebna voda. Hoće li mu noćas, kako se nadao, logorska vatra otkriti mesto gde se kriju banditi?

Ako ne, biće potrebno da već idućeg dana jaše do izvora kod Vajtejsa. Kada se zatim vrati da bi ponovo pratio tragove bandita, logorska vatra mu sigurno neće pokazati put. Ali lešinari će kružiti nad mestom gde im budu pali konji od iznurenosti...

Uzeo je uzde i nastavio da se penje ka vrhu dine. Kada se popeo gore, iznenađeno je zastao.

U podnožju dine stajala su jedna kola.

*

Mlada žena je pored male vatre bila zaposlena oko spremanja večere. Pomisao na vodu i ukusno jelo naterala je Beninga da požuri.

Kada ga je čula, žena se uspravila. Ugledavši ozbiljno lice uokvireno bujnom crnom kosom, Bening je nehotice poluglasno uzviknuo:

— Lusi!

Odmah zatim se vratio u stvarnost. Da li je vrućina doprinela da ima takve halucinacije? Lusi je bila daleko odavde, u Novom Meksiku, nepovratno izgubljena, kao što je sada bio i Dejv i sve što mu je nekada bilo privrženo. No, ipak je morao da prizna sebi da ova žena neverovtno liči na Lusi. Dok je tamo stajala i začudeno ga posmatrala, imala je isto držanje i iste mirne plave oči, kao Lusi.

— Gospodo — nastavio je malo zadihano — Ja...

Mladić, plav, sa krupnim pegama na licu, izašao je iza kola, sa puškom uperenom u Beningove grudi.

Bening se zaustavio. Nekoliko trenutaka je začuđeno gledao u puščanu cev, a zatim se nasmešio.

— Mora li baš tako?

— Ruke uvis! — povikao je mladić obučen kao kauboj.

Bening je podigao ruke.

— Udaljite se od konja!

Bening je koraknuo u stranu.

U kolima sa arnjevima neko je počeo da kašlje. Kašalj je bio suv kao kod teško bolesnog čoveka. Žena je uplašeno pogledala prema kolima.

— Požurite, Čak — reče ona kauboj.

Čak je prišao vrancu i sa unkaša skinuo čuturicu. Snažno ju je zatresao.

— Skoro je prazna, gospodo Simons.

Ženina ramena su se opustila, a u očima joj se pojavio izraz beznađa.

— Možete imati vodu — reče Bening — i ako mi ne držite pušku pod nosom.

Uzela je čuturicu od kauboja i pošla ka kolima. Bening ju je čuo da nešto tiho govori. Kašalj se polako smirio. Zatim se žena vratila.

Pogledla je pušku u rukama kauboja i upitala.

— Da li nam je još potrebna?

Čak je slegnuo ramenima, ispiti-vački odmerio Beninga, a zatim spustio oružje.

— Hvala za vodu — reče žena. — Mnogo mu je pomogla.

Bening je spustio ruke. Primetio je da žena na ruci ima burmu.

— Imate li nekih problema? — upitao je Bening.

Žena je umorno klimnula glavom.

— Zalutali smo. Moj muž je teško bolestan. A više nemamo vode.

Bening je pogledao u kauboja i ona je razumela njegov pogled.

— To je Čak Adams. On je danas došao peške u naš kamp, upravo kada sam htela da krenem dalje. Njegov konj je juče slomio nogu.

— A ni on nije imao vode, zar ne? Zavrtela je glavom.

— Samo par bisaga. Ja sam mu dala prvi gutljaj vode posle nekoliko dana.

— Mada je i vama samima bila hitno potrebna — promrmaljao je Bening i pomislio da je potpuno neiskusna u pustinji. Pogledao je kauboja. — Imate li pojma gde ste?

Adams je zavrteo glavom.

— I ja sam se zabunio. Znate li gde je najbliža voda?

— Svakako. U Vajtejsu. Dva dana kolima.

Adamsovo lice nije više bilo smrknuto.

— To je dobra vest. Ipak se radujem što ste naišli na nas.

Čovek u kolima počeo ponovo da kašlje. Ona je uzdahnula.

— Još dva dana. Ne verujem da ćemo izdržati.

— Svakako hoćete — hrabrio ju je Bening. — Imate dobre konje. A nisu ni toliko umorni da neće moći da stignu do vode. Moje ime je Bening, Džon Bening.

— Rubi Simons. Kuda ste krenuli?

— Tražim četiri čoveka. Da li ste danas videli neke jahače?

— Ne. Samo nas je sreo Čak, i sada vi.

— Kuda ste išli pre nego što ste zalutali?

— U Nevadu. Moj muž se nadao da će tamo ozdraviti. Ali...

— Dug put — primetio je Bening.

Noć koja se uskoro spustila donela je blagotvorno osveženje. Rubi je ponovo čučnula kraj vatre i na nju stavila tiganj sa mesom i krompirom, koji je već bila pripremila. Miris je u Beningu probudio glad. Još nešto ga je uzbudivalo dok je posmatrao ženu: njena sličnost sa Luisi.

— Sigurno vam je potrebno kuvano jelo — reče Rubi ne udaljavajući se od vatre. Napunila je tanjir i na njegovu ivicu stavila debelu krišku hleba. Pružila mu je tanjir i nasmešila se.

— Ovoga puta uz večeru nema kafe.

Zahvalio se a zatim dodao:

— Kasnije ću se pobrinuti za vaše konje. Uvek se trudim da zaslužim večeru.

Čak Adams, koji je sve vreme ču-
tao, pobrinuo se sam za sebe. Rubi
je treći tanjir odnela u kola.

— Prilično surov život za ženu —
reče Bening Adamsu.

— Kauboj je klimnuo glavom.

Imate li neku ideju kako da joj se
pomogne?

Već sam razmišljao — odgovorio
je Bening. Odgurnuo je prazan tan-
jir i iz džepa izvadio duvankesu.
Službena zvezda, koju je nosio u
tom džepu zakačila se za duvanke-
su, a zatim je pala između njih dvo-
jice.

Bening je zapazio da se lice kau-
boja promenilo i postalo grublje.
Namerno je podigao zvezdu i stavio
je ponovo u džep.

— Hoćete li i vi da zavijete jednu?
— upita Bening pruživši mu duvan i
hartiju.

Adams je zavrteo glavom. Mada
još nije završio jelo, odložio je tanjir
i polako ustao. Sada je iz njega izbi-
jalo neprijateljstvo.

Bening je zavio cigaretu i pri tom
ga kradom posmatrao ispod oboda
šešira. Gorućom grančicom je zapa-
lio cigaretu, a zatim je otvoreno po-
gledao kauboj a upitao:

— Adamse šta se desilo sa vašim
konjem i zašto niste poneli čuturicu
za vodu?

*

Adams je brzo dohvatio pušku ko-
ju je bio prislonio na jedan žbun, i
naglo ustuknuo. Uperio je pušku u
Beninga.

Rubi se vratila iz kola i uplašeno
zastala.

— Šta se desilo?

— Ovaj čovek je čuvar zakona —
objasnio je Adams. — Slučajno sam
video zvezdu.

Rubi ga je gledala ništa ne shva-
tajući.

— Pa šta? Šta se to nas tiče? — re-
če ona.

Adams se malo opustio. Bening je
još uvek nehalno gledao u vatru.
Adamas je spustio pušku. Očigled-
no je shvatio da mu je Bening bio je-
dina nada da dođe do vode i da pre-
živi. Prisilio je sebe da se nasmeje.

— Mislim da sam malo nervozan
— reče.

— I meni tako izgleda — odvrati
Bening. Sve vreme se trudio da od-
gonetne ko bi mogao biti Adams.

Odmah mu je na um pala moguć-
nost da je on četvrti bandit, čiji je
trag nedostajao. Ali u to se nije uk-
lapalo da se Adams jutros priključio
Simonsovima. Bandit koji je uzeo
Švajcerovog konja ne bi trebalo da
je odlutao tako daleko na sever, ne-
go je trebalo da se drži pravca pre-
ma zapadu, kako bi se ponovo sreo
sa svojim drugovima. Ako su name-
ravali da se kasnije razdvoje, pusti-
nju bi sigurno želeli da pređu zajed-
no, jer su tu još uvek bili potrebni je-
dan drugome. Ali bilo je sigurno da
je Adams bežao pred zakonom, ma-
da možda iz drugih razloga nego
ona četiri bandita.

— Siguran sam da za gospodina
Beninga nismo interesantni Čak —
pomirljivo reče Rubi Simons.

— Tačno ustade Bening. — Ja
sam ovde zbog nečeg sasvim dru-
gog. — Bacio je cigaretu u vatru. —
Mislim da sada treba da se pobri-
nem za vaše konje.

— Pozadi u kolima ima još malo
sena. Dajte i vašem konju — reče
Rubi i počeo peskom da čisti posude.

— Hvala vam.

Kada je Bening ispregnuo konje
dobio je od Rubi neko staro ćebe i
počeo njime da trlja konje. Prišla
mu je bliže, pogledala ga i upitala:

— Zašto to činite?

— Sav osušeni znoj i nalepljena
prašina moraju se skinuti — objas-
nio je. — Samo tako koža može da

diše i da vrši potrebnu razmenu toplote.

— Kod kuće u Sent-Luisu moj otac je to takode uvek radio. Nisam znala da se to radi i ovde u pustinji nego sam mislila da se to radi samo zato da konji lepše izgledaju. — Došla je do jednog konja i pomilovala ga po vratu. — Kada bismo bar imali malo vode za njih.

— Za dva dana će je imati, a dotle će izdržati. Konji mogu mnogo da izdrže — objasnio je i okrenuo se svome vrancu.

— Mislite li zaista da imamo šanse da se izvučemo? — nesigurno je upitala Rubi.

— Svakako. Sigurno ćete uspeti.

Stavila je svoju ruku na njegovu.

— Molim vas, recite istinu.

Okrenuo se prema njoj.

— To je istina. Ali nisu samo konji problem. Koliko sam mogao da čujem vašem mužu je loše.

— Tako je. — Spustila je pogled.

— Nismo smeli sami da krenemo dalje kada je naš karavan napravio dužu pauzu. Ali Viliju se žurilo. Osećao je da mora što pre da stigne u Nevadu, da bi ozdravio.

— Bolesni često više znaju nego što se misli — blago reče Bening.

Bening ju je ponovo pogledao. Bila je dražesna, a ipak tako samostalna i hrabra. Ponovo se u njemu javilo sećanje na Lusi.

Da, bila je vrlo slična ovoj ženi.

Osećao je potrebu da joj pomogne i da sa, njom podeli njene muke. Trebalo bi da ostane kraj nje i njenog bolesnog muža, i da ih odvede do izvora. Tako bi mogli da se odmore dok tim putem ne bi naišla još neka kola. Sama neće moći da stigne u Nevadu. Sve to mu ne bi bilo teško kada ga ne bi čekala druga dužnost. Ali svaki sat koji bi proveo kod Simonsovih, umanjilo bi njegove šanse da uhvati one ubice. Kao što je on naišao na ova kola, tako su i banditi mogli naići na nekoga ko je njima i njihovim konjima dao vode. a ako bi on pomogao Simonsovima i pri tome izgubio najmanje tri da-

na, nitkovi bi mu sigurno pobjegli i nikada ih više ne bi našao. Ne, nije moglo tako. Morao je da ispuni ono što je bila njegova dužnost i ono u šta se sam sebi zakleo.

Zato je rekao malo grubljim glasom.

— Voleo bih kada bih vam mogao i dalje pomagati. Ali već sutra, ja moram krenuti dalje.

— Oh! — očajnički je uzdahnula žena.

— Ali vi ćete doći do vode i bez mene. Samo, morate krenuti ujutro rano i voziti samo do podne, a zatim se do večeri odmarati. Kad padne noć, ponovo morate krenuti. Tako će vaša zaprega izdržati celu noć.

— Ali kuda? Na kom putu treba da izdržimo?! — očajnički je povikala. — Vi znate da nikad neću naći vodu!

— Ipak, naći ćete je. Jer ja ću vam nacrtati skicu puta.

To joj je malo povratilo nadu.

— Mislite da ću moći da stignem?

— Da, ako vam ovaj Adams bude pomagao pri vožnji. I ako ne premorete konje.

— Najbolje je da skicu puta date Adamsu. On se sigurno mnogo bolje razume u to.

— Ah, ne — oštro je Bening zavratio glavom. — Samo to ne! Ne smete mu pokazati skicu puta. Morate se ponašati tako kao da se orijentišete prema mojim usmenim uputstvima.

Ispitivački ga je pogledala.

— Vi ne verujete Čaku Adamsu?

— Uopšte ne — brzo je odgovorio.

— On će vam pomagati dotle dok to njemu bude koristilo. Ako mu date skicu puta, on će vam ukrasti konja i pobeći.

Bila je zapanjena.

— On to nikada neće učiniti. Kako bi mogao? On zna šta bi to značilo za nas! Morali bismo da umremo! Niko ne sme biti tako zao!

On se na ove reči samo nasmešio i dodao:

— Daleko ste od Sent-Luisa, a još ste dalje od lepog ponašanja i dru-

gih prijatnih stvari. Ovde, u ovoj surovoj zemlji, čovek kao što je Čak Adams radi samo ono što njemu najviše koristi, pa makar i preko leševa.

Rubi Simons je s nevericom zavrtela glavom.

— Većina ljudi je dobra i plemenita.

— Ako im to odgovara.

Čutala je nekoliko trenutaka pre nego što je odgovorila:

— Plašim se da ste potpuno izgubili poverenje u ljude. Bez obzira zbog čega, ali to je sigurno bilo strašno. Zao mi je. Takođe mi je žao što morate da nas napustite.

— Moram da ispunim svoju dužnost. — Bio je potresen zbog tuge u njenom glasu. — Vama će biti dobro dokle god Adams bude zavisio od vas. Dokle god samo vi budete znali put do vode, on će vam pomagati da biste ga odveli donde. A sada mi dajte olovku i hartiju da vam nacrtam skicu puta.

Rubi mu je donela notes. On je pored vatre nacrtao skicu pošto se prethodno uverio da Adams nije u blizini. Trebalo je obratiti pažnju samo na nekoliko oznaka i Bening joj je to objasnio.

— Najpre ćete ugledati brda Vajtejsa — naglasio je zatim — i to kada već budete blizu njih. Nemojte pomisliti da ste zalutali i da ste na pogrešnom putu. Vajtejs su niska stenovita brda. Ali tamo je ono što je najvažnije: dobra voda i hlad od drveća. Tamo se možete odmarati dok ne stignu drugi putnici.

— Razumem — promrlijala je.

— Samo nemojte dozvoliti da Adams suviše goni zapregu. Često se odmarajte, i konji će izdržati.

Bening je istrgnuo list iz notesa i dao joj ga.

Njene oči su zahvalno svetlucale pri svetlosti vatre.

— Ne znam kako da vam zahvalim. Da vi niste naišli, ne bismo imali nikakve šanse da preživimo.

Mogla bi biti Lusina sestra, po-

mislio je, i obuzela ga je tuga što nije mogao više da joj pomogne.

— To je najmanje što sam mogao da učinim za vas — sumorno je odgovorio. — Hteo sam...

Tihi šum ga je naterao da okrene glavu. Adams je stajao iza njih i gledao preko Rubinog ramena u skicu u njenoj ruci.

— Pokazuje li ona put do vode? — upitao je.

Bening se uzdržao od psovke i ustao.

— Da. Morate krenuti čim svane. a vi ćete uglavnom voziti kola.

— A šta je sa vama?

— Ne mogu da gubim vreme i vodio gospodu Simons do izvora. To je vaš posao.

Adams je klimnuo glavom.

— U redu. — Pružio je ruku prema skici. — Mislim da bi trebalo da je dobro proučim.

Rubi je povukla ruku, a Bening hladno reče:

— Nije potrebno. Vi ćete upravljati kolima, a gospoda Simons će vam pokazati put,

Na Adamsovom licu se moglo primetiti iznenađenje.

— Zašto tako?

— Da bi i Simonsovi došli do vode a ne da uz put ostanu negde sa kolima. Reći ću vam još nešto. I ja ću se snabdeti vodom kod Vajtejsa, ali ću se vratiti jer moram dalje na sever. Ako vas pri povratku sretnem na konju iz zaprege ili gospodu Simons nađem kraj kola bez konja, tako ću se razljutiti da ću sve drugo zaboraviti sem vas!

— Do vraga, za šta me smatrate?

— zaustio je Adams.

— Nisam baš sasvim načisto — odgovorio mu je Bening.

Rubi je u međuvremenu presavila hartiju i stavila je za pojas. Okrenula se i brzo pošla prema kolima.

Bening se uspeo na vrh dine ne bi li u pustinji ugledao svetlost logor-

ske vatre. Ona bi mu mogla pokazati pravac i mesto gde se banditi nalaze.

Pustinja je u noći izgledala vrlo tajanstveno. Na mesečini je izgledala divno, ali se nigde nije video odbleesak logorske vatre. Verovatno se još nisu osećali sigurni, pa su se skrivali, pomislio je Bening.

Sve vreme je ubeđivao sebe da će ih jednog dana ipak dovesti u Juka Flets, pred sud. Zatim su mu se misli ponovo vratile na Rubi Simons koja je u njemu tako snažno oživela uspomene na njegovu voljenu Lusi.

Iz ovih misli ga je trgnuo krik Rubi Simons.

Ovaj zov u pomoć naterao ga je da požuri mada je to bilo dosta teško, jer je pri spuštanju upadao u pesak i čizme su mu se napunile peskom.

Na bleđoj svetlosti vatre koja je dogorevala video je da se dve prilike bore. Jedna je bila Rubi, što se videlo po dugoj kosi koja se opustila i sada je slobodno lepršala na vetru. Druga prilika bio je muškarac.

Razbojnici, pomislio je Bening.

Videli su logorsku vatru i ovamo ih je namamila nada da će naći vodu. Našli su ženu koja je očigledno bila sama i zato su je odmah napali. Hulje! Dvostruko će mu platiti. Nije razmišljao o tome da će morati da se bori sa četiri revolveraša on sam.

— Rubi! — povikao je došavši do čvrstog tla.

Čovek je pustio Rubi i okrenuo se. Vatra mu je osvetlila lice.

Čak Adams!

Bening je jurnuo na njega, zaslepljen mržnjom. Rubi se zateturala i pala. Haljina na njoj beše iskidana.

U kolima je Vil Simons očajnički vikao:

— Rubi, Rubi šta se desilo?!

Bening se bacio na Adamsa. Kau-boj je skočio u stranu i pokušao da zamahne prema Beningovoj glavi.

Bening je to primetio i takođe se izmakao. Dugo su se borili jer je i Čak Adams bio tvrd orah. Tek posle izvesnog vremena, kada je već i sam bio na ivici snage, Bening je uspeo da ga savlada. Ostavio je Adamsa da leži na zemlji, a on je ustao i osvrnuo se oko sebe, da vidi gde je Rubi. Video ju je da stoji pored kola. Već u sledećem trenutku je kriknula:

— Pazite, Bening!

Bening se okrenuo. Adams se malo podigao na ruke. Bening je pošao prema njemu, u nameri da najzad okonča tuču.

Ali odjednom su se Adamsov ruke sklopile pre nego što je Bening mogao da shvati šta se dešava; pregršt finog sitnog peska poletela mu je u lice. Pesak mu je pekao oči i izazivao suze. Adamsa je pred sobom video kao dvostruku senku. Već u sledećem trenutku čuo je ženin očajnički krik:

— Ne, ne!

Samo nekoliko koraka od njega zapraštao je kolt. Bening je osetio kako ga je metak okrznuo po butini. Instinktivno se bacio na zemlju da bi izbegao i sledeći metak. Tek tada je shvatio da ga je Rubi spasla. Ona je dotrčala do Adamsa i sprečila ga da puca pravo u Beningove grudi, tako da je njegov metak samo očešao butinu.

Beningu se malo razbistrio vid, ali su ga oči i dalje strašno pekle. Adams je bio sagnut pored vatre. Bening je čuo kada je revolver ponovo škljocnuo. Posegao je rukom ka boku.

Futrola beše prazna!

Brzo se otkotrljao u stranu. Metak je prošao pored njega. Odmah zatim je potrčao prema žbunu, tražeći zaklon. Njegova jedina šansa da preživi bila je u tome da što manje bude Adamsova meta, pre nego što nađe svoj kolt.

— Šta si mislio, šerife, da si me dotukao? — podrugljivo je zvonio

Adamsov glas iz tame. — Nikome neće uspeti da me se dočepa, a najmanje tebi, jer tvoji minuti su odbrojani. . .

Svoju pretnju nije izgovorio do kraja.

Prolomio se pucanj iz puške. Adams je kriknuo i zateturao se. Bening je brzo skrenuo pogled ka kolima, odakle je došao pucanj. Rubi je pucala iz puške, iste one kojom je Adams zapretio Beningu prilikom dolaska u logor. Verovatno je puška pripadala Simonsovima.

Repetirala je i pošla ka Beningu, jer mu je htela odneti pušku.

Adams je pao na kolena, ali se ubrzo podigao, psujući.

Uperio je revolver na Rubi. Jednim skokom, Bening se našao pored Rubi i povukao je na zemlju upravo kada je Adamsov revolver opalio.

Bening je privukao pušku, otkotrljao se od Rubi i nanišanio na Adamsa. Opalio je prebrzo. Metak je promašio, udario u neki kamen a zatim zazviždao kroz noć.

To je bilo dovoljno da Adamsa natera u bekstvo. Otrčao je do kola. Pre nego što je nestao iza njih, opalio je još jednom. Nije ni slutio koliko je imao sreće. Metak je udario u kundak puške, a zatim je puška udarila Beninga u glavu. Smrklo mu se pred očima.

*

Kada je ponovo otvorio oči, Bening je pred sobom ugledao divno izvajani profil Rubi Simons, kako se ocrtava na mesečini. Klečala je pored njega i osluškivala šumove iz pustinje. U rukama je držala pušku. Shvatio je da je stražarila nad njim i ne sluteći da je Adamsov pogodak tako jako ošteti pušku da je bila neupotrebljiva.

Bening je pustio da prođe nekoliko trenutaka dok mu se u glavi razbistri, ali se ni posle toga nije odmah pomaknuo nego je i dalje posmatrao ženu. Da, ona je bila druga Lusi, mislio je. Tako smirena i dobra kao ona, i tako lepa.

Vil Simons je mogao biti srećan što mu je žena.

Pogledala je prema njemu i vide-la da su mu oči otvorene. Uzdahnula je s olakšanjem i nasmešila mu se. Osmeš je preobrazio njeno lice.

— Hvala nebesima! Već sam se plašila da ste teško ranjeni.

Bening se zbunjeno nasmešio i protrljao glavu.

— Ponovo mi je dobro. Puška me je udarila kao konjsko kopito. Mislim da je puška prošla mnogo gore od mene.

Bening je seo. Rubi je gledala u pušku.

— Metak je zaglavio okidač — objasnio je. — Sada još može da posluži dobro samo za pretnju. šta je sa Adamsom?

— Pobegao je u pustinju na jednom konju iz zaprege. Izgleda da je prilično teško ranjen, sudeći po načinu kako je uzjahao i odjahao.

— Koliko dugo sam bio u nesvesti?

— Samo nekoliko minuta.

— Možda je još u blizini. Da pogledamo bolje.

Hteo je da ustane, ali ona ga je vratila, uhvativši ga za ruku.

— Molim vas, nemojte pokušavati da ga nadete po noći. Mogao bi da vrebata u tami i vi ne biste imali nikakve šanse. — Polako je zavrtela glavom. — Uopšte ne verujem da je još tu. U svakom slučaju, dobio je ono što je tražio.

Bening ju je iznenađeno pogledao.

— Šta?

— Skicu puta. Sačekao je da se popnete na dinu, a onda je rekao da

hoće da pogleda skicu. Ja nisam htela da mu je dam i on me je dohvatio. Zato sam počela da vičem. Ja sam se branila koliko sam mogla, ali on je bio suviše jak za mene.

Rubi je počela da drhti, toliko ju je uzbudilo sećanje na borbu sa kauboajem. Bening joj je stavio ruku na rame tešeći je.

— Nemojte više misliti na to — reče on. — Više nam neće smetati. Kao što ste rekli, ima ono što je hteo.

Uspravila se, a Beningova ruka je skliznula sa njenog ramena.

— Bili ste u pravu — reče ona. — Nije hteo da nam pomogne nego samo da nas iskoristi. Nije ga bilo briga što nećemo moći dalje ako nam ukrade konja. Šta bi bilo sa mnom i Vilom da metak nije pogodio pušku nego. . . — ponovo je počela da drhti.

— Ne vredi o tome više razmišljati — reče on blago.

Razmišljao je o Čaku Adamsu. Zašto nije mogao da sačeka da zajedno sa Simonsovima dođe do vode? Za to je postojalo samo jedno razumno objašnjenje. Znao je da je Bening šerif ali nije znao ništa o napadu na banku u Juka-Fletsu i o banditima koje je Bening gonio. Zato je pretpostavljao da Bening goni njega. Mora da je nešto teško zgrešio.

Njegovo bekstvo nije sprečavalo Beninga da ga prati ili da čak pre njega bude na izvoru, pošto je šerif poznavao put i mogao je jahati i noću.

Bening je ljutito zavrteo glavom. Nitkov je nameravao da povede sve konje. Time bi konačno skinuo Beninga s vrata i zajedno sa Simonsovima bi ga osudio na smrt u pustinji. Ali Rubi ga je ranila, i ta teška rana je Adamsa sprečavala da uzme više od jednog konja.

Njeno hrabro delo ih je sve spasilo.

— Život u ovoj zemlji je sasvim drugačiji od onog na kakav sam navikla — reče Rubi zamišljeno, a glas joj je zvučao nekako odsutno. — Izgleda da ovde ništa nema vrednosti, čak ni život. Mislim da se sa tim ne mogu pomiriti.

— Pa nije baš tako strašno — reče Bening. — da li su skica i konj sve što je Adams ukrao?

Potvrdno je klimnula glavom.

— Da. Videla sam ga kako se teturao od kola. U jednoj ruci je nosio bisage, a u drugoj svoj kolt. Stavio je bisage konju preko vrata i zatim uzjahao, sve vreme držeći revolver uperen na nas. Nisam mogla da napunim pušku. Mislila sam da je u mehanizam ušao pesak. Ali ipak mislim da ne bih mogla ponovo da pucam u njega. Kada je odjahao, izgledalo je kao da mu je bilo teško da se održi na neosedlanom konju.

— To znači da je prilično teško ranjen — reče Bening. — Sumnjam da će stići daleko. — Pogledao je u pustinju. — Nema svrhe da pođem da ga tražim. Čekaćemo do svitanja. Potreban nam je taj konj.

Čuo je kako je Rubi s olakšanjem uzdahnula, a to mu je govorilo da je rekao upravo ono što je ona želela. Plašila se da sama ostane u logoru jer je mislila da bi Adams mogao da se vrati.

Vil Simons je dobio novi napad kašlja. Rubi je ustala i požurila u kola.

Bening ju je video kako se puže ispod arnjeva. Zatim je ustao i potražio svoju pušku.

Kada ju je našao, proverio je da li je napunjena i otišao je do uzvišice. Pogledom je pretražio okolinu. Oštrim okom je tražio bilo kakav pokret i pažljivo je osluškivao. Pokušao je da čuje krckanje grančica, topot kopita ili ječanje ranjenika. Ali pustinja je počivala u tišini.

Vratio se u logor.

Simons više nije kašljao, ali se njegovo teško disanje čulo čak do

mesta gde se Bening zaustavio. Zavrteo je glavom i produžio do konja. Adams je zaista uzeo jednog konja iz zaprege. Zašto je ostavio najboljeg konja, njegovog vranca?

Dakle, nitko je uradio ono što je planirao još od početka kada je naišao na Simonsove: već prve noći da ukrade jednog njihovog konja. U svojoj očajničkoj žurbi i onako ranjen radio je sve kako je prvobitno bio isplanirao. Ili se, možda, plašio da je vranac konj koji sluša samo svoga gospodara i da bi njemu, strancu, samo doneo nevolje.

Bening je hteo ponovo da raspali već skoro ugašenu vatru, ali se predemislio. Pucnji su se sigurno čuli daleko. A u blizini su bile ubice, koje će sigurno hteti da vide ko se ovde zadržao. Dovoljan izazov za to bila bi već i sama pomisao na vodu. A logorska vatra bi im mogla pokazati put.

Zastao je i razmišljao. Odjednom je postao svestan toga šta je za njega značilo bekstvo Čaka Adamsa. Šta će biti sa Simonsovima?

Jedan konj nije mogao da vuče kola. S druge strane, uvideo je da neće biti dobro da ujutro pode da traži i drugog konja. Ko zna kuda se uputio ranjenik u polusvesnom stanju. Mogao je i otići i tako daleko da bi prošao ceo dan dok bi ga našao i vratio se sa konjem. Za to nije imao vremena. I on, i Simonsovi, a i konji, morali su što pre da stignu do vode. A pošto nije hteo ostaviti Simonsove da umru u pustinji, značilo je to da će morati da upregne svog vranca. A uz to je bio primoran na ono što je svakako hteo da izbegne, da se zadržava i dovede u pitanje lov na ubice.

Tiho je opsovao.

Nezadovoljan sobom i svetom, počeo je da traži izgubljeni kolt i najzad ga je našao napola zatrpanog u pesku. Očistio ga je i stavio u futrolu. Rubi je sišla sa kola i polako mu prišla.

— Vilu je mnogo gore — reče poštišeno.

Iz njega su provalili srdžba i nestrpljenje.

— Niste smeli sami nastaviti put, bar ne ovako opremljeni.

Pogledala ga je ispitivački i, uznemirena njegovim tonom, rekla:

— Mislili smo, mi. . .

— Mislite li da možemo nastaviti put? Hoće li izdržati?

Gledala ga je još nekoliko trenutaka, a zatim je oborila pogled.

— Mislim da neće ništa primetiti, bez svesti je.

— Onda ću upregnuti konje. Nećemo dobiti ništa ako ovde sedimo.

— Ali konji. . . mislila sam da im je potreban odmor.

— Odmarali su se nekoliko sati. To je za sada dovoljno.

— Kako vi kažete — promrmrljala je i počela da sakuplja logorsku opremu.

Pošao je prema konjima. Na svojim plećima je osećao njen pogled. Znao je da se zabrinula zbog njegovog ponašanja. Već mu je bilo žao što je sa njom tako oštro razgovarao. Ali njegov gnev zbog razvoja događaja beše još uvek tako jak da se nije mogao odlučiti da se izвинi. Do davola, ako se čovek zakune, a zatim. . .

Čak Adams je rukama obuhvatio vrat konja. Čvrsto se držao nogama. Bio je omamljen od gubitka krvi, tako slab da je skoro pao s konja, kada je ovaj naglo skrenuo u stranu.

Nije imao pojma kuda je jahao, ali to mu za sada nije bilo važno. Samo što dalje od šerifa, koji ga je neprestano probadao svojim hladnim pogledom. Adams je mislio da Bening zna ko je on.

Ali, mada su kola pošla niz brdo, na kraju ga je ipak prevario. Još je imao plen koji su ukrali u banci u Juka Fletsu. A sada je čak imao i skicu koja će mu pokazati put do vode.

Mada je nebo bilo osuto zvezdama, bilo je ipak suviše tamno da bi se mogli pratiti tragovi, ukoliko je Bening uopšte krenuo za njim. Verovatno će čekati do svanuća. A do tada, govorio je Adams sebi, imaće dovoljnu prednost da pre njega stigne do vode. Ha, a tamo će se pobrinuti da Bening nikada ne stigne do vode i da ga pustinja proguta!

Ali, do davola, proletelo mu je kroz svest, ako jaše u potpuno suprotnom pravcu, nikada neće steći tu prednost.

Napregnuto je razmišljao. Kako je rekao Bening? Vratit će se iz Vajtejsa pošto ima posla na severu. Dakle, mora da su se nalazili negde na jugu.

Zaustavio se da bi se orijentisao prema zvezdama. To nije bilo lako jer su one počele da mu igraju pred očima. Najzad je zaključio da je na dobrom putu i jahao je u tom pravcu. Biće srećan kada svane i kada se bude mogao orijentisati prema skici.

Bening verovatno neće poći za njim, nastavio je da razmišlja. Sve dok bude imao Simonsove na vratu. Momak je od one vrste ljudi koji zaboravljaju sopstvene probleme da bi pomogli drugima.

Dovešće ženu do izvora. Lako se moglo приметiti da mu se svidela. Šteta za njega, pošto je ona već imala jednog čoveka. Ali, to se može brzo izmeniti. Vil Simons neće dugo izdržati. On je već jednom nogom u grobu.

Izgledalo je da je Adamsova rana prestala da krvari. Postojala je minimalna šansa da ga Rubi pogodi i, eto, nije imao sreće. Pogodila ga je.

Bisage su odjednom počele da klize. Adams ih je uplašeno zgrabio i povukao gore. Koža je bila klizava od njegove krvi. Mora negde da ih pričvrsti, inače će ih izgubiti.

Zgrabio je punu šaku grive i upleo je sa dvostrukim kaišima koji su bili na bisagama. Pošto su bisage

sada bile sigurne, mogao je i on malo da se opusti.

Razmišljao je. Čovek koji ima petnaest hiljada dolara mogao bi u Meksiku duže vreme živeti kao kralj. Mogao bi raditi što mu je volja i imati što poželi. Naravno, od Grota, Honda i Kolija bi se morao skrivati. Oni bi ga rado videli pred svojim koltovima, otkako im je pobe-gao sa plenom. Ali za to bi morali najpre da ga nađu, a Meksiko je ogroman. A ko zna, možda neće ni izaći iz pustinje pošto nisu znali za izvor u Vajtejsu.

Odjednom je konj naglo skrenuo, zatim se propeo kao da ga je nešto podiglo sa zemlje. Naglo je, ponovo, prednjim nogama dodirnuo zemlju, a zatim počeo da se vrti ukrug. Adams je tada poleteo kroz vazduh.

Kada se osvestio, nebo se bilo razvedrilo. Bližio se izlazak sunca. Verovatno je satima ležao bez svesti. Mukotrpno je seo, a cela leva strana ga je bolela.

Napipao je ranu. Krv se osušila. Znači, u međuvremenu je rana ponovo krvarila. To ga je još više razljutilo. Kada je stao na noge, one su zadrhtale pod njim. Ali morao je nešto da učini, morao je da nade konja.

Uzalud je pogledom pretražio osvetljenu okolinu. Konja nigde nije video.

— Prokleta zmijo — šaptao je slomljenim glasom. — Kada te nadem, odraću ti kožu!

Otpuzao je do jedne uzvišice.

Odjednom je zastao, ljuljajući se. Nije nestao samo konj nego zajedno sa njim i bisage u kojima je bio sav novac.

Ovo saznanje mu je izmamilo još više psovki. Kad bi našao bar konja! A da li će bisage još biti na njemu?

Do davola, mogle su pasti posle četvrt ili posle četiri milje. Obuzeli su ga gnev i razočarenje. To lutanje kroz pustinja, sve opasnosti koje je podneo zbog novca, pa i ove rane. . . sve beše uzalud. I samo zato što je ta prokleta zmija. . .

Odjednom, više nije bio sam!

Trojica jahača su se zaustavili na desetak metara od njega i hladno ga posmatrali. Posle prvog straha obuzela ga je radost što će biti spašen. Ali te radosti je nestalo kada je prepoznao tu trojicu. Dugo ih je gledao, njihao se kao pijan, a usne su mu se iskrivile u ludački osmeh.

— Hej — pa to ste vi! Hondo, Grot, Koli! Gde ste, do vraga, bili do sada? Prešao sam celu pustinju tražeći vas.

— Verujem ti — odgovorio je Grot hladno.

— Imao sam nesreću što sam bio pogoden. Vrlo sam srećan što vas vidim. Imate li vode?

— Gde je novac, Čak? — zarežao je Grot.

Adams je krenuo korak napred, ali se spotakao i pao na kolena.

— Ne znam. . . prokletstvo! Da li ima vode u tvojoj čuturici, Koli?

Grot je polako sjahao, a ostali se nisu pomerili. Prišao je Adamsu, dohvatio ga za košulju i digao ga na noge. Zamahnuo je rukom i udario Čaka po licu.

Grot ga je posmatrao još jedan trenutak, a zatim ga je jednim udarcem poslao na zemlju.

— Gde je novac, Čak?

— Nemam ga — mucao je Adams. — Kažem ti da ga nemam! Pretresi me, pa ćeš videti. Ali, za ime sveta, daj mi gutljaj vode! I previjte mi ranu.

— Imao si novac — režao je Grot. — Pobegao si sa njim. Šta si učinio sa njim? Negde si ga sakrio?

Čak Adams je pogledao ovog grubijana. Pogled mu je skrenuo ka drugima, Hondi i Koliju. Oni su ga posmatrali ravnodušno.

— Sigurno nisam ništa sakrio — jadikovao je Adams. — Ali nešto ipak znam o novcu. Dajte mi jedan gutljaj i previjte mi ranu, pa ću vam sve reći.

— Nemamo vode, momče! — kreštao je Koli. — Sve vreme dok smo tražili tebe, tražili smo i vodu.

Čoveče, ja bih sada svoj deo opljačkanog novca menjao za čuturicu vode!

To je bila istina. Njihova mršava lica su to jasno pokazivala. Njima je bilo isto tako loše kao i njemu. To ga je podstaklo da misli na skicu puta. Počeo je u sebi da trijumfuje.

— Hoćete li mi pomoći ako vam kažem gde ima vode? Obećajte da ćete mi previti ranu i da me nećete ostaviti da umrem u ovoj pustinji, i ja ću vas odvesti do vode.

Ali Grot je na to samo prezrivo frknuo.

— Govori o novcu, Čak! — reče on.

— Govoriću samo ako mi to obećate.

— Dakle, obećavam.

Adams se malo uspravio. Rukom je pritisnuo ranu na ramenu. Ponovo je počela da krvari kada ga je Grot srušio na zemlju.

— Nisam ga sakrio. Juče sam, pošto sam bio ranjen, ukrado jednog konja. Prokleti šerif me je skoro dokrajčio. Ja sam na vrancu došao do vde, kada se prokleta beštija uplašila, propela i zbacila me. Sada je negde u pustinji, sa bisagma u kojima se nalazi novac.

Adams se, uznemiren, ponovo spustio na zemlju.

Grot ga je hladno posmatrao.

— O kakvom to konju pričaš? Šta se desilo tvom konju?

— Slomio je nogu — umorno je odgovorio Adams. — Dakle, hoćete li me sada previti?

— Čijeg konja si uzео?

— Pripadao je porodici Simons, a oni su na putu, u kolima.

— A gde su sada kola?

Na Adamsovom licu se pojavio izraz očajanja.

— Zar mi nećeš najzad pomoći, Grote? Hoćeš li jednostavno stajati i posmatrati dok potpuno ne iskrvarim? Reci Koliju da sjaše i da me previje.

— Gde su sada kola Simonsovih? — ponovio je Grot.

— Ah, negde tamo. — Adams je

pokazao u neodređenom pravcu. — Mislim da bi trebalo da se nalaze severoistočno oдавде.

— Izgleda da je to bio zaprežni konj — primetio je Hondo, još uvek sedeći na konju, kao i Koli. — Onda se on sigurno vratio do kola svome drugu. U svakom slučaju, u ovoj ravnici bi uskoro trebalo da ga otrijemo.

— Moguće — promrmaljao je Grot. — Naravno, ni Čaka nismo ovde lako našli. Pomoglo nam je njegovo jaukanje.

— Uputio se prema severu — nastavio je Hondo. — Sve vreme smo ga tražili u pogrešnom pravcu.

Grot je slegnuo ramenima.

— Sve to sada više nije važno. Imamo ga. Sada nam je preostalo samo da nademo konja. Verovatno će otkasati do kola, kao što si rekao. Ali i Simonsovi će ga tražiti. Moramo ga ščepati pre njih.

Grot se okrenuo i pošao ka svome konju.

— Hej! — povikao je Čak Adams. — Šta će biti sa mnom? Hteo si da mi pomogneš. Obećao si!

Grot se uspravio u sedlu. Njegove sitne oči upraviše se ka Adamsu. Zlobno se nacerio.

— Odmah će ti biti ukazana pomoć, Čak. — Povukao je kolt i opalio u druga.

Udar metka je bacio Adamsa na leđa.

Koli je bezosećajno posmatrao nepokretno telo.

— Nisi li ga možda prerano ubio, Grote! On nije govorio samo o Simonsovima nego i o šerifu.

Grot je iz kolta izbacio čauru i zamenio je novom patronom. Vratio je kolt u futrolu i pogledao Adamsovo iskeženo lice.

— Mislim da se naš udeo u plenu prilično povećao.

Koli je ponovio:

— Govorio je i o šerifu.

Grot mu se napola okrenuo.

— Eh, ti se brineš zbog jednog jedinog šerifa. Nas smo trojica protiv

njega i Simonsovih. To bi trebalo da nam bude dobra šansa, čak i za tebe, Koli.

— Hteo sam samo da podsetim na to — mrmljao je bandit.

— Dakle, krećemo — osorno reče Grot i mamuznu konja. Ostala dvojica podoše za njim. Nijedan više nije ni pogledao svog mrtvog druga.

— Hitno moramo naći vodu — reče Hondo posle izvesnog vremena. — Inače mi konj neće dugo izdržati, a ni ja.

— Dobićemo vode, još danas — odgovorio je Grot. — Simonsovi svakako imaju bure sa vodom u kolima. Naći ćemo ih još pre nego što padne noć.

Jahali su ćutke sve dok se Koli ponovo nije nečega setio.

— Šta je Čak mislio kada je rekao da on zna gde ima vode i da će nas odvesti tamo? Šta misliš o tome, Grote?

Grot je prezrivo zabacio glavu.

— Jedna od njegovih prokletih laži. Da je znao, zar misliš da bi nas molio da mu damo vode? Misliš li da bismo ga našli kako umire od žeđi da je znao gde ima vode?

— Mislim da ne bi — dodao je Koli. — Naravno, to su bile samo priče.

— A sada se pobrini za tragove. Nećemo da ih izgubimo.

— Sigurno je otkasao do kola — reče Hondo ubedljivo. — To bi učinio svaki zaprežni konj.

— Onda ću ga zagrliti kad ga nademo — reče Koli. — Ali pre toga ću popiti dobar gutljaj.

Hondo je upravio svoje zakrvavljene oči ka istoku. Odande se videla prva sunčeva svetlost.

— Ponovo će biti strašno vruće — promrmljao je. — Da li ćemo zaista uspjeti?

Grot mu se podrugljivo nasmejao.

— Ti sigurno hoćeš. Treba samo da pomisliš na žene koje možeš kupiti za svoj deo.

Konji su strašno trpeli od vrućine. Rubi je izgledala kao da gori, a Bening je imao osećaj da je iz njegovog tela isparila i poslednja kap vlage.

U paklenoj vrućini kola ležao je Vil Simons kao mrtav. Njegovo kašljanje je već gotovo sasvim prestalo, kao da mu je za to nedostajalo snage. Ležao je nepomično uprvši pogled u Rubi, kada je bila pored nje, ili na komad plavog neba između nje i Beninga kada su sedeli na sedištu kola.

Bening je hteo da vozi do podne. Ali sada, usred prepodneva, zaustavio se već po drugi put. Konji nisu bili tako izdržljivi kao što se nadao. Zaustavili su se pored drveta koje je davalo vrlo slab hlad.

Bening još uvek nije sasvim savladao svoj bes i zato se samo kratko obratio Simonsovima:

— Odmorićemo se jedan sat, a zatim ćemo nastaviti put do podne.

Sišao je sa visokog sedišta, pri tome slučajno dodirnuo točak i odmah trgnuo ruku; šine na točkovima behu užarene. Otišao je zatim do zaprege, olabavio amove i spustio rudu na zemlju. Ništa više nije mogao da učini za ove umorne životine.

Seo je u hlad kola. Uplašio se kad je čuo tiho rzanje zapreznog konja. Odmah je bio na nogama i oslušnuo u tom pravcu. Prema njima je kas kao umoran konj. Bening se okrenuo i hteo da dohvati pušku sa sedišta. Zaustavio se kada je video da konj nije imao jahača. To beše onaj konj koga je ukrao Čak Adams. Izgleda da se nekako oslobodio jahača i vratio se.

Radosno ali mirno je čekao pored vranca. Bening se pitao šta se desilo sa Adamsom. Verovatno je umro od gubitka krvi i od žeđi.

Konj je došao sasvim blizu ali je nečeg čudnog bilo u držanju njego-

ve glave. Kao da je naišao na nešto i to mu se uplelo u grivu, pomislio je Bening. Ah, pa to su bisage Čaka Adamsa, reče u sebi.

Znači, konj nije dugo galopirao otkako je pobegao od jahača, inače bi izgubio bisage. A to je značilo da Adams nije pošao za njim i da je verovatno mrtav.

Konj je stao pored svog parnjaka i počeo ga njušiti drhtavim nozdrvama. Bio je pokriven prašinom lepljivom od znoja, što je značilo da je prešao dug put. Bening mu je prišao oprezno, uzetom mu produžio uzde i privezao ga za kola. Zatim je raspleo grivu i skinuo bisage. Bile su zaprljane i vrlo teške. Kada su dodirnule zemlju, nešto je zazvečalo.

Bening se sagnuo i otkopčao ih. Svežnjevi novčanica, zlatnici i srebrenjaci! Tako isto i u drugom delu bisaga.

Opljačkani novac.

Znači, pomislio je Bening, Čak Adams je ipak bio jedan od pljačkaša banke. Nije, onda, bilo nikakvo čudo što se tako uznemirio kada se pojavio Bening i što mu je bilo tako važno da dode do vode. Sigurno je prevario trojicu svojih drugova i znao je da ga oni gone.

Džon Bening je trijumfovao. Znači, zato nije našao pljačkaše banke. Nisu se držali direktno puta ka brdima, kao što je on pretpostavljao, pošto su tražili svog druga izdajnika. I, nesumnjivo su ga još uvek tražili, da bi ga kaznili i oduzeli mu plen.

Pri traženju, sigurno će uskoro otkriti kola Simonsovih. Kola će ih privući jer će im biti potrebna voda, a želeće i da se raspitaju o jahaču koji je na putu ka granici.

A to će biti kraj lova. Nadao se da će moći da ih iznenadi. Da, to neće biti teško. Rado bi poštedeo Rubi da bude svedok očajničke pucnjave. Ali ako drugačije ne ide. . . Slegnuo je ramenima.

Najbolje će biti da odmah sakrije novac. Ako Simonsovi o tome ne bu-

du ništa znali, neće moći ni da govore.

Bening je presuo sadržaj bisaga u vreću za brašno koju je našao u kuhinjskom sanduku. Obesio je vreću na zadnju osovину pored jedne druge, u kojoj se nalazila rezervna glavčina točka i još neki sitni rezervni delovi. Malo je odstupio od kola i kritički posmatrao svoje delo.

Vreća sa novcem mu je izgledala suviše čista. Zamazao ju je kolomašću, a zatim je na to bacio nekoliko pregršti prašine. Sada je izgledala isto kao i ona druga, kao da je tamo visila od Sent-Luisa.

Kada je sakrio bisage u žbunju i prekrrio ih peskom, uzdahnuo je s olakšanjem i obrisao znoj sa lica. Znao je da više ne treba da traži bandite. Oni će sami doći kod njega.

Otišao je do kola i seo u njihov hlad.

Rubi je u kolima rekla svome mužu nešto što Bening nije razumeo, ali je odmah čuo Vila Simonsa kako nervozno odgovara.

— ... Zar je potrebno da sa njim provodiš toliko vremena? Najzad, ti si moja žena, a on je stranac, svakako ne baš blizak prijatelj.

— U svakom slučaju nije prijatelj od svoje volje — reče Rubi umornim glasom. — Mi smo ga prisilili da nam pomogne, protiv njegove volje. . .

Bening se ponovo udaljio od kola. Nije hteo da bude svedok njihove bračne svađe. Lako se moglo shvatiti zašto je Vil Simons bio ljubomoran. Već nedeljama je ležao bespomoćno, dok je njegova žena bila upućena na usluge drugih, pre svega muškaraca. To je već moralo dojaditi bolesniku. Odakle bi mogao znati da za svoju ženu ne treba da se plaši. Udata žena je za Džona Beninga bila tabu, pa makar bila i tako privlačna kao Rubi Simons i u njemu budila osećanja koja tako dugo behu uspavana.

Kada se Bening ponovo vratio do kola, Rubi je stajala pored konja i

čudila se konju koji se vratio. Ponovo se Bening osećao čudno podstaknut njenom slikom, po tome kako je tamo stajala a njen profil i figura se isticali od vedrog neba i pustinje. Čula ga je i okrenula se.

— Naš konj se vratio!

— Pre nekoliko minuta. Verovatno je pobeo od Adamsa i vratio se pravo svom partneru.

— Mislite da je Čak mrtav? — upitala je.

Bening je klimnuo glavom.

— Pretpostavljam. Verovatno je od slabosti pao s konja.

Na njenom licu se pojavio izraz užasa.

— To znači. . . znači da sam ubila čoveka!

— Ne smete to tako posmatrati — reče Bening. — Time ste jednog čoveka spasili. Zar ne? Nisam vam se čak ni zahvalio. Naprotiv, bio sam grub. Vrlo mi je žao zbog toga.

— Zaboravite to — odgovorila je. — Svi smo nervozni.

Pomogla mu je da upregne konje, a zatim sela na sedište. Kada su kola krenula, upitala je:

— Da li je još daleko?

— Još dobar deo puta. Ali, stići ćemo do jutra.

— Bilo bi dobro. Ne znam koliko dugo ću još moći da izdržim.

— Da li je vašem mužu loše?

— Plašim se da jeste. Samo leži i prazno me gleda upalim očima. Više ne kašlje. To me takode zabrinjava. Izgleda kao da je u njemu zamro sav život.

— Teško mu je — tešio ju je Bening. — Ali vama, kao njegovoj ženi, na izvestan način je još teže. No, kad najzad stignemo do vode, sve će izgledati drugačije.

Gledala ga je ozbiljno i tužno.

— Ne znam šta bih radila bez vaše pomoći. Vi ste jedini koji se zaštitnički postavio između nas i ove strašne pustinje. Vi ste naša jedina nada.

Izgledalo je kao da je pustinja ose-tila da bi joj žrtve mogle umaći i za-to su se udvostručili njeni naponi da ih uništi.

Zaustavili su se pored jedne ste-ne. Oko podne, sunce ih je nemilos-rdno pržilo. Konji su izgledali kao mrtvi. Bening se pitao da li će ih moći pokrenuti dalje još jedan jedi-ni korak.

U kolima je bila paklena vrućina. Bening je podigao stranice cirade, da bi bolesnik dobio makar malo vazduha. Ali i to je malo pomoglo, jer nije bilo ni daška vetra.

Tek kada je malo osvežilo, Rubi je izašla iz kola.

— Mogli biste svog muža malo iz-neti iz kola — predloži joj Bening.

— Predložila sam mu, ali on neće — odgovorila je tužno. — Kaže da više ne oseća toplotu.

Bening nije znao kako da je teši.

Kada bismo imali makar gutljaj vode za njega — jadikovala je.

— Razmišljao sam o tome da ja odem napred do izvora. Mogao bih doneti bar dve čituriice vode. — Pošto ona ništa nije odgovorila, nasta-vio je. — Naravno, to bih mogao da učinim tek kad zađe sunce. Vi ne biste imali teškoća da upravljate ko-lima. Oдавde do Vajtejsa je prilič-no ravno!

— Mislite li da Vil ne bi mogao donde da preživi? — Pošto ništa nije odgovorio, zamolila ga je: — Molim vas istinu. Šta vi mislite?

Otvoreno ju je pogledao.

— I sami znate da je sve ovo za njega veoma teško, i pogoršava nje-govo stanje. Možda bi i mogao iz-držati. Nikad se ne zria šta bolesnik može da izdrži. Ali ako ne preživi, bila bi nam strašna i sama pomisao da nismo učinili sve što smo mogli.

Oborila je pogled i mirno rekla:

— Hvala. Nemojte se smatrati kri-vim ako nešto ne ispadne dobro. Već ste i do sada učinili za nas više

nego što smo očekivali. Zbog nas ste se zadržali ovde mada ste imali da obavite drugi posao.

Njena zahvalnost ga je postidela, jer ona nije mogla ni slutiti kako sa-da stvari stoje.

— Ah — kratko je odgovorio — često mnoge stvari ispadnu druga-čije nego što se očekuje.

— Da, to sam, na žalost, iskusila — uzdahnula je. — Kada smo iz Sent-Luisa krenuli u Nevadu, mislili smo kako će to biti divno. Put u ne-poznatu zemlju. Vil je bio srećan što se malo oporavio.

Izgledalo je da joj godi da o tome govori. Zato je Bening upitao.

— Da li ste stalno živeli u Sent-Lu-isu?

— Uglavnom. Ali Vila sam upoz-nala na završnoj priredbi kada sam završavala školu. Oh, kako je on bio markantna ličnost! Svaka devojka iz mog razreda mi je zavidela!

Odjednom je počela da plače. Be-ning nije pokušao ni da je teši, niti da je sprečava da priča. Shvatio je da joj je to potrebno jer se već mno-go gorčine nakupilo u njoj.

— Posle godinu dana smo se ven-čali — nastavila je kada se malo smirila. Imali smo dobar posao. Ali iznenada se razboleo. Pluća, rekao je doktor. Mogao je da se izleči sa-mo tamo gde je suva planinska kli-ma. Pisali smo njegovom bratu u Nevadu. On je brzo odgovorio i za-molio nas da dodemo. Trebalo je sa-mo da mu javimo da li nam je potre-ban novac. Malo smo uštedeli i ni-smo hteli da zloupotrebimo njegovu dobrotu. Jednostavno smo prodali svoj nameštaj, opremili kola, naba-vili zapregu i krenuli.

Bio je to pravi doživljaj. Uvek na putu, stalno novi gradovi, novi ljudi koji su upravo bili na putu za Za-pad. Ali posle nekoliko nedelja Vil je počeo sve više da se zamara. Po-stao je sve uznemireniji i počeo je strašno da kašlje. Htela sam da na-pravimo duži odmor. Ali on o tome nije hteo ni da čuje. Rekao je da bi

mogao da ozdravi u Nevadi i da zato moramo da požurimo.

Najzad smo se pridružili malom karavanu. Bili su to ljudi kao mi, ali niko od njih nije išao čak do Nevada. Vil je već bio sasvim bolestan i gotovo sve vreme je morao da leži. Nije mi bilo teško da sve vreme vozim kola. Vožnja mi je čak pričinjavala zadovoljstvo. Najteže mi je bilo kada bi dobijao jak napad kašlja. Bila sam nemoćna. Mogla sam samo da sedim, slušam i da se molim da prestane.

Bening joj je stisnuo ruku tešeći je.

— Nemojte sebe da krivite. Mislim da ste učinili sve što ste mogli da biste mu pomogli.

— A sada smđ još i zalutali — nastavila je kao da nije čula njegove reči.

— To se ovde često događa, čak i nekom iskusnijem. Ovo je prostrana zemlja i ima mnogo sličnih mesta. A što se tiče vode, to se desi svakome. Uzmite na primer mene. Ja sam stari pustinjaški vuk, a ipak mi je čaturica bila gotovo prazna kad sam vas sreo.

Pogledao je prema nebu i zaključio. Za pola sata mogli bismo da krenemo jer će sunce biti još niže.

— Dakle, šta mislite? Da li da donesem vode? Neću odjahati, ako vi ne želite.

— Ako mislite da je bolje... Koliko dugo ćete biti odsutni?

— Oko ponoći, trebalo bi da vas sretnem na pola puta do Vajtejsa.

Podigla je pogled prema njemu. U njenim očima je otkrio plamičak straha.

— Ako mislite da postoji i najmanja šansa da se neću vratiti?... — reče on uvredeno.

— Oh žao mi je — reče ona stavivši svoju ruku na njegovu. — Znam da nam to ne biste učinili, ni nama ni bilo kome drugome. Ja sam već toliko iscrpljena da više ne mogu da razmišljam. Samo jašite, jer vi znate šta je dobro za sve nas.

Ustao je i pomogao joj da i ona ustane.

— Dobro, hoćete li mi pripremiti nešto za večeru dok se ja pobrinem za konja?

Klimnula je glavom i pošla ka kolima. A onda je Bening čuo njen uplašeni krik. Okrenuo se.

Trojica jahača, sa izvučenim kolovovima, posmatrali su ih. Došli su neprimetno. Upalih obraza, prljavi, neobrijani i prašnjavi stranci. Uprkos tome, on je znao ko su oni.

Banditi koje je tražio.

*

Imate li vode?

Bening je jedva čuo pitanje jer je bes ključao u njemu.

Bili su tu. Dejvove ubice. Nitkovi, beskrupulozne ubice, koji su na savesti imali i blagajnika u banci i Šampiona. A možda i Ejbela Mosa. Upali su mu u mrežu kao što se nadao i planirao. A sada je dozvolio da ga tako iznenade.

— Zar nisi čuo, gospodine? Imate li vode?

To beše kreštavi glas starijeg čoveka. Sva trojica behu na kraju snaga. Pustinja ih je iscrpela, kao i njihove konje.

Visok čovek gruba lica je sjahao i polako prišao bliže.

Njegove sitne oči su divlje sevale. Došao je sa strane, da ne bi upao u liniju gađanja svojih drugova, izvuкао Beningu kolt iz futrole i gurnuo ga sebi za pojas. Zatim je odstupio.

— Jesi li ti Simons?

— Ne.

— Onda, mislim da si šerif. Gde je onaj Simons?

Šerif! Znači, sreli su Adamsa. Samo im je on to mogao reći. Bening je glavom pokazao prema kolima.

— Unutra je. Bolestan. Ostavite ga na miru.

Bandit gruba lica je preko rame na doviknuo čoveku koji je pitao za vodu:

— Koli, sjaši i pogledaj u kola!

Čovek je uzdahnuo, sjahao i pošao prema kolima. Na sedištu je video Beningovu pušku i uzeo je.

— Hvataj, Hondo — reče i dobaci je ridokosom mlađem jahaču, koji ju je vešto uhvatio. Bening je po tome zaključio da ne bi smeo potceniti bandite, uprkos njihovoj iscrpljenosti.

— Pogledaj ima li vode u buretu — reče mu visoki bandit.

— Da, gospodine Grote — odgovorio je Hondo podrugljivo.

Sjahao je i otišao do kola. Kucnuo je u bure, i kad je ono odzvonilo Prazno, snažno ga je prodrmao.

— Pretpostavljam da ste vi Simonsova žena — grubo reče Grot okrećući se prema Rubi.

— Da. Molim vas, nemojte dozvoliti da ga vaš prijatelj uznemirava. On je vrlo bolestan.

— Koli mu neće ništa učiniti. On će se samo uveriti da je bolestan i da u kolima nema više nikoga.

Hondo se vratio. Bio je lepo građen muškarac, koji bi čak bio lep, zaključio je Bening, da mu oko usana nije lebdela crta surovosti. Lice mu beše prekriveno finom ridom bradom, što je još više isticalo njegov lep izgled. Zastao je i drsko posmatrao Rubi.

— Bure je prazno, draga. Gde vam je voda?

Zbog njegovih požudnih pogleda, Rubi je prišla bliže Beningu. Sa ovim Hondom će se uskoro sukobiti, pomislio je Bening. Sukob ne može izostati zbog načina na koji on očima guta ženu.

— Nema vode — reče on. — Već danima je nema.

Grot je opsovao i protrljao svoje ispucale usne.

— Idi do kola. Nemoj sav posao prepuštati Koliju — naredio je Hondo.

Hondo se nije ni pomaknuo. Stavio je palčeve za pojas i dalje posmatrao Rubi.

Grot ga je besno poledao.

— Ostavi sada to! Imamo važnija posla!

Uprkos prekoru, Hondo se šeret-ski nasmešio. Bio je ponosan na svoj uspeh kod žena. Koli je sišao s kola i javio:

— Unutra nema nikoga osim jednog bolesnika. A što je taj bolestan! — Naslonio se na točak. — Po mom mišljenju, svakog časa bi mogao da umre. Jesi li našao vodu, Hondo?

Ridokosi bandit je zvrteo glavom.

— Nema vode, Koli. Ni kapi. Moraćeš još malo da pričešaš.

— Ali ne mogu! — jadikovao je stariji bandit. — Treba mi makar jedan gutljaj.

— Prestani cmizdriti! — nastavio je Grot. — Negde u kolima mora biti još vode. Pogledajte još jednom. A kada već budete tražili, ne zaboravite novac.

— Novac?! — začudeno je upitala Rubi. — Vi tražite i novac? — Tek tada je shvatila da ima posla sa banditima. — Od samog početka nismo imali mnogo, a sada nemamo skoro ništa.

Grot je zavrteo glavom.

— Neću vam ga oduzeti, gospodo. Ja govorim o bisagama punim novca. A one su ovde. Dvadeset hiljada dolara. Nismo još stigli tačno da izbrojimo.

Rubi se zapanjeno okrenula Beningu.

— O čemu on govori? Misli li na ukradeni novac?

— Da. Neka ga traže, ovde ga neće naći.

— Naravno — reče Grot — ali pretpostavljamo da je ove.

— Čak Adams je bio jedan od vas. Ali on više nije ovde.

Ukrao nam je jednog konja i odjahao. Konj se sam vratio.

— Sreli smo Čaka — grubo reče Grot. — Kada je on pao s konja, novac je ostao na konju, a konj se vratio vama, to je tačno. Bisage sigurno nisu pale, inače bismo ih našli na tragu kojim smo došli ovamo.

Nemim pitanjem, oči Rubi Simons ispitivale su lice Džona Beninga.

Koli je još jednom pregledao kola. Hondo se vrteo oko kola kao panter koji vreba žrtvu. Bening se umiruje — nasmešio mlađoj ženi. U stvari se strašno plašio.

Ovi banditi bili su nemilosrdne ubice. Oni se neće ustezati da ubiju. Našli ili ne našli novac, ne bi ostavili u životu nikoga ko bi mogao pred zakonom posvedočiti o njihovom zločinu. To su već učinili kada su ubili Šampiona.

Čak i kada bi Bening odustao od toga da se lično obračuna sa njima i da im novac iz banke, oni ne bi odjahnali i Simonsove i njega ostavili žive. Učinili bi sve da zatru tragove.

Postojala je samo mala šansa da se pobede banditi. Pošto je dozvolio da ga iznenade i sada bio potpuno bespomoćan, svoj sadašnji položaj je mogao promeniti samo nekom prevarom.

Već je počeo u glavi da mu se oblikuje plan spasavanja. Ali njegovo vreme još nije došlo. Najpre banditi treba da se uvere da ovde zaista nema vode.

Njegova pažnja se usredsredila na Honda. Bandit je pretražio kuhinjski sanduk, čučnuo i pogledao dve vreće za brašno, koje su visile na zadnjoj osovini.

Ako bi Hondo pronašao novac, Beningu bi jedino preostalo da od njega otme kolt i da pokuša da iskoristi možda poslednju šansu.

Hondo je pružio ruku i opipao jednu vreću. Napipao je ivice glavčine i drugih predmeta, koji su mogli biti sve drugo osim novca. Razočarano je pljunuo i uspravio se. Opi-pao je pogrešnu vreću, i bio ubeđen da su i u drugoj bili slični predmeti, pa nije više hteo da se saginje.

— Ovde nema ni vode ni novca. — Skinuo je šešir i prošao prstima kroz kosu.

Vil Simons je ječao. Rubi se okrenula prema kolima. Kada je prolazila pored Honda, on ju je uhvatio za ruku i privukao je sebi.

To je Beninga ispunilo neizmer-nim besom.

Jednim skokom pojurio je prema Hondu. Njegov revolver je zapraštao i pesak se raspršao pred Benin-govim nogama. Ovaj na to nije obraćao pažnju nego je trčao dalje. Rubi se branila; Beningovi prsti su se stegli oko Hondovog vrata.

Bandit je kriknuo i pustio ženu. Dahćući ona, se zateturala prema kolima. Bening je Hondovu glavu udario o stranicu kola, zatim ga le-vom rukom udario u bradu i pono-vo mu udario glavu o kola. Sav var-sebe, nastavio je da mu udara glavu o kola i na kraju ga je pesnicom po-godio u lice. Hondo je pao na kole-na.

Poluonesvešćen, izvukao je revol-ver i povukao obarač. Bening je shvatio da je u svom besu preterao, jer još uvek je on bio sam protiv tro-jice. I on i Rubi su mogli postati žrtve ovog nemilosrdnog i drskog bandi-ta. Pre nego što je Hondo pucao, čuo se grubi Grotov glas.

— Skloni oružje, Hondo! I ostavi ženu na miru! Ješi li čuo? Biće za to, kasnije dovoljno vremena.

Izgledalo je kao da Hondo nije čuo Grotu. Nekoliko trenutaka, koji su za Beninga izgledali beskrajno dugi, Hondo se nije pomerio, a za-tim su mu se ramena malo opustila. Spustio je kolt i stavio ga u futrolu.

— Jasno — promrmlija je — ti ni-kada nisi znao za šalu, Dene.

— Za to sada svakako nije vreme, kada se na našem tragu možda na-lazi potera — dodao je Grot.

Hondo se nasmešio. Pogledao je prema kolima gde je u međuvreme-nu Rubi nestala pod arnjevima.

— Više nemoj da pokušavaš to što si učinio malopre, šerife — reče Grot i obrati se Hondu. — Hondo, donesi uže, vezaćemo ga za točak i saznati šta je učinio sa novcem.

Spustio je svoju tešku ruku na Be-

ningovo rame i gurnuo ga prema zadnjem točku.

— Koli, raspali vatru i stavi u nju jedan od vaših noževa. Vruće gvožđe će šerifu odrešiti jezik.

Hondo se vratio sa užetom. Isekao ga je u četiri komada. Dok je Grot i dalje držao Beninga na nišanu. Hondo mu je vezao raširene noge i ruke za točak. Zatim je stao pred njega i uz pakostan osmeh udario ga šakom po ustima.

— Ovo je to zato što si se umešao dok sam se udvarao jednoj dami.

Grot je viknuo.

— Ostavi sada to, Hondo! Hoćemo da saznamo šta je učinio sa novcem. Kada dobiješ svoj deo, moći ćeš da radiš sa njim i sa ženom šta ti je volja.

Bening ga je podrugljivo pogledao i dodao:

— Izgleda da je tvoj stil da maltretiraš žene.

Hondove oči se ukočiše.

— Sa njim ne treba da gubimo vreme, Dene — reče on Grotu. — Ostavi me samo nekoliko trenutaka sa njim, i on će propevati kao ptičica.

— Da, znam — odvrati Grot — kao kod rančera u Vajomingu. Brzo si ga doveo u stanje da više nije mogao da govori.

Grot je zatim prišao Beningu i rekao.

— Uštedećeš nam mnogo vremena ako budeš dobrovoljno govorio.

— Nebesa! — neočekivano je viknuo Koli. — Ja jednostavno hoću vode! Čini mi se kao da imam živu vatru u ustima!

Grot ga je uznemireno pogledao i nešto promrmljao. Pošao je prema vatri i malo se spotakao dok je brisao oči. Bening je to posmatrao sa zadovoljstvom. Bandite je pustinja gotovo dotukla i trpeli su žeđ više od njega. To je bilo dobro za njegov plan.

— Da li je nož usijan? — upitao je Grot.

Koli se nagnuo nad vatru, uhvatio dršku noža i povukao ruku nazad. Kada je to još jednom ponovio, Hondo ga je nestrpljivo gurnuo u stranu, dohvatio dršku rukom u rukavici i podigao nož. Sečivo se žarilo u sumraku.

Banditi su pošli prema Beningu. Grot je strgnuo Beningovu košulju.

— Stavite mu nož pljoštimice na grudi — reče Grot i odstupi.

Krik straha Rubi Simons odjeknuo je kroz tišinu. Skočila je iz kola i potrčala ka Beningu. Grot ju je dohvatio za rame i gurnuo prema Koli.

— Skloni je s puta!

— Ne! — vikala je žena dok se borila sa banditom. — Nemojte mu ništa učiniti! On ništa ne zna o novcu!

Grot nije obratio pažnju na nju.

— Stavi mu najzad nož na grudi — obratio se Hondi. — Izgubili smo već dovoljno vremena.

— Molim vas! Molim vas, nemojte! — vikala je Rubi. — Govorite, Bening! Recite im da ništa ne znate o novcu!

Nož se polako približavao. Kada je Bening osetio toplotu, rekao je Grotu.

— Dobro, dobili ste. Nešto ću se dogovoriti sa vama.

— Dogovoriti se! — glasno se nasmejao Hondo. — Opet jedan koji sa nama hoće da se dogovara, momci!

— Ovaj će vam se više svideti — hladno reče Bening — ako hoćete da živite dovoljno dugo da možete potrošiti novac.

Rubi je prestala da se brani od Koli. Posmatrala je Beninga, čije je lice imalo čudan izraz. Vatra je zahvatila granje koje je Koli sakupio, rasplamsalo se i sada je osvetljavala mučnu scenu.

Rubi je začuđeno upitala Beninga.

— Znači li to da imate novac? Sakrili ste ga mada ste znali da će oni doći i da će nas mučiti?

Bening je klimnuo glavom. Video je na njenom licu najpre bes, a zatim razočarenje. Oseća se prevarenom, mislio je. A to je bilo tačno. Natovarilo je još više nevolje na njena umorna ramena.

I Sada je sigurno mislila da nije bio ništa bolji od Čaka Adamsa i ovih bandita, pošto je hteo da sakrije novac. Trebalo je da joj kaže da novac treba da posluži kao mamac, da bi uhvatio ubice.

Rubi se deprimirano okrenula. Koli ju je pustio da ide jer je shvatio njenu potištenost; ona im više neće praviti nepravilike. Grot se drsko nasmejao, izvadio iz Beningovog džepa službenu zvezdu i bacio je Koliu.

— Uvek si želeo da budeš čuveni šerif — reče mu smejući se. — Sada imaš šansu. Možda će se još isplatiti da uz sebe imamo šerifa.

Koli je pružio ruku, ali je zvezda pored njega pala na zemlju. Bandit ju je podigao i okačio na svoju prijavu košulju.

Grot ga je bezizražajno gledao nekoliko trenutaka, a zatim se ponovo okrenuo Beningu.

— O kakvom to dogovoru govoriš? Brzo objasni. Nisam raspoložen za dugačak razgovor.

— Beningov pogled je najpre pratio potištenu Rubi, a potom se upeorio u bandite.

— Nećete imati vremena da potrošite novac ako ne nadete vodu.

— Nije potrebno da nam ti to kažeš, znamo i sami — zabrundao je Grot.

— Sutra u ovo vreme svi ćemo biti mrtvi. I konji, ako ne bude vode.

— Da, da — ljutito reče Grot. Odmah zatim je nestrpljivo dodao: — Da, hitno nam je potrebna voda. Kakve to veze ima sa tvojim dogovorom?

— Imate li pojma o tome koliko je daleko do najbliže vode? Reći ću vam. Jednu noć jahanja, ako se tačno držite pravca. U protivnom, nikada nećete okusiti vodu.

— Pa šta?

Bening je pogledao Grotu u oči.

— To je moja pogodba. Daću vam novac i odvesti vas do vode. Za to hoću vaše obećanje da će i Simonsovi blagovremeno stići do vode i da ništa nećete učiniti ni njima, ni meni.

— Šta znači da i Simonsovi blagovremeno stignu tamo?

— Da nećete otići tamo pre nego što ja mogu da stignem kolima, a to će biti sutra ujutru. Dakle, važi li pogodba?

Bening se hladno nasmejao. Znao je da će banditi prihvatiti ponudu, pošto im ništa drugo nije preostalo. Takode je znao, sigurno, da ni sekunde neće pomisliti da ispune svoj deo pogodbe čim ih dovede do vode.

Koli je odmah klimnuo glavom i pokušao da kaže nešto, ali mu to nije uspelo. On je bio najslabija karika u lancu. To je kad-tad moglo biti značajno.

Hondo je spustio nož. Na njegovom licu je bio izveštačeni osmeh. Nije mogao sakriti lukavstvo u svojim očima.

— Ja ne vidim nikakav razlog zbog kog se ne bismo mogli nagoditi. A ti, Grote? Mene u ovom trenutku ne interesuje ništa osim novca i vode.

Grot je prodorno pogledao Beninga. Nije bio ubeđen da su Beningove namere poštene. Predosećao je da je u pitanju neka klopka. Nekoliko puta je prošetao ispred Beninga, pokušavajući da otkrije u čemu je zamka. No, najzad je klimnuo glavom i rekao:

— U redu. Ali, da li si siguran da imaš novac?

— Imam ga.

— Zašto ga onda Koli i Hondo nisu našli?

— Možda ga je žena sakrila u odeći — reče Koli kao da se izvinjava zbog svog bezuspešnog traženja. — Znao sam jednom jednu, koja... — Jasno — prekinuo ga je Hondo — to je jedino mesto, Grote, na koje nismo tražili. Eh, skinuću je do gole kože i pretražiti!

Bening se s mukom savladavao da ne prasne.

— Nije kod nje. Ona ne zna ništa o novcu. I sami ste videli.

— Tačno — reče Grot i pogledao u bandite koji su stajali po strani. — Hondu nije toliko stalo do novca koliko do toga da skine gospođu Simons.

— Možda se ona samo pretvara — bio je uporan Hondo.

— Dosta s tim! — viknuo je Grot. — Ona ga nema. Da ga ima, predala bi nam ga samo da ne mučimo njenog prijatelja. Žene su takve. — Ponovo se okrenuo Beningu. — dakle, da li si ga sakrio u kolima ili negde uz put?

Bening je znao da je sada došao njegov trenutak. Otkako su čuli da ih može odvesti do vode, voda je banditima bila važnija od novca. Bar što se tiče Koliya i Grot. Za Honda je bilo važnije drugo, nešto, nešto što je predstavljalo veliku opasnost za Rubi.

— O tome nećemo sada — hladno reče Bening.

— Dobro — složio se Grot — novac nam ne vredi ništa dok ne nade-mo vodu. Ali tada — nastavio je preteći — bolje ti je da ne pokušaš da se poigraš sa nama, prijatelju. Inače ćete i ti i ova gospođa brzo biti mrtvi.

— Znam — tobože zabrinuto reče Bening. — Šta bi mi koristilo da vas odvedem do vode i da vam lažem o novcu? Iskalićete svoj bes na meni ako vas prevarim.

— U to možeš biti siguran.

— Ali ako ja održim reč, to isto očekujem i od vas.

Grot je klimnuo glavom i malo se nasmešio.

— Imaš moju reč.

— Onda me odvežite od točka jer moramo odmah krenuti.

— A šta ako nas povede mimo vode, nadajući se da ćemo od iznemoglosti jednostavno popadati iz sedala? — upitao je Hondo.

Grot se prezrivo nasmejao.

— Ti si već poludeo od žeđi, kao i Koli. Njima je isto tako hitno potrebna voda kao i nama, možda još potrebnija. Vodiće nas pravo do izvora. Prerežite mu veze.

Hondo je poslušao. Bening je protirjao svoje ručne zglobove, a Grot mu se prijateljski nasmešio.

— Sada bi ipak mogao da nam daš novac. Kao adut još uvek ti ostaje voda. Ili si ga sakrio negde uz put?

Bening je zavrteo glavom.

— Ostaće kao što smo se dogovorili, najpre voda, a zatim novac.

— Ili si ga sakrio negde uz put, ili se nadaš da će novac odvući našu pažnju i ti ćeš imati šansu čim nam ga pokažeš. Ali, varaš se!

Bening je video da su i Grot i Hondo prozreli njegove namere. Trebaće mu mnogo sreće da nadmudri ove hulje.

— Potrajaće suviše dugo dok se novac donese iz skloništa — tvrdio je on. — Na tome ćemo utrošiti svu snagu i nećemo moći stići do vode. A voda nam je ipak svima najvažnija.

Hondo je pogledao prema kolima.

— Još uvek mislim da je novac kod žene. Ona se samo pretvarala. Ja sam za to da najpre nađemo novac, a zatim da se pobrinemo za vodu.

Grot ga je iskosa pogledao.

— Znam ja do čega je tebi stalo. Hoćeš da se dočepaš žene. Ali pretpostavimo da nađeš novac, kuda ćeš jahati do vode?

— Naći ćemo je pre ili kasnije.

— Moglo bi biti i suviše kasno! — zavapio je Grot. — Pogodba sa šerifom je najbrži put do vode. I, najsi-

gurniji. Time možemo samo da dobijemo.

— Još nešto — oglasio se Bening. — Postoji li razlog zbog kojeg ne mogu da dobijem nazad svoj kolt?

— Svakako — odsečno je odgovorio Grot. — Uostalom, šta će ti? Mi ćemo te štititi.

— Reći ću ti zbog čega mi treba. — Bening je netremice gledao u Honda. — U trenutku kada ponovo bude uznemiravao gospodu Simons, ubiću ga!

Grot se nacerio i gurnuo Honda laktom.

— Šta misliš, Hondo? Njegova ideja i nije loša.

— Daj mu njegov kolt — odgovorio je bandit, hladno odmerivši Beninga. — Mogu da se brinem sam o sebi.

— Može biti. — Grot ga sada više nije posmatrao smešeći se nego opominjući. — Neće mi biti naročito žao ako dobiješ metak u glavu, ali moglo bi da se desi i obrnuto, a on je meni potreban živ. Jer meni je stalo do vode i novca. Čim to budem imao, možeš izravnati svoje privatne račune kako hoćeš. Ali ni minut ranije! — Okrenuo se prema Beningu. — Kada ćemo krenuti?

— Čim upregnem konje. Taj put možemo preći samo noću, dok je sveže. — Prišao je konjima, a onda se još jednom okrenuo. — Ovo nije jednostran posao, Grote. Imam tvoje obećanje da ćeš se držati vašeg dela pogodbe.

— Imaš moju reč — odgovorio je Grot. — A to važi i za Honda i Koli-ja.

Bening je želeo da izgleda kao da veruje banditima. To bi moglo malo da umanji njihovu opreznost. Jer, ako hoće da ostvari svoj plan, mora da iskoristi svaku prednost. Do sada nije uspeo ništa drugo osim da za Rubi, Vila i sebe iskupi nekoliko sati života. Čim banditi budu imali vodu i novac, za njih troje je kucnuo poslednji čas.

*

Bening je pogledao u zvezde. Bila je otprilike ponoć. Procenio je da su verovatno prešli trećinu puta.

Grot i Hondo su jahali levo i desno, paralelno sa njim. Koli je sigurno bio negde iza kola. Banditi su se povili u sedlima, što je bio znak da su sasvim iscrpljeni.

Samo im je svežina noći pomogla da izdrže, mislio je Bening. Nijedan dan ne bi više uspeli da prežive pod užarenim pustinjskim suncem. Ali ni mi, razmišljao je dalje Bening.

Kada se Bening zaustavio i kad je prestala škripa kola, Grot se trgnuo iz đremeža i dojahao bliže. Hondo takode.

— Šta je? — sumnjičavo je upitao vođa bandita.

Bening je omotao uzde oko ručice za kočenje.

— Konji moraju da se izduvaju. Odmaraćemo se jedan sat.

Koli se takode pojavio. Šerifska zvezda je svetlucala na njegovoj košulji u zvezdanoj noći.

— Da li smo stigli, Grote? Gde je voda?

Kolijevo lice je imalo čudan izraz.

— Imaš još dugo da jašeš do prvog gutljaja — odgovorio je Bening.

Bandit je snuždeno sagnuo glavu.

— Ali ja moram dobiti vode — stenjaio je. Okrenuo je svoga konja. Odjednom se uspravio i ponovo okrenuo konja. — Grote, treba li i dalje da osiguravam ovaj transport otpozadi? Najzad, ja sam nadležni šerif.

Grot ga je gledao začuđeno. Zatim je slegnuo širokim ramenima:

— Naravno, Koli, ti ga osiguravaš otpozadi.

Kada se Koli vratio na svoje mesto, Hondo upita:

— Šta mu je?

Grot se počeošao po bradi, a zatim odgovorio:

— Od žedi mu se nešto pomutilo u glavi. A to isto će se desiti i nama ako uskoro ne dobijemo vode.

— Ujutro, kao što sam rekao — javio se Bening, videvši Grotov preteći pogled.

Bandit je bez reči okrenuo konja prema žbunu, sjahao i privezao životinju. Mahnuo je Hondu da učini isto.

— Sjaši i ti sa te tvoje rage — promrsio je. — Sutra ćemo odmah jahati dalje i skoro nećemo imati vremena da odmorimo konje.

Hondo je dojahao do njega.

Bening je okrenuo glavu i tiho upitao Rubi.

— Kako je Vil?

— Ni bolje, ni gore, bar tako izgleda — polako je odgovorila. — Leži i izgleda da ne zna šta se dešava. — Sada je prvi put progovorila otkako su krenuli.

— Za četiri do pet sati imaćemo vodu. Dobar gutljaj vode će ga poroditi.

— Mislite li zaista, da. . . — nastavila je i rezignirano ućutala.

Bening je mogao naslutiti šta se u njoj dešavalo.

— Nemojte se brinuti zbog Grot a ostalih. Oni su moj problem.

Sišao je s kola. Odjednom mu se zamutilo u glavi i morao je da se uhvati za točak. Tiho je proklinjao. Samo je još to nedostajalo, da se on onesvesti.

— Malo ću protegliti noge — reče, nadajući se da Rubi nije primetila njegovu slabost. I tako je imala dovoljno briga. — Ali vi za to nemojte ostanite u kolima. Jasno?

— Da, da.

Kada se Bening udaljio od konja, Grot i Hondo su mu se pridružili.

— Idem samo do uzvišice, da pogledam da li smo na dobrom putu — objasnio je.

— Svakako. A i mi bismo hteli da pogledamo — drsko je odgovorio Hondo. — Možda ćeš doći na ideju da ovde negde zakopaš novac.

— To bi bilo glupo od mene — prezrivo je odgovorio Bening. — Novac mi je potreban da bih platio za život Simonsovih, i za svoj. Ovde mi sklonište ništa ne bi koristilo.

— Teško je znati šta misli čovek kao što si ti — reče Hondo.

Bening je seo na uzvišicu. Laki noćni povetarac mu je prijao. Oko njega se prostirala tajanstvena pustinja. Morao se pozabaviti problemom ljudi koji su mu zadali njegovi nemilosrdni neprijatelji. Tamo negde, iza tame, nalazio se Vajtejs. Tamo će se za nekoliko dana odlučiti da li će uspeti njegov spasonosni plan, voda za Simonsove i njega, a za bandite ne.

Sve vreme proteklih sati trudio se da se tačno seti slike Vajtejsa i položaja izvora, ali nije uspeo. Ili su se isprepletale njegove misli, ili je to bilo od iscrpljenosti.

Oslonio se laktovima o kolena i prekrrio lice rukama, da bi se koncentrisao.

Sada mu se pred očima javljala sve jasnija slika Vajtejsa. Niska stenovita brdašca na ravnom horizontu pustinja bila su ispresecana kanjonima, od kojih su najmanje tri bila otvorena ka severu. U jednom od njih je ona dragocenost prirode, izvor, koji je izvirao u podnožju kanjona i obrazovao jezerce okruženo drvećem. Ali, koji kanjon je to bio, kako ga prepoznati iz daljine? A to je upravo bilo najvažnije! Inače su od samog početka šanse bile bar dva prema jedan protiv njega. . . A onda mu u sećanje dođoše čudne bele stene na ulazu jednog kanjona.

To je bio onaj pravi! S olakšanjem je uzdahnuo. Podigao je glavu i ustao.

— Idemo li dalje? — brzo je upitao Grot i takođe ustao.

Bening je klimnuo glavom i okrenuo se. Posle nekoliko koraka se zaustavio.

— Gde je Hondo? — upitao je uznemireno.

— Hondo? — ponovio je Grot. — Pre nekoliko minuta je bio ovde. Budala! Kao da ga sam davo goni da juri za ženama!

Bening ga je jedva čuo. Već je trčao niz padinu. Posle desetak metara, očajnički je počeo da se bori za

vazduh i drhtao je celim telom. U njegovim nogama više nije bilo snage. Do sada nije bio svestan koliko je slab postao ovih dana. Pomisao na Rubi u brutalnim Hondovim rukama terala ga je dalje.

Iza sebe je čuo dahtanje. To je samo značilo da ni Grotu nije bilo lakše nego njemu.

— Čekaj, čekaj, do vraga, ili ću pucati!

Za Beninga je to bila samo prazna pretnja. Grot sigurno neće pucati u njega. On je banditu bio potreban živ. I zbog toga je hteo da ga zaustavi. Plašio se da bi prilikom sukoba mogao da pogine pogrešan čovek, ne njegov drug Hondo nego Bening! Ta misao je dala Beningu snagu da nastavi.

Došao je u podnožje brežuljka. Kola su se belela u tami. Spotakao se i pao na kolena, boreći se za vazduh.

— Rubi! — dahtao je.

Ustao je, oslušnuo, ali je čuo samo dahtanje. Došao je do kola i oslonio se na točak.

— Rubi! — ponovo je viknuo.

Tada je polulevo čuo krik. Pošao je tamo teturajući se. Pred njim su se njihale dve osobe boreći se. Podstaknut divljim besom, sjurio se na bandita.

Njegov nalet je izbacio Rubi iz Hondovih ruku. Zateturala se u stranu i pala. I Bening i Hondo su pali na zemlju.

Hondo je uspeo da se oslobodi i stane na noge. Odmah zatim je pogtegao revolver. U magnovenju, Bening nije ni čuo pucanj, niti je osetio da mu je metak okrznuo vrat.

Naleteo je na protivnika i počeo ga udarati. Bandit je ispustio kolt i srušio se na zemlju. Bening nije ni bio svestan odakle mu još snage.

— Ubiću te, ubiću te! — vikao je.

Neko je navalio na njega pokušavajući da ga odvoji od poluonesvećenog Honda. Slobodnom rukom je pokušao da se oslobodi, ali je dobio snažan udarac u glavu. Zateturao

se, a u svest mu je prodro Grotov glas.

— Dalje od njega, Apaču! Treba li o tvoju glavu da slomim revolver?

Bening se malo pribrao. Otkotrljao se sa bandita i ostao da leži u prohladnom pesku. Činilo mu se da su mu u pluća zabili nož, a zvezde nad njim počеше da se vrte kao karusel. Neko je kleknuo pored njega i malo ga prodrmao za rame.

— Bening! Kako vam je? — pitao je uzbuđeni glas.

Rubi.

— Dobro sam — procedio je kroz zube. — A vi?

— Stigli ste na vreme. Skoro da više nisam imala snage da se branim.

Ćutao je.

— Žao mi je što sam otišao od kola. Ali mislio sam da je i Hondo otišao...

— Sve je u redu. — Beningu je već bilo bolje. — Sada je sve prošlo.

— Šta se ovde dešava? — upitao je neki strogi, zvanični glas.

To je bio Koli, u sedlu. Uspravan i vrlo dostojanstven.

— Mala čarka između Honda i Beninga — objasnio je Grot.

— Čuo sam pucanj — nastavio je Koli. — Želeo bih da znate da u mom gradu nije dozvoljena pucnjava!

Grot i Hondo su ga zabezeknuto posmatrali. Ali i Rubi i Bening su ga čudno gledali.

— Čuli ste me. Ne trpim pucnjavu u svom gradu i njegovoj okolini. predajte svoje koltove u salunu, ili jašite dalje.

— Pa on je poludeo! — promrmaljao je Hondo. — Ponaša se kao da je pravi šerif.

Grot je polako prišao Koliu. Bandit je izvukao kolt iz futrole i udarac je škljocnuo.

— Stanite, gospodine! Ni koraka bliže. Kod mene ne pali nikakav trik.

Grot se zaustavio. Pogledom je potražio Honda, koji mu se bespomoćno nasmešio.

— U redu, šerife — reče on. — Ne-ka bude tako.

To je već bolje — odvrati Koli i malo se opusti u sedlu. — Bez nepri-lik je uvek bolje. Ustanite i jašite kući.

— Da, odlazimo, šerife — reče mu Grot. Klimnuo je ostalima glavom i tiho rekao: — Moramo poslušati staru budalu, dok ne uspem da mu oduzmem kolt.

Hondo je ustao sa zemlje, požurio za Beningom i dobacio mu:

— Sa tobom još nisam završio, bu-di siguran u to...

— U to bih se mogao opkladiti — odvratio je Bening. — Možemo od-meriti svoje snage u svako doba ka-ko hoćeš, revolverom, nožem ili pes-nicama.

Rubi i Bening se popeše na kola. Vil Simons je bio nemiran i mrmljao je nerazumljive reči. Rubi je otpuzala do njega. Bening je uzeo uzde i osvrnuo se. Grot i Hondo be-hu u sedlima. Koli nije ni silazio s konja od kada je Bening zaustavio kola.

Kolija je žed gadno pogodila. On je sebe smatrao pravim gradskim šerifom. To je Beningu pružalo iz-vesnu nadu. Ako mu uspe da Kolija još više podstakne u njegovom ludi-lu, možda će u njemu imati savezni-ka kada dode do odluke. Kada bi mogao da ga ubedi da su Grot i Hondo opasni prestupnici i ubice zbog čega bi njihova zajednička dužnost bila da ih razoružaju ili ubiju... Ali ipak nije smeo mnogo da se osloni na ovu ideju.

Noć je znatno zahladnela. Bening je pozeleo da pri ruci ima svoj ka-put, koji se sada nalazio negde u ko-lima. Pogledao je u kola. Rubi je us-pela da malo smiri Vila. Bening je mogao da vidi lagane pokrete njene ruke dok je prelazila preko bolesni-kova čela.

— Dodite napred čim budete mogli — tiho reče Bening. — Mo-ram razgovarati sa vama.

Najpre je izgledalo da ga nije ču-la. Ali odmah zatim Bening je shva-

tio da nije htela da ga čuje. Ponovo se povukla u sebe kao onda kada je čula o novcu i razočarala se u nje-ga.

— Hitno je — reče on. — Morate znati šta treba da radimo kod Vaj-tejlsa ako hoćemo da izademo živi odande.

Sada više nije oklevala.

— Dakle? — kratko je upitala ka-da je sela pored njega.

— Do Vajtejlsa ćemo stići pred svanuće — reče on ne gledajući je. — Kada se zaustavimo, bićemo na presušenom izvoru.

Jedan trenutak je bila zapanjena, a zatim se okrenula prema njemu licem iskrivljenim od iznenađenja i straha.

— Ali rekli ste, mi...

— Tiho! — opomnuo ju je. — Re-kao sam vam da ćemo imati vodu, i tako će biti. Ali Grot i ostali o tome ne smeju da znaju. Treba da misle da je izvor presušio.

— Ali kako? Zar neće videti vodu?

— Voziću u kanjon u kome se na-lazi presušeni izvor. Kada budemo tamo i vi to vidite, morate izgledati potpuno skrхани. Napravite od toga pravu predstavu. Plaćite, grдите me. Moramo te hulje ubediti da smo na pravom izvoru, koji je, na našu ne-sreću, presušio.

— Ah, shvatam. A zatim?

— Objasniću vam, kada budemo tamo, kada budete mogli da vidite predeo. I ja ću morati da čekam da vidim kako će ostali reagovati.

Klimnula je glavom. Čutke je još izvesno vreme sedela pored njega i on je osetio da ga je proučavala. Ni-je okrenuo glavu prema njoj. Po-slednjih dana su se zbližili više nego što je to bilo dobro za oboje. Čuo je kako se okrenula, i šuštanje njene haljine kada se vratila u kola.

*

U svitanje, Bening je pred sobom ugledao Vajtejls. Pogledao je Grota i Honda. S olakšanjem je zaključio

da se njihovo držanje nije promeni-
lo. Jahali su opuštenih ramena, brada
spuštenih na grudi, iscrpljeni i u
polusnu. To je bilo dobro jer mu je
trebalo vremena da prouči brda i
da nade pravi kanjon, onaj koji je
hteo da pokaže banditima.

Morao je i da odluči iz kog pravca
da se približi brdima. Sa vetrom, da
ne bi uznemirio konje. Čim bi na-
njušili vodu, ceo plan bi propao jer
ih ništa ne bi moglo odvući od prav-
ca koji vodi ka izvoru. Skinuo je še-
šir i osetio da mu povetarac miluje
kosu. Slab vetar je dolazio sa zapa-
da. Znači, sa te strane bi se morao
približiti kanjonu kojim se stiže do
vode.

Posle pola sata sve mu je bilo jas-
no. Prepoznao je bele stene na ula-
zu u kanjon sa izvorom. Još jednom
je ispitao pravac vetra. Nije bilo ni-
kakve promene.

Počeo je malo da zaobilazi i upu-
tio se ka ulazu u jedan veći kanjon,
koji je pored onog pravog vodio u
brda. Zasad je sve išlo po planu. Ko-
la su bila udaljena samo nešto više
od sto metara od ulaza kada se Grot
trgnuo iz dremeža. Pogledao je oko
sebe i dojahao do kola.

— Ima li u kanjonu vode?

Bening je klimnuo glavom.

— Da. U većem kanjonu tu pred
nama.

Hondo, probuden razgovorom,
dojahao je pored Grot. Drugovi su
tiho izmenjali nekoliko reči, a zatim
je Hondo okrenuo konja i sačekao
Kolija.

Ubrzo zatim sva trojica su dojaha-
li napred, puni očekivanja.

Bening se nasmešio u polutami.
Jahali su u susret strašnom razočar-
anju.

Tle je bilo stenovito i kola su ska-
kutala i škripala. Tako su stigli do
ulaska u kanjon.

Bening se okrenuo i viknuo Rubi,
koja je zaspala. Ona se probudila,
odmah došla napred i zauzela svoje
mesto na sedištu kola.

— Tu smo — reče on. — Ostali su

odjahali napred i u ovom trenutku
su možda došli do strašnog otkrića.
Sećate li se šta treba da radite?

— Da se strašno uzбудim.

— Ukoliko više, utoliko bolje.
Udarajte me kao bokser koji se tak-
miči za nagradu. Čim ubedim Grotu
i ostale da moramo dalje, obezbedi-
ćemo vode za vas i Vila. — Pogledao
je niz kanjon. — Mislim da sada sve
znate. Dolazi Grot.

U kanjonu se put blago penjao. -
Konji su to odmah osetili i jedva su
se micali s mesta.

Bening je video da su se banditi
vraćali u kasu. Bilo je suviše tamno
da bi mogao jasno da vidi Grotovo
lice, zato nije bio siguran šta se de-
silo. U stanju u kakvom su svi bili,
mogli su u divljem besu optužiti Be-
ninga za prevaru i svoj bes iskaliti
na njemu i Simonsovima. Ali moglo
se desiti i da budu razumni i shvate
da u pustinji izvori često presušuju i
da se ponadaju da će ih Bening od-
vesti do nekog drugog izvora.

Bening je zaustavio kola i povu-
kao kočnicu. Grot se zaustavio kod
njega.

— Nema vode u kanjonu! — bes-
no reče. — Lice mu je izgledalo sivo
i upalo. — Jesi li siguran da je ovo
pravo mesto?

— Izvor je presušio? — upitao je
Bening kao da je pao s neba.

Odjednom je Rubi počela da viče.

— Ne! Ne! Moramo imati vode! —
Zagrznula se. — Rekli ste da ćemo
ovde sigurno naći vodu, ali vi ste la-
gali! Dodeli ste nas ovamo da ovde
umremo! Hoćete da svi umremo.
Ubico!... — Istovremeno je počela
da ga udara svojim malim pesnica-
ma.

Bening se branio od nje ispruživši
ruke.

— Ni ja nisam manje žedan od
vas — zavapio je. — Zar ne bi bilo
glupo da vas namerno dovedem do
presušenog izvora?

Rubi je prestala da ga udara i po-
krila je lice rukama.

Grot je dugo posmatrao Beninga,

a zatim je drhtavom rukom obrisao lice.

— Mislim da je on u pravu — reče. — Ne bi bilo smisla. I šta ćemo sada?

— Grote! — odjeknuo je Hondov prodoran poziv kroz kanjon. — Dođi brzo ovamo!

Revolverski pucanj se prolomio kroz rano jutro. Grot je skočio iz sedla i teturajući potrčao uz kanjon. Bening je pošao za njim. Pratio ga je u stopu.

— Pazite! — povikao je voda bandita i bacio se u stranu. I Bening se bacio u žbunje koje je raslo u podnožju kanjona.

Jedan konj je protutnjao niz kanjon. Koli, bez šešira, divljeg pogleda, sedeo je povijen u sedlu. Vikao je nešto nerazumljivo i nemilosrdno mamuzao konja.

— Uхватите ga! — vikao je Hondo, ali Koli je već prošao.

Hondo je sišao spotičući se na neravnom stenovitom tlu, zaustavio se pred Grotom i obavestio ga:

— Izvesno vreme je još sedeo ukočeno u sedlu nakon tvog odlaska. — Hej, Koli — rekao sam mu ogorčeno — zašto ne sjašeš i popiješ jedan gutljaj. Tada je on potegao revolver i pucao u mene. Zatim je mamuznuo svoga konja i pošao niz kanjon govoreći da jaše u grad da se napije vode.

— Dobro, želimo mu dobru šetnju — reče Grot tobože mirno, i ustade.

Bening je video da je poludeli bandit nestao u sumraku. Pašće kao žrtva današnjeg sunca. A sada će on, Bening, imati posla još samo sa dvojicom bandita i...

— Koli je uvek bio malo lud — reče Hondo.

— Možda će mu biti bolje nego nama — odgovorio je Grot. — Brzo će biti gotov.

Hondo se nasmešio.

— I ti ćeš sada ponovo morati da se preračunavaš, zar ne? Najpre je plen trebalo podeliti na četiri dela, sada smo još dvojica.

Grot je pogledao u pravcu u kom je Koli nestao.

— Bilo bi šteta takvoj budali dati toliki novac.

Prema onome kako su prokomentarisali kraj svoga druga, Bening je zaključio da su ovi razbojnici zaista nemilosrdni i okrutni. Za njih život drugih nije značio ništa. Njegov plan da spase Simonsove i da se obračuna sa tom dvojicom morao je da uspe. Inače će svi ubrzo proći kao Adams i Koli.

Hondo se odvojio od stene na koju se naslonio i pošao prema Beningu.

— Kakav sada dobar plan imaš da dođemo do vode?

— Dalje na zapadu su druga dva mesta gde bi trebalo da žubore izvori — spremno je odgovorio. — Ali nemojte me grditi, kao malopre gospoda Simons, ako su i oni presušili. U ovom kraju tako nešto može uvek da se dogoditi.

— Koliko je daleko do prvog mesta? — upitao je Grot. Skinuo je šešir i nervozno trljao potiljak.

— Otprilike pola dana.

— Po dana — mrmljao je Grot. — I on ne zna sigurno da li će biti vode.

— U ovom kraju niko se ne može pouzdati u to da još radi izvor sa kog je poslednji put pio.

Grot se spustio na jednu ravnu stenu. Počeo je da trlja oči.

— Prokletstvo, pa ja moram što pre popiti makar gutljaj vode. Imaš li uopšte pojma gde sigurno ima vode, Bening? Ne znam da li ću moći izdržati još pet-šest sati. Kada pomislim da će uskoro ponovo početi da prži sunce...

— Ah, izdržaćes — reče Hondo podrugljivo. — Treba samo da misliš na to da će mi ostati ceo plen i to će te održati na nogama. Šta je sa konjima? Hoće li oni izdržati?

— Samo ako se budemo bar dva sata odmarali — odgovorio je Bening. — U tom trenutku mu je sinula ideja. — Tvoj izgleda odmorniji. Ako hoćeš, možeš odjahati napred.

Izvor se može lako naći. Jednostavno, kroz ovaj kanjon, a zatim duž brda, pravo na zapad. Mi ćemo doći za tobom.

Grot je podigao glavu i upitno pogledao Beninga.

— Možda sam malo omamljen od vrućine i žeđi, ali mi je um još uvek bistar, šerife. Kada krenemo, krenućemo svi zajedno. Ali dovoljno dugo sam ti popuštao uzde, Bening! Za tebe će biti bolje da nađeš vodu, i to što pre! Jasno!?

Bandit se njihao na steni, a ruka mu je drhtala kada je kažiprst upro u Beninga. Hondo je odstupio nekoliko koraka u stranu i oštro ga posmatrao.

— Ne mogu da učinim ništa više nego da vas odvedem tamo gde bi trebalo da ima vode — slegnuo je Bening ramenima.

Okrenuo se i vratio se do kola, pokušavajući da čuje da li su banditi pošli za njim. Nadao se da će oni ostati da se odmore dva sata. Nije za sobom čuo korake ni bilo kakve druge šumove.

Na istoku je sunce najavljivalo izlazak.

— Rubi — prošaputao je kada je stigao do kola — sidite sa kola. Uzmite jednu čuturicu.

Otišao je iza kola i odande brzo pogledao u kanjon. Grot i Hondo se nisu videli. Odmah zatim se pojavila Rubi i on joj je pomogao da side.

— Šta se desilo? — upitala je zabrinuto. — Čuo se pucanj i jedan jahać je projurio pored kola.

— Bio je to Koli. Poludeo je kada je video da nema vode. Pucao je na Honda i rekao da će odjahati u grad da se napije vode.

Zastao joj je dah.

— Jadnik! Neće daleko stići, ne?

— Neće. Ali mi moramo nešto preduzeti pre nego što se sasvim razdani. Izadite, uz ovu padinu, iz kanjona. Stalno desno. Tako ćete doći do izvora. Otprilike pola milje. Možda i manje.

— Mogu poneti više od jedne čuturice...

— Ne, jer je morate dobro sakriti, u slučaju da se banditi u međuvremenu vrate. Ponašajte se normalno i opustite se. Tako kao da hoćete malo da se prošetate dok je još sveže. Ja bih rado pošao umesto vas, ali to bi bilo suviše riskantno. Kada bi primetili da sam se udaljio od logora, posumnjali bi.

— A šta kada se vratim?

— Popnite se u kola i dajte Vilu vode.

— Hoćete li vi biti ovde?

Bening je pokazao na udubljenje kod sledeće okuke.

— Ispregnuću konje i odvešću ih tamo u hlad. Tamo ću i ja ostati, pošto ću tako istovremeno imati bandite na oku i videti vaš povratak. Mislite li da ćete moći to da uradite?

— Naravno — odgovori ona samouvereno, i pode.

*

Rubi je žurila kao da joj je pomisao na vodu podarila krila.

Negde iza nje otkotrljao se kamičak niz padinu. Stala je kao ukopana i uplašeno pogledala oko sebe. Osluškujući, gotovo se nije usudila da diše. Najzad je tiho krenula dalje, još uvek napregnuta. Više se ništa nije pomaklo. Ponovo je sakupila snagu i pošla uz kanjon.

Mislila je na to koliko će voda pomoći Vilu. Još je sve moglo biti dobro. Ako bi se nekoliko dana odmarali, mogli bi nastaviti put za Nevada. Bening je rekao da ovaj izvor koriste mali karavani. Oni bi se pridružili prvom karavanu koji naide.

Bening će se, naravno, vratiti u Juka Flets. Čudno je što nikada nije govorio o svom privatnom životu. Da li ima ženu, porodicu? Ili je, možda, postojala devojka kojoj je hteo da se vrati?

Osetila je da je prožima ljubomora. Uplašila se od svojih misli. Kako pravo je imala da bude ljubomora.

morna na Džona Beninga! Ona, udata žena! A ipak, pomisao na Beninga u zagrljaju neke žene.

Pred njom se odjednom pojavilo zelenilo. Nisko čvornovato rastinje, a ipak pravo drveće. A zatim je čula žubor vode preko stena.

Počela je da trči. Žubor se čuo sve jače i kroz drveće je zasvetlucala voda.

Stigla je. Našla je vodu! Molitva zahvalnosti je prešla preko njenih ispucanih usana.

Jezerce! Kleknula je na ivicu jezerca i obema rukama zahvatila vodu. Divno! Nikada neće zaboraviti ove gutljaje! Znala je da mora piti pažljivo. Zato nije odmah zahvatila još jednom, nego je uronila čaturicu u vodu i obesila je o žilu koja je štrčala iz vode. Dok se čaturica klokoćući punila, Rubi je oprala lice i malo pokvasila kosu. Zatim je otkopčala bluzu i maramicom počela da kvasi vrat i grudi.

Pucketanje grančica iza nje diglo ju je na noge. Okrenula se i prestrašeno rezrogačila oči.

Hondo!

Srce je počelo jače da joj lupa. Bio je blizu nje. Sa rukama na bokovima, posmatrao ju je poluzatvorenih očiju. Na njegovom tamnom licu poigravao je osmeh. Njegov užareni pogled beše uprt u otvorenu bluzu.

Izgleda da je tek tada primetio vodu, jer je njegov pogled skliznuo ka jezercetu.

— Voda! — začudio se. — Onaj Bening nas je povukao za nos!

Prišao joj je bliže. Rubi je ustuknula i jednom nogom zagazila u vodu.

— Sklonite se! — povikala je drhtavim glasom.

On joj se nasmešio.

— Uopšte ne znam zbog čega me se plašiš, dušo. Ja ti ne želim nikakvo zlo. — Koraknuo je nazad. Rubi se malo opustila i pribrala, ali se on već u sledećem trenutku jednim

skokom našao pored nje i obgrlio je. Okrenuo ju je. Počela je da viče i da se očajnički brani od njega. On se na to samo smejao.

— Upravo takvu ženu volim, vatreću.

Znala je da joj može pomoći samo neko lukavstvo. Prestala je da se brani i pogledala ga poluzatvorenih kapaka, sa izrazom očekivanja na licu.

Glasno se nasmejavao misleći da je shvatio njeno ponašanje.

— Eh, dušo, znao sam ja da ti pored onog svog bolesnog muža želiš nekog pravog muškarca!

Sagnuo se i požudno je poljubio, a ona je primorala sebe da mu uzvraća poljubac.

Bio je bez daha i njegov zagrljaj je malo popustio.

— Dobro, pošto smo se najzad sporazumeli, ja bih mogao najpre da se napijem vode. Toliko možeš da čekaš, dušo, zar ne?

Pokazala je na čaturicu.

— Napunjena je. Pij iz nje.

On ju je pustio i kleknuo pored jezerca. Pogladiвши je preko ramena, nasmešio joj se.

— Samo jedan minut, dušo.

Legao je na stomak i zagnjurio lice u vodu. Podigao je zatim glavu i zatresao je tako da su kapljice vode poletele na sve strane. Zatim se ponovo sagnuo i počeo da pije dugim gutljajima.

Rubi se sagnula, brzo uzela poveći kamen, podigla ga visoko i bacila ga banditu na potiljak. Dugo telo samo se trglo i odmah zatim omlitalo. Glava, vrat i deo ramena ležali su u vodi.

Jedan trenutak je stajala ispunjena užasom. Zatim je pomislila na sve što je od nje zavisilo. Izvukla je čaturicu iz vode i počela da trči nazad.

Bening je zabrinuto gledao niz put. Rubi bi trebalo već da se vrati-

la. Kasnije, kada sunce izađe i Grot će promeniti mesto i verovatno doći kod njega, u hladovinu. Tada bi mogao da primeti njen povratak. Njena šetnja se mogla lako objasniti, ali bi bilo bolje ako banditi ne bi ništa posumnjali.

Ponovo je pogledao prema Grotu. Voda bandita je još uvek sedeo na steni i pušio. Honda nije video. To je Beninga malo zabrinulo. Ako rido-kosi bandit bude švrljao naokolo, mogao bi slučajno da naiđe na sedni kanjon i jezerce, a možda čak da tamo otkrije Rubi.

Bening je razmišljao šta bi trebalo da učini ako ne bude sve onako kako je planirao. Bez revolvera, protiv dvojice beskrupuloznih ubica, nije imao šanse.

Pao mu je na pamet nož koji je još bio zaboden u kuhinjski sanduk. Slaba zamena za revolver, ali bolje to nego ništa. Posle dužeg posmatranja, napustio je udubljenje i otišao do kola. Izvukao je nož iz drveta i gurnuo ga ispod košulje, za pojas.

U kolima je Vil mrmljao nešto nerazumljivo. Najzad se Rubi pojavila na ulazu u kanjon. Zastala je. Bening se osvrnuo oko sebe da vidi da li je Grot još na svom mestu, i dao joj znak da pride. Dotrčala je do nje ga držeći čuturicu u ruci.

— Zabrinuo sam se zbog vas — reče on. — Hondo luta negde naokolo.

Zadrhtala je.

— On je mrtav.

Bening ju je začuđeno pogledao.

— Pratio me je do vode. Najpre sam se branila. Kada sam videla da to neće pomoći, ponašala sam se kao da ću mu se dati. Tada je on najpre hteo da se napije vode. Kada je ležao na ivici jezera, bacila sam mu kamen na glavu.

Odjednom se našla u Beningovom zagrljaju; naslonila je glavu na njegove grudi i zajecala. Iskušenja prethodnog dana i strašan doživljaj sa Hondom bili su previše za nju.

Bening ju je ohrabrio i ubedio je da drugačije nije mogla da učini ako je želela da spase svoju čast, pa i život.

— Tako je strašna i divlja ova zemlja! — jadikovala je ona. — Ubila sam dva čoveka!

— Ne smete to tako gledati. Adams, ukoliko je uopšte umro od vašeg metka, i Hondo, ubili su sami sebe jer su vas izazivali na nužnu odbranu. — Odmaknuo ju je od sebe i pogledao je u oči,

— Sada još treba da se obračunamo sa Grotom. Popnite se u kola i dajte vode svom mužu.

Ona se malo umirila, nasmešila mu se i pružila mu čuturicu. On je zavrteo glavom.

— Kasnije, Dajte Vilu. — Pomogao joj je da se popne u kola.

Sada, pošto je i Hondo isključen, šanse Beninga i Simonevilih su jako porasle, naročito kada Bening bude imao Hondov revolver. Bilo je glupo što ga ona nije odmah donela. Zato je on odlučio da otrči do vode i uzme ga čim popije malo vode iz čuturice i obavesti o tome Rubi. Kad bude u rukama imao oružje, stvar će biti završena.

Čuo je tihi šum i pogledao gore. Rubi je izašla iz kola. Prihvatio ju je i ona mu je dala čuturicu. Napunio je usta vodom, zadržao je u ustima nekoliko sekundi i osetio divnu svežinu. Gutanje je išlo teško. Drugi gutljaj je skliznuo lakše.

— Vilu je već bolje — reče Rubi.

— Pio je dva puta. Ostavila sam šolju vode pored njega. Stavila sam mu i vlažan peškir na čelo. Otvorio je oči i čak mi se nasmešio. — Bening joj je vratio čuturicu i ona ju je stavila u kuhinjski sanduk.

— Dobro je — reče Bening. — Ja ću sada doneti još jednu čuturicu vode i uzeti Hondov kolt. Ako mi to ne uspe, moraćemo krenuti ne napojivši konje, a oni to neće izdržati...

— A Grot takode. Je li to vaš plan?

Pogledao ju je pravo u oči:

— Da, to je bio moj prvobitni plan. Da vozim do najbliže vode odnosno izvora koji tobože znam. Ali njega nema. — Očekivao je njeno protivljenje protiv takve nečovečnosti, ali ona nije rekla ništa. Naučila je da postoje neka nepisana pravila da bi se preživelo u ovoj zemlji.

— Zar ne bih ja mogla doneti Hondov kolt? — gotovo je zamolila. Plašila se da još jednom vidi mrtvog bandita, ali je odlučila da to podnese samo da bi pomogla Beningu.

— Prekasno — promrmljao je Bening. — Evo, dolazi Grot.

*

Bandit je išao nesigurno, ali je u ruci nosio oružje, a to je bio loš predznak.

— Bening, sada ćemo krenuti. — Njegov glas je bio pravo kreštanje.

— Ako ti misliš... — otegnuto je odgovorio Bening. — Konji bi trebalo još malo da se odmore. Ali ako ti hoćeš, krenućemo.

— Konjima je bolje nego meni! — zavapio je Grot. — Da li si video Honda?

Bening je zavrteo glavom.

— Kada sam ga poslednji put video, bio je pored tebe. — Bening je pošao ka udubljenju i doveo konje.

Grot je psovao. Usmerio je kolt ka nebu i opalio dva puta brzo jedno za drugim. Kada se eho utišao, povi-kao je:

— Hondo! Hej, Hondo! Mi krećemo!

Nije bilo odgovora. Bandit je napunio kolt, gurnuo ga u futrolu i još jednom pozvao Honda.

Bening je doveo konje ispred kola. Rubi mu je pomagala da ih upregnu.

— Izgleda da ti je Hondo pobegao — reče Bening Grotu preko ramena.

Bandit je podrugljivo primetio:

— Peške? Njegov konj još stoji gore.

Bening je slegnuo ramenima.

— Možda je izgubio glavu, kao Koli. Ti bi možda trebalo da izjašeš u pustinju i da pogledaš gde je.

Bening je gurnuo zapregu prema kolima, očekujući Grotov odgovor. Ako bi bandit progutao mamac, on bi još imao vremena da donese Hondovo oružje. Petljao je još nešto oko amova, još uvek očekujući odgovor. Zašto Grot ne odgovara? — pitao se. Bening se nije usudio da se okrene da bandit ne bi nanjušio mamac.

— Ti, ženo, dodi ovamo!

Na ove reči Bening se ipak okrenuo.

Rubi je uplašeno gledala Grotu i približila se Beningu.

— Šta hoćeš od nje? — upitao je Bening.

— Šta je to na njenim cipelama? I, na njenoj haljini? Izgleda mi kao blato. Jesi li ti bila negde u vodi, ženo?

Pre nego što je Bening uspeo da smisli odgovor, Grot je istupio napred. Upravivši revolver u Beninga, čučnuo je. Uhvatio je ženinu suknju i prešao prstima preko tamnih pruga na porubu i preko njenih cipela.

— Do davola, pa ovo je vlažno! Vas dvoje imate vode! A to ste tajili od nas!

Odmaknuo se od nje, lica iskrivljena od besa. Oči su mu neprijateljski sevale.

— Negde ste dočekali Honda i ubili ga! Zato je nestao!

Bening se postavio između Rubi i bandita, pokrivajući je svojim telom. Posmatrao je Grotu, pokušavajući da prozre njegove namere. Polako je svoju desnu ruku približio nožu, ispod košulje. Nije bio naročito vešt u bacanju noževa, ali, sa malo sreće, uspeće.

Grot je odjednom ispalio metak u pesak pred Beningovim nogama. Video je Beningov oprezni pokret i pretpostavljao je da ovaj ima skriveno oružje.

— Ruke uvis! — zabrundao je.

Bening je poslušao. Grot je oprez-

no prišao. Samo laki pritisak na oroz otkočenog revolvera, i metak bi se zario u Beningovo telo.

Grot je ispružio levu ruku, opipao Beningovu raskopčanu košulju i našao nož. Izvukao ga je i bacio ga u žbun desetak metara dalje.

— Budalo! — reče i ustuknu korak. — Zar si mislio da mi možeš nešto učiniti nožem? A sada, hoću vode. Dajem ti deset sekundi da je nađeš. Nemoj pokušavati da me obmaneš, jer ćeš dobiti metak u stomak. A sledeći metak će dobiti gospoda.

Bening je imao samo jedan nesi-guran izlaz.

— Donosite mi čuturicu — reče on Rubi.

Rubi je požurila do kuhinjskog sanduka i već sledećeg trenutka se vratila. Gurnula je Beningu čuturicu u ruke. Grot je sve to gledao grozničavim očima i već je oblizivao suve usne.

— Ovamo, ovamo...! Ne! Stoj! Više ti uopšte ne verujem, Bening. Baci mi čuturicu.

I poslednja nada da Bening čuturicu iskoristi kao oružje beše uništena. Bening je bacio čuturicu, a Grot ju je vešto uhvatio. Zubima je odvrnuo zatvarač i počeo da pije, ne skidajući pogled s Beninga. Dobro se napio, a zatim je ispustio čuturicu, obrisao usta i pogledao Beninga.

— Dobro ste me nasamarili, šerife. Sve vreme ste imali vode, dok smo se ja i Hondo mučili bez nje. A i jadni Koli. I njega imaš na savesti. Ali mislim da će poslednja reč biti moja.

— Još nemaš novac.

— Zbog toga se ne brinem. Nisi rekao šta si sa njim uradio. Ali znam sigurno da nisi bio tolika budala da ga sakriješ negde uz put. Dok bi ponovo došao do tog mesta, mogla bi ga prekriti dina. Sakrio si ga negde u kolima.

Ponovo je otpio nekoliko gutljaja.

— Više nema žurbe — reče Grot.

— imam vodu i dovoljno vremena da rastavim kola u komade. Naći ću ga.

— Možeš sebi uštedeti trud — reče Bening očajnički se hvatajući za slamku. — Daću ti novac, ako nas posle toga ostaviš na miru. Baci revolver na zemlju tako da ga mogu videti. Izvadi metke ako misliš da neću održati reč.

— Brbljaš — prezrivo reče Grot. — Uz novac će mi svakako trebati i oružje.

— Hondo leži mrtav u susednom kanjonu. Možeš uzeti njegovo oružje kada budeš krenuo dalje.

Grotovo lice postade još grublje.

— Tako, znači, išao si za njim i ubio ga, ne?

Bening je mislio da će Grot lepše postupati sa Rubi ako kaže da je on ubica.

— On nije hteo drugačije — reče Bening. — To već znaš. Dakle, važi li pogodba?

— Nema pogodbe — odvratio je bandit. — Suviše mi duguješ, Bening. Pustio si me da sve vreme budem bez vode. A uz to si uništio Koli i Honda. Nikada više neću biti čovek kao što sam bio ako te posle svega toga pustim da odeš.

— Možda nemaš toliko vremena — pokušao je Bening u drugom smeru. — Potera ne može biti daleko.

Grog se podrugljivo nasmejavao.

— Znaš li šta, šerife? Ti si potera. Jedina.

Bandit je uperio revolver u Beningove grudi.

— Zbogom, šerife. Hoćeš li još gospodi kazati do viđenja?

— Nema nikakvog smisla da i njoj nešto učiniš — ubedljivo reče Bening. — Ona je radila samo ono što sam joj ja rekao. Ona za tebe nikada ne može predstavljati opasnost. Ostavi je na miru.

— Pa da ode do nekog drugog šerifa i ispriča o meni? Misliš li da sam lud? Svi treba da misle da je i mene progutala pustinja!

Bening je posmatrao banditove oči. Nije u njima mogao pročitati ništa što bi mu davalo neku nadu za Rubi.

Polako se okrenuo prema Rubi. Njeno lice beše blede, ali pribrano. Njene usne su se micale, i on je morao da se nagne bliže njoj da bi razumeo njene reči.

— ... da ti kažem na rastanku da te volim, Džone Bening. Hvala ti za sve. Zbogom.

*

Vil Simons je u kolima čuo razgovor između Rubi, Beninga i Grot. kada je podigao glavu, mogao je da vidi jednog od bandita, visokog muškarca, koga su zvali Grot. Prvi put posle nekoliko dana Vil Simons je potpuno shvatio šta se oko njega događa, tako ga je voda okrepila.

Voleo je Rubi više nego što je ranije mislio da bi čovek mogao da voli, od dana kada ju je upoznao. Tako će ostati do poslednjeg daha iz njegovih bolesnih pluća.

Želeo je više da joj pruži u životu. Suviše kasno je otišao lekaru, jer nije hteo da se suoči sa istinom. Da bi se on izlečio, krenuli su u Nevadu.

Sada je video da bi bilo bolje da nikada nije ni krenuo na taj put. Zato se sada osećao krivim što se Rubi našla u bezizlaznom položaju. Jedina uteha za njega beše Džon Bening, koji je imao dovoljno snage i hrabrosti da se bori i da se brine za Rubi. Vil je iz njenih očiju shvatio da je zavolela Džona Beninga. Možda i nesvesno, ali ga je volela.

U početku je Vil Simons bio strašno ljubomoran, i čak je mrzeo Beninga. Ali posle svega što je Bening učinio za Rubi i njega, sada mu je bio zahvalan.

Uzeo je gutljaj vode iz šolje koju mu je pri ruci ostavila Rubi i ponovo stavio vlažan peškir na čelo. to ga je okrepilo.

Ponovo je podigao glavu kada je Grot grubo pitao Rubi od čega joj je

vlažna haljina. Nastavio je da posmatra scenu i da sluša. Video je da se situacija sve više zaoštrava.

Odjednom mu je na um pala misao koja ga je ispunila snagom. Želeo je još nešto da učini za Rubi, poslednje.

Okrenuo se na stranu i zavukao ruku duboko ispod madraca. Napipao je sačmaricu koju su mu neki dobronamerni prijatelji dali kao oproštajni poklon za put u divlju zemlju Nevadu. Znao je da je bila napunjena, ali nikada nije ispalio nijedan metak iz nje. Već mesecima je ležala zaboravljena ispod madraca.

Ali, sada, u nevolji, Vil se setio puške. Bila mu je potrebna sva njegova snaga da je izvuče. Cev je naslonio na stranicu kola. Nije imao snage da digne kundak na rame.

Na grubim crtama banditovog lica video je ubilački izraz i shvatio je da će on u sledećem trenutku pucaati.

Sakupio je svu snagu i kažiprstom i srednjim prstom pritisnuo oba oroza.

Prasak beše zaglušujući.

Snažan trzaj je Vilu Simonsu zaobišao u grudima. Imao je osećaj da mu je telo razneto u komade.

Mlaz krvi je šiknuo iz njegovih pluća i on je pao na leđa.

*

Kada se prolomio neočekivani prasak dvostrukog punjenja iz sačmarice, Grot se okrenuo. Sačma je proletela preko njegove glave i potpuno ga promašila, ali ga je omela u trenutku kada je hteo da puca.

Bening je reagovao u deliću sekunde i bacio se napred. Bandit je shvatio da je pogrešio, zato se okrenuo i pucao. Hitac je promašio cilj, i Bening je navalio na protivnika.

Obojica su pali na zemlju. Pesak je poleteo oko njih. Bening je pokušavao da banditu otme oružje.

Borili su se dahćući, jer su obojica bili iscrpljeni. Grot je ipak uspeo da

zadrži kolt u ruci i u jednom trenutku ga je upro Beningu u grudi.

Ali, pre nego što je stigao da opali, Bening je uspeo da okrene cev revolvera. Grot je povukao oroz. Bening je osetio toplotu i barutni dim, ali se metak nije zario u njegovo telo. Pucanj je bio koban za Grotu. Telo mu se opustilo u Beningovom čvrstom zagrljaju. Stisak je oslabio i Grotovo mršavo telo se spustilo na pesak.

Bening je shvatio da je Grot smrtno pogoden i otkotrljao se od bandita.

Kleknuo je oslanjajući se na ruke i tako proveo nekoliko trenutaka spuštene glave i savladan umorom. A zatim je čuo da Rubi plače.

Pogledao je u tom pravcu. Mora da je bila u kolima. Bening je shvatio da je i Vil Simons, čovek koji mu je pružio šansu da savlada Grotu, bio mrtav. Sakupio je snagu i ustao. Morao je da ode do Rubi, da je teši.

Upravo kada je hteo da se uspravi, začuo se pucanj i metak je Beningu bacio pesak u znojavo lice. On se odmah bacio napred, istrгнуo revolver iz ruke mrtvog bandita i otkotrljao se nasuprot padini odakle je došao pucanj.

Revolver na padini je zapraštao još jednom, pa još jednom. Meci su udarali ispred i iza Beninga. Potražio je pogledom zaklon. Nedaleko, ugledao je stene. Krenuo je prema njima.

Strelac je bez sumnje bio Hondo, koga Rubi ipak nije tako ozbiljno pogodila kao što je mislila.

Gomila stena beše udaljena još oko pet metara. U tom trenutku je ugledao strelca.

Naravno, bio je to Hondo. Stajao je na padini, a usne mu behu razvučene u prezriv osmeh. Svoju maramu je vezao oko glave, da bi pokrio ranu koju mu je nanela Rubi. Bening je ljutito ispalio hitac pre nego što se otkotrljao iza stena.

Kleknuo je i provirio iza stena. Hondo je odmah zapucao. Metak je

udario o stenu i zasuo Beninga komadićima kamenja. Bening je uzvratio pucanj i video je da je Hondo skočio u stranu.

Istovremeno, Bening je krajičkom oka primetio još neko kretanje. Rubi se u kolima uplašila pucnjave pa se sagnula preko naslona na sedištu i gledala naokolo.

— Ostanite unutra! — doviknuo joj je Bening. — Natrag!

Hondo je ponovo pucao. Metak je udario u stenu neposredno iznad Beningove glave, i produžio dalje. I Bening je ponovo pucao i promašio, jer je Hondo promenio položaj. To ga je razljutilo jer je uludo trošio metke, a nije znao koliko ih još ima. Možda je ispalio poslednji?

Pogledao je revolver. Imao je još jedan metak. To je značilo da može da puca samo još jednom.

Beningov pogled je skliznuo prema Grotu. Oko bokova mrtvaca je bio redenik skoro pun metaka. Ali od toga on nije imao koristi.

Rubi se više nije videla. Verovatno je poslušala Beningov savet. On je pažljivo posmatrao podnožje kanjona i padinu. Na mestu gde su se oni spajali bilo je udubljenje u obliku kanala. Kada bi tim kanalom uspeo da dode banditu iza leđa...

— Hej, šerife! — čuo se Hondov podrugljivi glas kroz tišinu. — Čini mi se da nisi u boljem položaju nego što si bio. U revolveru ne možeš imati više od dva metka. Kako bi bilo kada bismo se obračunali licem u lice?

— Kako to zamišljaš? — odvratio je Bening.

— Da ti izadeš iza stene. Tek tada ćemo početi da pučamo.

— Nemam opasač sa futrolom — odgovorio je Bening. Želeo je da dobije u vremenu. Znao je da bi bandit pucao čim bi se on pojavio. Morao se toliko približiti protivniku da poslednji metak sigurno pogodi cilj. Nije se mogao nadati da bi Hondo bio fer u tom duelu.

— Nije ti potrebna futrola — doviknuo je Hondo. — Stavi kolt za ka-

iš od pantalona ili ga drži u spušte-
noj ruci. Meni je svejedno.

U to bih se mogao opkladiti po-
mislio je Bening.

— Dakle, šerife, imaš li hrabrosti
za prvi dvoboj?

— Moram da razmislim — odgo-
vorio je Bening.

— Onda požuri, neću ovde da ču-
ćim celo popodne.

— Dobro, za pet minuta — dovik-
nuo je Bening i počeo iza stena da
puže do zida kanjona. Izgledalo je
da bandit nije napustio svoje mesto.
Nekoliko niskih žbunova pružili su
mu delimičan zaklon. Nastavio je
put čas idući, čas puzeći na koleni-
ma i rukama. Došavši, tako, do
strmog i golog nagiba, Bening je
podigao glavu da bi se orijentisao.
Odmah je primetio bandita, i ovaj
njega.

Hondo je posumnjao da Bening
traži bolji zaklon, a čuo je i šumove,
pa je zato potražio mesto sa koga će
moći da vidi Beninga čim se pojavi.

Bening se bacio nazad. Ali Hondo
je skočio i odmah je opalio. Metak je
pogodio Beninga ispod levog rame-
na, u mišić nadlaktice. Udar metka
je potisnuo Beninga niz padinu i iz-
van Hondovog vidokruga.

Odmah zatim Bening se vratio do
kanala, ali je ovoga puta stigao do
žbunja koje se protezalo skoro do
vrha uzvišice. Uvukao se u žbunje i
čekao da se Hondo pojavi. Ali, izgle-
dalo je da to nije bila Hondova na-
mera. Nije bio siguran da li je pogo-
dio i zato nije hteo da rizikuje.

Beningova rana je krvarila i bole-
la ga, ali ne jako. Nije mogao da vidi
Honda, ali je dobro zapamtio nje-
gov položaj. Žbunje mu je omogućilo
da mu se još više približi.

Došavši do kraja žbunja, našao se
otprilike na dva metra ispod vrha.
Hondo je ležao u svom zaklonu levo
od njega. Video se samo njegov za-
voj na glavi.

Bening je pogledao oko sebe i na-
šao poveći okrugli kamen. Skinuo je
košulju, omotao je oko kamena i

čvrsto ga privezao rukavima. Zatim
je pažljivo gurnuo kamen.

Kamen se kroz nisko rastinje do-
kotrljao koso do kanala u podnožju.

Hondo je progutao mamac. Pre-
poznao je šarenu košulju. Izgledalo
mu je kao da je njegov protivnik
hteo da izvede neki trik, ali je izgu-
bio hrabrost i pobegao dole u kanal.
Skočio je trijumfujući, a njegov kolt
je počeo da prašti.

Jednim skokom, Bening se našao
na uzvišici. Bandit je primetio kre-
tanje i okrenuo se. Razrogačio je oči
od iznenađenja i užasa. Opalio je u
očajničkoj žurbi.

Ali, Bening je imao dovoljno vre-
mena da tačno nanišani. Uspeo je,
ali je i sam bio okržnut metkom
protivnika.

Hondo se, pogođen, najpre uspra-
vio, jedan trenutak ostao tako, a za-
tim je počeo da se kotrlja niz padi-
nu, sve dok jedna stena nije zausta-
vila to kretanje.

Džon Bening je stajao gore, na ivi-
ci kanjona, uperivši pogled na ne-
pomično telo bandita. Uzdahnio je
s olakšanjem. Zatim je zatresao gla-
vom, da rastera vrtoglavicu.

— Bening! Bening! Da li je sve go-
tovo? Jeste li dobro?

Bio je to glas Rubi Simons. Pogle-
dao je prema njoj.

— Sve je u redu — doviknuo joj je
i počeo da se spušta.

*

Sahranili su tri muškarca. Vila Si-
monsa na brežuljku, a dvojicu ban-
dita malo dalje.

Kada su sve to obavili, stali su u
hlad kola i popili ostatak kafe koju
je Rubi još ranije skuvala. Bening je
pokazao na mali oblak prašine na
istoku.

— Karavan — reče on. — Ide na
zapad. Odmaraće se kod izvora.

Dugo je Rubi posmatrala taj ob-
lak prašine pre nego što je upitala:

— I, šta ćete vi sada raditi?

— Ja moram nazad u Juka Flets. Moj posao će biti završen tek kada predam novac. A zatim? Još ne znam. Možda ću ostati tamo, a možda odjahat' dalje.

Spustila je glavu.

— Sami?

— Sam — potvrdno je klimnuo glavom. — U Juka Fletsu me niko ne čeka. Da, sada sam sam — dodao je oklevajući. — Možda...

— Da?

— Možda ste zaista mislili ono što ste rekli kada smo oboje verovali da će nas Grot ubiti?

Podigla je glavu.

— Da. Ozbiljno sam mislila. Nikad ne bih napustila Vila. Ali, kada je izgledalo da su nam došli posljednji trenuci života, jednostavno sam to morala da vam kažem.

Džon Bening je ostavio šolju i zagrlio je.

— Sada vam karavan više nije potreban — blago reče. — Jer, kada sutra krenemo, okrenuću kola prema Juka Fletsu.

KRAJ

OSVETA PITA MUNJE

Piter Von je pogledao u podnevno sunce koje je nemilosrdno pržilo, i obrisao čelo maramicom. Njegov konj, Grom, teško je disao, obliiven znojem. Piter ga pomilova po vratu i reče:

— Izdrži još malo, stari moj. Još desetak kilometara, pa smo kod kuće. Melani će se radovati što smo posao obavili tako dobro.

Nesvesno se nasmešio pri pomisli na svoju mladu i lepu ženu. Zahvaljujući njoj, skrenuo je sa puta smrti, ostavio kolt, viski i karte daleko iza sebe, i postao miran rančer. Posao na ranču bio je naporan i Piterov život nije bio lak. Međutim, Piter je sebe smatrao srećnim čovekom. Njegovu sreću sačinjavali su njegov četvorogodišnji sin Samjuel i žena koju je voleo. Plašio se da ih ostavi same na ranču nekoliko kilometara udaljenom od Lotona, pa je pozvao Melaninog oca da pravi društvo čerci i unuku dok je on gonio stoku u Vičita Folz.

— Ne znam da li će se Melani dopasti haljina koju sam joj kupio u Vičita-Folzu — nastavi Piter, kao da ga konj razume. — Ali siguran sam da će joj se dopasti zarada od šest hiljada dolara. Kauboji su bili izvršni, a tražili su relativno malu platu za posao oko gonjenja. Sada ćemo moći kupiti onaj komad emlje uz ranč, a i Melani će sigurno hteti da kupi neke stvari za bebu. Nadam se da će to ovog puta biti jedna mala slatka devojčica.

Grom frknu i odmahnu glavom, na šta se Piter nasmeja. Osmeh mu se sledio na usnama. Od ranča ga je

delilo samo još jedno brdo iza kojeg se dizao stub dima.

Piter oseti hladne žmarce kako mu prolaze kroz telo. Prvi put u životu osetio je strah. Životinja pod njim kao da je i sama osetila deo tog straha, pojurila je ka ranču kao da iza nje nisu desetine kilometara.

Kada je sa vrha brda ugledao ranč u plamenu, Piterove oči su se napunile suzama. U sebi je molio boga da njegovi najmiliji nisu u toj kući koju je proždirao plamen.

Ispred kuće je ležao starac u krvi. U ruci mu je bila puška.

Piter nije razmišljao ni trenutak. Skočio je sa konja i uleteo u zapaljenku kuću.

Na kuhinjskom podu se sapleo o telo svoje žene. Pažljivo je podigao i izneo iz kuće kašljući.

Melani je otvorila oči. Spuštajući je na zemlju pored pojila za stoku, Piter je upita:

— Gde je Sami?

— Uspeo je da pobegne na stražnja vrata — prošaputala je Melani.

Piter je očajan posmatrao njene oči.

Jedan pogled bio mu je dovoljan da shvati šta se dogodilo. Njegova trudna žena bila je silovana i nekoliko puta izbodena nožem.

— Ko je to učinio, ljubavi? — upitao je.

Melani zažmuri i prošaputa:

— Bila su četvorica, Pitere.

— Koja četvorica? — Piterov glas je bio obojen mržnjom koju može stišati samo krvava osveta.

Melani otvori oči i reče tiho:

— Jedan od njih nema zube i prste na levoj ruci. Drugi je potpuno celav i zove se Bil. Džo je rid i ima

ožiljak preko obrve. Najmladi i najgori je Čarls sa zlatnim mamuzama.

Piter je milovao svoju ženu po kosi, duboko potresen i nesrećan.

— Sami je kod Rodžersovih, Piter — nastavi Melani glasom koji je bio sve tiši. — Reci mu da sam otputovala daleko. . .

Pogled Melaninih plavih očiju ukočio se uprt u nebo.

Piter Von se uhvatio za glavu i urliknuo kao ranjena zver.

*

Plavokosi dečak je gužvao nervozno svoj šeširić. Piteru se steglo srce.

— Hoćeš li dovesti mamu kući? — upitao je Samjuel.

Piter je uzdahnio.

— Voleo bih da mogu to da ti obećam, sine — reče. — Podi da proveriš da li je Grom dobro osedlan i spreman za put.

Dečak je istrčao iz kuće, srećan što mu je poveren odgovoran zadatak. Piter Von se opraštao od Rodžersovih, kojima je poverio dete. Rodžersovi su bili sredovečni par bez dece, i bili su zadovoljni što mogu učiniti nešto za dete kojem je sudbina odredila da raste bez majke.

— Mik, u ovom smotuljku ima pet hiljada dolara — reče Piter — Želim da ih odneseš u Loton i predaš sudiji Džonsu. On je pošten i pouzdan čovek i čuvaće taj novac. Ukoliko se ne vratim, taj novac bi trebalo da osigura Samiju budućnost. Ali, vratiću se, i moj sin i ja podići ćemo novu kuću.

Mik Rodžers je klimnuo glavom.

— Razumem zašto odlaziš, Piter. Mislim da bih i ja postupio isto tako. Želim ti mnogo sreće.

Piter se okrenuo Rodžersovoj ženi, koja je obrisala suzu koja joj se pojavila u uglu oka. Zagrlji je i nasmeja se:

— Ne brini, Abi, vratiću se u jednom komadu. Ne sumnjam da ćeš

se brinuti o Samiju do mog povratka. Hvala ti na svemu što si učinila za nas. Molim te primi ovo, ne želim da mom dečaku nešto nedostaje.

Abi je raširila oči od iznenađenja kada joj je Piter tutnuo u šaku svežanj novčanica.

— Piter, to je mnogo novca — promucala je. — Zaista nema potrebe da mi ga ostavljaš. Znaš da mi volimo Samija i da ćemo voditi računa o njemu. Tebi će novac biti potrebniji.

Piter se nasmejavao sa gorčinom.

— Novac za mene nema više nikakvu vrednost, Abi. Imam ga dovoljno za ono što sam naumio.

U očima mu se pojavio sjaj kada je lupnuo rukom po futroli u kojoj se nalazio novi revolver. Zatim reče:

— Bilo mi je potrebno tri meseca da svojim prstima povratim nekađashnju gipkost i brzinu. To što sam postigao za poslednja tri meseca, predstavlja za mene veću vrednost od ma koje sume novca.

Piter još jednom zagrlji Abi i čvrsto stegnu ruku Miku Rodžersu, a zatim stavi stetson na glavu i izađe iz kuće.

Pre nego što je uzjahao svog vatrenog konja, oprostio se od sina jednim dugim zagrljajem.

Uskoro je Piter Von jahao prema svom ranču na kojem se nalazila izgorela kuća i dve humke koje je želeo da poseti pre no što se otisne u dugo i neizvesno traganje.

*

Piter Von je, otkad zna za sebe, imao veoma lak san. Međutim, od smrti svoje žene spavao je vrlo malo. Mučio ga je osećaj krivice i neprestano je prebacivao sebi što se nije tog kobnog dana vratio kući ranije, što nije gonio svog konja da juri još brže.

Ležeći pod vedrim nebom i posmatrajući zvezde, razmišljao je o tome kako ga je samo ogromna mržnja koju je nosio u sebi spasla od utapanja tuge u viskiju. Žubor

potoka pored kojeg se ulogorio i daleki huk sove ubrzo su ga uspavali.

Naglo je otvorio oči kada je Grom frknuo i uznemireno počeo da kopa kopitom po travi. Iza leđa je čuo šušanj. Znao je da se nijedna šumska životinja ne bi toliko približila vatri, sa sigurnošću je znao da mu je s leđa prišao čovek. Munjevito se okrenuo, sa vinčesterkom u ruci, uperenom u nezvanog gosta.

— Hej, polako! — reče golobradi mladić uhvaćen u pokušaju krađe. Uspravljao se i istovremeno podizao ruke uvis.

Piter je ustao i prišao mladiću, a onda ga je razoružao i glasom koji nije trpeo pogovora, reče:

— Sedi!

— Nisam mislio ništa loše — reče mladić.

Piter je seo nedaleko od njega, ne skidajući pogled sa mladićevih tamnih očiju. Neprijateljski mu odvrati:

— Zar pljačka ne predstavlja ništa loše?

Pri svetlosti vatre jasno se videlo kako su se momku zacrveneale uši. Tiho je rekao:

— Gladan sam. U ovoj proklesoj šumi mirno živi mnogo zečeva za koje ja ne predstavljam nikakvu opasnost, jer su brži od mene. Tražio sam hranu.

Piter je pomislio da može da mu veruje. Mladić ga je mogao ubiti s leđa, imao je priliku za to. Nasmešio mu se i rekao:

— Večeras se sigurno nećeš najesti zečetine, ali mogu ti ponuditi pasulj iz konzerve.

— Bio bih vam veoma zahvalan, gospodine — odvrati mu mladić.

Piter je istresao sadržinu konzerve u tiganj i stavio ga na vatru. Pogledao je momka.

— Ja sam Piter Von. Mogu li znati s kim imam posla?

— Izvinite, gospodine Vone. Zovem se Džerald Vajt. Zovite me Džeri.

Piter klimnu glavom.

— U redu, Džeri, i ti mene možeš zvati Piter.

Piter je posmatrao mladića kako jede.

— Džeri, kada si jeo poslednji put?

— Prekjuče, mislim. Bio sam u delu šume koji je obrastao kupinama i jagodama. Svuda ima mnogo gljiva, ali nisam se usudio da iskušavam sreću, pošto ne razlikujem jestive pečurke od otrovnih.

Piter je osetio sažaljenje prema golobradom momku. Pitao se koliko godina može imati ovaj mladić i šta traži u šumi udaljenoj od naselja. Kada je Džeri završio sa jelom, Piter ga ponudi cigaretom.

— Hvala, ne pušim, gospodine. — reče Džeri.

— Koliko ti je godina, Džeri? — upita Piter.

— Ove jeseni ću napuniti dvadeset — odgovori mu Džeri.

Piter sumnjičavo pogleda mladića, ali je po njegovoj mirnoći mogao zaključiti samo da momak govori istinu. Otpuhnu dim i reče:

— Možeš prenoćiti pored vatre. Ja ujutro nastavljam put.

Džeri je samo klimnuo glavom i, vezavši svog konja pored Groma, leže kraj vatre.

Pitera je probudio glasan lavež psa. Okrenuvši se, ugledao je kako veliki rundavi pas liže Džerijevu glavu. Džeri mu reče kao da se izvinjava:

— Zao mi je što vas je Stranac probudio, Pitere. Juče sam ga izgrubio i mislio sam da ga više neću videti. Međutim, ovaj moj prijatelj je, izgleda, prošetao da se pobrine za naš doručak.

Piter je tada ugledao zeca kojeg je pas ulovio i donio svom gospodaru. Ustao je i proteglio ukočene udove. Jutro je bilo prohladno i maglovito.

— Red je da vam se odužim za sinoćnu večeru — reče Džeri. — Ako budete naložili vatru dok oderem zeca, dobićete najukusniji doručak koji možete zamisliti.

— Hm. . . Stranac je malo čudno ime za psa, ne čini ti se? — pro-

mrmlja Piter trljajući neobrijanu bradu.

Džeri slegnu ramenima i side do potoka da se umije.

Magla se već razišla i sunce je odskočilo kada su doručkovali.

Piter je bio zbunjen. Nije mu bilo jasno gde je ovaj momak naučio tako dobro da kuva. Posmatrao ga je nemo dok je palio cigaretu. Džeri je imao glatku, gotovo dečju kožu, pune usne i pomalo prćast nos. Kosa mu je bila neuredno ošišana, kao da se šišao sam. Ruke su mu bile male i nežne. Njegovom dečaćkom licu su samo krupne crne oči davale ozbiljnost.

Piter odmahnu glavom, želeći da ne razmišlja o čudnom momku pred sobom. Nije ga se ticao. Bio je samo usputni poznanik.

Ćuteći je popužio cigaretu i krenuo da osedla konja.

— Pitere, voleo bih da jašem s vama — bojažljivo mu se obrati Džeri.

Piter začudeno podiže obrve.

— Pa ti čak i ne znaš u kom pravcu jašem — reče.

Džeriju jurnu krv u obraze. Sagnuo je glavu i rekao:

— To mi i nije naročito važno. Pretpostavljam da će se na vašem putu naći i neko naselje, a to će biti moj cilj.

Piter je razmišljao o Džerijevom predlogu.

Džeri je primetio da se Piter koleba i brzo je dodao:

— Neću vam smetati, obećavam. Istina, nemam hrane, ali ću rado pripremati obroke od svakog vašeg ulova.

Piter je razmislio još nekoliko trenutaka, a zatim je klimnuo glavom i rekao:

— U redu, Džeri, sedlaj konja.

Džeri je uzdahnuo sa olakšanjem.

*

Džeraldina Vajt bila je iscrpljena od dugog lutanja i neurednog života na kakav nije navikla. Zažalila je

što je napustila dom i roditelje. Verovatno bi već odavno odustala od tog nerazumnog gonjenja, da je želja za osvetom nije terala stalno napred. Kada bi joj bilo najteže, u sećanje bi dozvala mило lice svoje jedine sestre Meri.

Meri je bila vesela, iskrena devojka i osim lepote lica i tela posedovala je izuzetnu unutrašnju lepotu. Džeraldina je patila zbog velikog gubitka, i bila je čvrsto rešena da se osveti krivcu za sestrinu smrt, Fredu Čarlsu. Čarls se ispočetka dopao njenoj sestri, ali je ubrzo ustanovila da je to bahat i osion momak sklon viskiju, pa je zaključila da bi bilo bolje da se drži podalje od njega. Međutim, Čarls nije odustao od namere da zavede lepu Meri i jednog dana je primenio silu da bi postigao ono što je naumio. Od toga dana, Meri se zatvorila u sebe, i samo tiho plakala po čitave noći. Džeraldina, koja je sa sestrom bila veoma bliska, nije iz nje uspela da izvuče ni reč. Kada je kroz svest nesrećne devojke poput munje sevnulo saznanje da nosi Čarlsovo dete, odluka je već bila donešena. Meri nije mogla podneti pomisao da rodi dete tog nitkova, nije mogla ni želela sa tim da se pomiri. Nije više želela da živi.

Džeri je jednog jutra na svom uzglavlju zatekla oproštajno pismo kojim joj je sestra objasnila sve, i znala je da njena sestra više nije među živima. Nekoliko minuta je prošlo, kada je čula vapaje svog oca koji je našao beživotno telo svoje starije ćerke kako visi u staji.

Fred Čarls nije zaslužio da živi.

To je bila misao koja je Džeri davala snagu da istraje. Trpela je kišu i glad, strepela da će neko u obrisima njenog tela prepoznati ženske oblike. Shvatila je da je zadatak koji je sebi postavila izgledao mnogo jednostavniji dok je o njemu razmišljala u sigurnosti roditeljskog doma. Osećala je i tugu zbog toga što je napustila roditelje u trenutku kada im je, možda, bila najpotrebnija.

Džeri je jahala iza Ćitera, razmišljajući o tome kako je imala mnogo sreće što je naletela na tog čoveka. Stresla se pri pomisli da je noćas mogla ostati bez glave zbog komada dvopeka. Glad je osećanje koje ne dozvoljava čoveku da rasuđuje normalno. Krv joj je jurnula u glavu kada je pomislila kako bi se osećao njen otac kada bi znao da mu je ćerka uhvaćena u kradi.

U tom trenutku je uz glasno gakanje ispred njih poleteo par divljih gusaka. Piter je munjevitio reago-vao. Odjeknuo je pucanj i jedna guska je pala u šiprag. Zadovoljno se nasmejao i rekao:

— Pokupi je, Džeri, a ja ću potražiti gnezdo. Možda ćemo imati ukusna jaja za večeru.

Džeri side sa konja i zavuče se u šiprag iz kojeg se uskoro pojavi sa ulovom u ruci.

Piter joj pride pokazujući prazne šake i reče:

— Sunce će ubrzo zaći, mogli bismo se ovde ulogoriti. Sići ću na reku da napojim konje, a ti se pobrini za večeru.

Džeri klimnu glavom i poče da skuplja suve graničice, za vatru. No-ge su joj bile gotovo ukočene od dugog jahanja.

Kasnije, dok se Stranac obračunavao sa ostacima od njihove večere, Piter joj se obrati:

— Sutra ćemo stići u Amariljo. To je, pretpostavljam, kraj tvog putovanja. Imaš li roditelje, Džeri?

Džeraldina odmahnu glavom, svesna da je izdaje boja u obrazima. Nadala se da se pri odsjaju vatre ne primećuje izdajničko rumenilo.

Piter je mirno nastavio:

— U redu, Džeri, verovatno imaš neke svoje razloge zašto ne želiš da budeš sa roditeljima.

Otpuhnuo je dim cigarete i rekao:

— Ne bih voleo da jednog dana moj sin u tvojim godinama luta sam po bespućima Zapada.

Džeri ga upitno pogleda.

— Zar ti imaš porodicu? — upita ga.

— Imao sam — odgovori Piter. — Ostao mi je mali sin.

Džeri je želela da sazna više o ovom čoveku koji je svojim izgledom i ponašanjem mnogo više ličio na okorelog revolveraša nego oca i mirnog porodičnog čoveka.

Međutim, Piter se okrenuo i pokrio tankim čebetom, dajući joj na taj način do znanja da je razgovor završen.

*

Piter i Džeri su oko podneva ujahali u Amariljo, umorni, prašnjavi i oznojani.

Džeri je bez prosvedovanja čitavim putem pratila Ćitera, mada joj tempo nije odgovarao. Osećala se kao da joj je svaka koščica izlomljena. Jahali su gotovo neprekidno još od svitanja.

Umorno se nasmešila Piteru i sišla sa konja ispred saluna.

— Hajde da speremo prašinu iz grla, Ćitere. Ja častim.

Priviezali su konje i ušli u salun. U prostoriji je vladala prijatna polutama i hladovina. Prišli su šanku i naručili dva piva.

Džeri je polako ispijala svoje piće dok je Piter započeo razgovor sa barmenom. Salun je bio gotovo prazan, pa je dokoni barmen lagano brisao čaše. Bio je, očigledno, raspoložen za razgovor.

— U Amarilju stranci nisu neobičajena pojava — reče ne vadeći cigaru iz usta i ne prekidajući brisanje čaša. — Amariljo je velik i nalazi se na raskrsnici nekoliko puteva. A odakle vi dolazite?

— Iz Lotona u Oklahomi — odgovori Piter, pomislivši da zapravo nema pojma odakle dolazi njegov saputnik.

— Znam taj gradić — odvrati barmen. — Moja žena tamo ima neke rodake.

— Lep gradić — reče Piter. — Nije mi drago što sam ga morao napustiti. Ali, kada ti neko duguje veliku

sumu novca i postane zaboravan, čovek mora nešto da preduzme, zar ne?

Barmen skrenu pogled sa čaše koju je do kraja marljivo brisao i pogledao u sive Piterove oči.

— Naravno — reče. — Je li u pitanju kockarski dug?

Piter klimnu glavom.

— Moguće je da je moj zaboravni prijatelj u Amarilju — reče Piter. — Zove se Čarls i nosi zlatne mamuze.

Džeri je zaustavila dah. Bilo je neverovatno da oboje traže istog čoveka. Ali, sve se podudaralo. Fred Čarls je nosio zlatne mamuze i voleo je da se kocka, često i u velike sume novca.

— Dobro se sećam tog momka — reče barmen koji je sada već bio vidno zainteresovan, pa mu brisanje čaša više nije predstavljalo zadovoljstvo. — Stigao je u grad sa još dvojicom pre tri meseca, otprilike.

Piter je ćutao očekujući da barmen nastavi.

Barmen je značajno pogledao Piterovu praznu čašu i Piter je shvatio na šta misli. Naručio je još jednu turu i iz džepa izvadio deset dolara.

— Bilo bi mi zadovoljstvo da i vi popijete nešto s nama — reče stavljajući novac na šank.

Barmen je sa zadovoljnim smeškom pokupio novac i nastavio:

— Međutim, vašeg prijatelja više nećete naći u Amarilju. Pre četiri nedelje je u mom salunu ubio bankarevog sina u dvoboju koji nije bio ravnopravan. Navodno je dečko varao na kartama.

Piter klimnu glavom. Taj Čarls je za sobom ostavljao nesreću.

— Zar šerif ništa nije preduzeo? — upita barmena.

Barmen odmahnu rukom.

— Šerif nije mogao ništa pošto su Čarlsovi prijatelji potvrdili da je dečko zaista varao, a osim toga dali su takvu izjavu u šerifovoj kancelariji, da je Čarls ostao čist. Prilično smrdljiva stvar, ako mene pitate. No, bilo kako bilo, Fred Čarls i nje-

gov besprsti Moris su napustili grad, plašeći se bankareve osvete.

— A šta se dogodilo sa trećom bitangom, zar nije i on otišao sa njima? — upita Piter.

Barmen odmahnu glavom.

— Džo Grin se lepo smestio u pansionu »Bela rukavica«. Iza otmenog naziva pansiona, krije se, u stvari, javna kuća. Ako želite negde da odsednete, ja vam preporučujem hotel »Teksas« kojeg vodi moj brat Kit.

Piter se zahvalio barmenu i krenuo iz saluna, potpuno zaboravivši na Džeri, koja krenu za njim i na ulici mu reče:

— Ako želiš, odvešću konje u gradsku štalu.

Tek tada se Piter prenuo iz svojih misli i pogledao je.

— Zar se naši putevi još nisu razišli? — upitao je grubo.

Džeri postideno spusti glavu.

— Slušaj, dete — reče Piter. — Ako si slušao o čemu se vodio razgovor unutra, jasno ti je da ti uz mene nije mesto. Da sam želeo dete uz sebe na ovom putovanju, poveo bih svog četvorogodišnjeg sina.

Džerin pas je zarežao neprijateljski, shvatajući da ophodjenje prema njegovoj gospodarici nije baš najlepše.

Džeri odveza svog konja i, progutavši knedlu, reče jedva čujno:

— Hvala vam na svemu, gospodine Vone.

Piter je zbunjeno gledao leđa Džeri, njenog konja i psa.

*

Ulazeći u »Belu rukavicu«, Piter je skinuo stetson. Odmah mu je prišla napadno našminkana vlasnica pansiona iza koje su već daleko ostale najbolje godine.

— Izvolite gospodine, šta želite? — obratila mu se sa osmehom.

— Tražim gospodina Grina, mis — reče Piter i gotovo se nasmeja

brzini kojom je osmeh nestao sa njenog lica.

— Soba broj četiri, prvi sprat — osorno mu odvrati. — Oh, umalo da zaboravim, podsetite ga uz put da nije platio sobu za protekle dve nedelje.

Piter se trgao kada je na njegovo kucanje odgovorio ženski glas. Ušao je u sobu, gde je zatekao rido-kosog Džoa u krevetu sa jednom raskošnom crnkom.

Džo Grin je imao pogled zamućen viskijem, ali kao da je predosetio opasnost, u ruci je držao kolt.

— Ja sam prijatelj Freda Čarlsa — reče Piter.

Grin je pokazao devojci pokretom ruke u kojoj je držao kolt da se izgu-bi. Crnka je mirno pokupila odeću i, smeškajući se Piteru, izašla iz sobe.

— Šta želiš? — upita Grin.

Piter sede na stolicu i zapali cigaretu.

— Čarls mi je potreban da bih izveo jedan specijalan poduhvat. Poduhvat je opasan i zato želim samo najbolje ljude. Čuo sam da si jahao sa Čarlsom u poslednjih nekoliko meseci. Možda si i ti zainteresovan da zaradiš, na jednostavan način, zgodan paketić novca?

Džo Grin se nacerio:

— Coveče, stigao si na pravu adresu.

Piter je hladnokrvno pratio Grinove pokrete.

Grin je odložio revolver i posegao za bocom viskija.

Ponudio je bocu i Piteru.

— Čarls je sa Morisom odjahao u Dolhart. Verujem da su još uvek тамо.

Grin je ustao sa kreveta da bi uzeo bocu iz Piterove ruke, a zatim je otišao do prozora.

Bila je to idealna prilika da se Piter dokopa Grinovog revolvera, ali još nije bilo vreme za to. Još uvek nije saznao sve što ga je zanimalo. Morao je biti strpljiv.

— Kakav je posao u pitanju? — upita Grin.

— Velik — reče Piter otpuhnuvši dim cigarete. — Zato mi je potrebno još ljudi. Treba mi bar još jedan pouzdan čovek.

— Bio je sa nama još jedan, Bil Čela. Sjajan revolveraš.

Grin se naceri i nastavi:

— Sad su ga već sigurno oglodali kojoti. Čak i pijan, trebalo je da zna da Čarlsu ne treba stati na žulj. Od svakog sjajnog revolveraša postoji bolji.

Piter ustade i reče:

— Za sat vremena te čekam kod gradske štale. Što pre krenemo u Dolhart, pre ćemo i stići.

Grin ga iznenađeno pogleda i zausti da pita nešto, ali ga je Piter preduhitrio bacivši mu nekoliko novčanica na krevet sa rečima:

— Tvoja stanodavka želi da platiš. Piter je mirno izašao iz sobe.

*

Bio je sumrak kada su Piter i Grin stigli do jednog izvora. Piter je zaustavio konja i rekao:

— Ovo je mesto sasvim odgovarajuće da se lepo odmoriš pre nego što kreneš na vrlo dalek put.

Grin je sjahao i proteglio se, očigledno ne shvatajući dvosmislenost Piterovih reči.

Piter je sišao sa Groma i ponudio cigaretu Grinu.

— Imaš li još neku poslednju želju? — upita ga kada su zapalili cigarete.

Grin ga zbunjeno pogleda i sledi se od osvetničkog sjaja u Piterovim očima. Tek je tada shvatio kako je pohlepa od njega napravila lakovernu budalu.

— Ko... ko si ti? — promuća Grin.

— Pre nekoliko godina zvali su me Pit Munja — odgovori Piter. — Odnedavno, mislim da mi to ime sasvim lepo pristaje.

— Nemoguće! — reče Grin i odmahnu rukom. — Pit Munja je nestao već odavno. Čuo sam da je gre-

bao noktima po prašini pre nego što je ispustio dušu. Bil Čela ga je lično zbrisao sa lica zemlje:

Piter se nasmejao i procedio kroz zube:

— Žao mi je što se nisam obračunao sa tim lažljivim pasjim sinom. Nadam se da će večno goreti u paklu.

Džo Grin je osetio kako ga obliva leden znoj. Obrva preko koje se protezao ružan ožiljak počela je da podrhtava.

— Kakvu igru igraš? — upita Pitera glasom izmenjenim od straha.

— Ispričaću ti jednu priču, Grine — reče Piter. — Grin je prezime koje ti ne odgovara, nisi ni malo zelen. Ali, postoji jedan ranč u Oklahomi, koji je zaista zelen. Na tom ranču postojala je kuća. Ništa naročito, obična nevelika kuća u kojoj je živela jedna srećna porodica.

— Čekaj malo — panično je povikao Grin. — Ja nemam nikakve veze sa bilo kakvim rančem u Oklahomi.

Piterov izraz lica je otvrdnuo, nastavio je još tiše, tako da ga je Grin jedva čuo:

— Na tom ranču je bilo vrlo mirno i tiho. Tu je raslo jedno dete, a za nekoliko meseci trebalo je da se rodi i drugo.

Grin je podigao ruku prema futrolu u kojoj je ležao kolt. Živci su ga napuštali.

Piter hladnokrvno ugasi cigaretu nogom i reče:

— Znaš, Grine, uništena kuća nije najstrašnija što se čoveku može dogoditi. U jednom životu može se podići nova kuća. Možeš li ti, prljavo kobile, oživeti svoju ženu i izbrisati iz prošlosti ono što si joj učinio?

Grin je shvatio da pred sobom ima jednog od najbržih revolveraša Zapada. Gledao je smrti u oči i osećao neopisiv strah. Potegao je revolver iz futrole, ali nije uspeo da ga uperi u Pitera. Brzina kojom je Piter izvukao svoj revolver i pucao, nije dozvoljavala ljudskom oku da registruje njegove pokrete.

Sa rupom na čelu. Grin se srušio na leđa.

Piter je vratio revolver u futrolu i bacio još jedan preziran pogled na nepomično telo Džoa Grina.

Uzjahao je konja i prošaptao:

— Hajde, momče, Grom i Munja moraju dići još dve oluje.

*

Piter je jahao neko vreme, kada mu se učinilo da iza sebe čuje topot još jednog konja. Pomislio je da ga najverovatnije prati Grinov konj, ali nije želeo ništa da rizikuje. Noć je bila svetla, obasjana mesečinom, i čim izade iz šume, postaće izvrсна meta.

Sjahao je sa konja i, lupnuvši ga po sapima, prošaptao:

— Produži, Grome.

Pametna životinja nije zastala, već je nastavila da kaska kroz šumu.

Piter se sakrio iza jedne stene i čekao.

Uskoro se pojavio jahač čije je držanje na konju Piteru već bilo poznato. Kada je prošao pored njega, Piter je stao na stazu i rekao:

— Stani, podigni ruke i okreni se!

Jahač je poslušao bez reči.

Piter mu pride i uzme mu vinčesterku i kolt.

— Nije nimalo pametno šuljati se noću nekom iza leđa, Džeri — reče.

— Nisam se šuljao — uvredeno mu odvrati Džeri. — I mislim da mi možete vratiti oružje.

— Razmisliću o tome, momče — reče Piter suzdržavajući smešak. Iako ga je zbunjivao, dopadao mu se ovaj golobradi mladić.

— Možda bismo mogli zajedno do Dolharta? — upita Piter. — Treba nam oko dve nedelje do njega, bilo bi lakše da sklopimo primirje i jašemo zajedno.

Džeri je osetila radost zbog Piterovog predloga, ne sluteći da je Piter želeo da je drži pored sebe samo zato što nije bio siguran u njene na-

mere. Shvatio je da Džeri nije slučajno krenula u istom pravcu u kojem je on išao.

— Obezbedio sam se za put do Dolharta — reče Džeri. — Šta misliš o tome da otvorimo konzervu pasulja?

Piter zviždukom pozove konja i poče da skuplja suve grančice.

Jeli su u tišini, dok Piter nije zapisao:

— Da li su tvoji prijatelji u Dolhartu?

Džeri ga pogleda ispod oka i odgovori pitanjem:

— Da li je onom tvom ridokosom druškanu sa kojim si krenuo iz Amarilja pozlilo od prekomerne količine olova?

— U redu, Džeri, shvatio sam poruku — reče Piter. — To što putujemo zajedno ne znači da mi se moraš poveravati. Zanima me samo gde si zagubio onu ogromnu životinju.

— Ne brini za njega, navikao je na slobodnjački život. Pojaviće se uskoro — mirno odgovori Džeri.

Kasnije, dok je posmatrala zvezde koje su treperile kroz krošnje drveća, iz grudi joj se oteo težak uzdah.

Piter, koji takode nije mogao da zaspi, pomislio je kako ovog mladica zaista nešto muči.

*

Pitere, ja sam se već potpuno ukočio na konju. Znam da ti se žuri, ali ako već jašemo zajedno, poštuju moju želju da se i odmorimo — reče Džeri.

Stranac je glasno zalajao kao da potvrđuje njenu želju.

Piter zaustavi konja.

— Ispod nas je reka Kanejdijan, do nje imamo još oko sat jahanja. Obecavam pošten odmor kada stignemo tamo.

Džeri obrisa lice maramicom i ne reče ništa. Podbode konja da krene.

Kada su stigli na obalu reke, Džeri je skliznula sa konja i sela u travu.

— Džeri, imamo posla, treba da pripremiš hranu — reče Piter bacivši u travu dve divlje patke koje je uzput ulovio.

— Ne pada mi to na pamet, dok se ne odmorim — odvrati Džeri. — Već danima gonimo konje kao da nisu živa bića, ne spavamo, osećam se kao da sam u groznici.

Piter pogleda njeno krhko telo i iznenadi se shvativši da je Džeri u pravu. On je bio izdržljiv i čvrst, pa nije ni primetio da njegov paklen tempo nije lako pratiti.

Seo je u travu pored Džeri i pogledao je.

Iznenada mu se lice smračilo.

Džeri je mirno grickala travku posmatrajući reku.

— Okreni glavu, Džeri — reče Piter pretećim tonom.

Džeri ga pogleda zbunjeno.

— Okreni glavu, još! — naredi Piter.

Džeri ga je uplašeno poslušala.

— Do davora, pa ti si žensko — pobesneo je Piter. — Trebalo je da to ranije primetim.

Džeri je sagla glavu, sada već ozbiljno uplašena.

— Kako ti je uopšte uspelo da se toliko skrivaš? — nastavio je Piter. — Momak sa probušenim ušima, ha!

Devojka je ćutala, ne znajući kako da stiša njegov bes. Plašila se da ga još više ne razjari ako pokuša da mu bilo šta objasni.

Međutim, isto tako brzo kao što se razbesneo, Piter je povratio svoju uobičajenu mirnoću.

— Postaraj se za večeru, curo — hladno joj reče. — Idem duž obale da vidim gde se reka može pregaziti.

Džeraldina nije stigla da kaže ni reč, Piter se već bio popeo na konja i odjahao.

Shvatila je da mu je bila potrebna samoća da razmisli o novonastaloj situaciji u kojoj se našao.

No, jedno je bar bilo sigurno: od ovog čoveka ne pretili joj nikakva opasnost.

Piter se vratio kada je već uveliko bio mrak.

— Mislila sam da si nastavio put bez mene — reče Džeri.

Piter se namršti i odvraća joj:

— Pomišljao sam na to, moram priznati. Ali, ja ispunjavam svoja obećanja. Jahaćeš sa mnom do Dolharta. No imam i jedan uslov: dok budem jeo, lepo i polako ćeš mi ispričati šta tražiš ovako prerusena i kuda si se, u stvari, uputila.

Džeri je pogledala u pronicljive sive Piterove oči i znala je da nikakvom lažnom pričom neće prevariti tog čoveka.

Dok je Piter jeo, Džeraldina mu je iskreno ispričala sve o svom dugom traganju za zadovoljenjem pravde.

— Fred Čarls je prekrupan zalogaj za tebe, devojčice — reče Piter kada je Džeri učutala. — Ubio bi te ne trepnuvši. U Dolhart ćemo nastaviti zajedno, ali pod uslovom da se odmah vratiš kući. Za Čarlsa ću se ja pobrinuti.

Džeri je klimnula glavom ne želeći da se prepire sa Piterom, ali u dubini duše nije odustajala od svoje namere da sopstvenom rukom presudi Fredu Čarlsu.

— Gde su ti roditelji, Džeri? — postavio je Piter već po ko zna koji put isto pitanje.

— U Ardmoru — odgovori mu devojka. — Moj otac je vlasnik trgovine mešovitom robom.

— U redu, Džeri — reče Piter — prvom kočijom koja bude prolazila kroz Dolhart u tom pravcu, vraćaš se kući. Moramo samo razmisliti o tome da li ćeš i dalje izigravati mladića. Mislim da bi bilo bolje da u Dolhartu kupimo neke haljine i da prestaneš sa tom igrom. Mene si zaista izbacila iz takta, znaš.

*

Prodoran njisak Džerinog konja ih je probudio kada se sunce već poprilično visoko podiglo na nebu.

Skočili su na noge i Piter je već

držao revolver u ruci. Jedan pogled bio mu je dovoljan pa da shvati šta se dogodilo. Pod kopitom Džerinog konja uvijala se zgažena zvečarka još nekoliko trenutaka, a onda se potpuno umirila. Piter ispali jedan hitac u zvečarkinu glavu, da bi bio siguran da je mrtva.

— Džeri, uzjaši Groma i idi što dalje. Idi do one stene na obali i tamo me čekaj.

Džerine oči su se napunile suzama. Sa molbom u glasu obratila se Piteru:

— Nemoj ga ubiti, Pitere.

Piter pokaza rukom na dva tanka mlaza krvi koja su se slivala niz nogu nesrećnog konja.

— Moram, Džeri, inače će umirati u neopisivim mukama. Nemam izbora.

Džeri je uzjahala Groma i krenula ka steni. Glasno je zajecala kada je odjeknuo pucanj vinčesterke.

— Do đavola — mrmljao je Piter dok je išao prema steni. — Do sto đavola!

Istog dana su pregazili reku i nastavili putovanje, jašući oboje Groma kojem to kao da nije smetalo.

Piter je svakim svojim mišićem osećao toplo žensko telo ispred sebe i proklinjao trenutak kada je sreo to đavolje stvorenje.

U suton su stigli do jedne farme na kojoj je Piter kupio konja za Džeri.

— Proklet bio ako ova raga vredi trista dolara! — gundao je. — Ne vredi ni deset puta manje nego što sam je platio.

Ipak, po izrazu njegovog lica se moglo zapaziti da je zadovoljan što ga je kupio.

*

U Dolhartu je Piter saznao da kočija za Vičita Folz prolazi kroz grad tek za četiri dana. Odlučio je da ništa ne preduzima dok devojkicu ne otpremi iz grada. U hotelu je za njih

dvoje uzeo odvojene sobe, prijavivši ih kao brata i sestru.

Spavao je neprekidno četrnaest sati i kada se probudio, uputio se u Džerinu sobu.

— Sestrice, jesi li gladna? — upita kucajući na vrata.

Džeri mu otvori i pusti ga da uđe unutra i tek kada je zatvorila vrata, odgovori:

— Molim te, ne zovi me tako.

Piter je shvatio da je pogrešio.

— U redu, Džeri. Hajde da doručujemo, a zatim ćemo se prošetati po gradu. Meni je neophodan berberin, a tebi nekoliko lepih haljina.

Džeri reče uz uzdah:

— Mislila sam da se nikad nećeš probuditi i da ću umreti od gladi u ovom šugavom hotelu.

— To baš nije rečnik koji priliči jednoj mladoj dami. Zaboravljaš da si ponovo Džeraldina — nasmeja se Piter gledajući kako joj se žare obrazi.

Pošto su u krčmi, koju je držao neki Nemač, u slast doručkovali kupus sa kobasicama, naručili su pivo.

— Posle ovakvog doručka neću moći da obučem nijednu haljinu — reče Džeri uz uzdah.

— Ne bih se baš složio s tobom — odvrati Piter posmatrajući njen uzan struk. — No, trebalo bi da krenemo. Koliko se razumem u kupovinu haljina, to bi moglo potrajati sve dok se prodavnice ne zatvore.

Džeri se nasmeja i ustade sa stolice.

Piter joj pruži svežanj novčanica.

— Hoću da lepo izgledaš, Džeri. Možemo se naći u istoj ovoj krčmi kada završiš kupovinu.

Izašli su zajedno na ulicu, a zatim je svako otišao za svojim poslom.

Dva sata kasnije, Džeri je išla prema krčmi u plavoj haljini koja joj je izvrsno pristajala.

Pred krčmom je stajao Piter i pušio cigaretu, oslonjen o stub. Iznenadio se kada je video kako Džeri ljupko izgleda.

Sa druge strane ulice nalazila se šerifova kancelarija.

Džeri je upravo prolazila pored trojice muškaraca, koji su, očigledno besposleni, gubili vreme u hladu, kada je jedan od njih grubo uhvatio za ruku.

— Kuda žuriš, lepotice? — cerio se bezubim osmehom. — Mogla bi da nam ispričaš kako si ostala bez kose. Muž ti je sigurno jako ljubomoran kada ti je učinio tako nešto.

Džeri je pogledom potražila pomoć od Pitera.

Piter se trgao kada je opazio da čovek koji je desnom rukom čvrsto držao devojkicu, nema prstiju na drugoj ruci. Znao je da je to upravo taj čovek kojeg je tražio.

Krenuo je prema njima, sa pretećim sjajem u očima. Krajičkom pogleda je ustanovio da je šerif izašao iz svoje kancelarije i zaustavio se na tremu.

Bezubi se cerio i dalje:

— Znam ja taj soj žena koje muševi moraju ošišati da bi ih smirili. Mogli bismo se lepo zabaviti nas dvoje, je li?

Piter se zaustavi nekoliko metara od njih i reče:

— Pusti je, protuvo, i izvini joj se.

Bezubi pusti Džerinu ruku.

— A evo i ljubomornog muža! U redu, vraćam ti tvoju ženicu, ali da znaš da se ne izvinjavam kurvama.

Piter je ostao miran i hladnokrvno je rekao:

— Sada i ovde će moja sestra od tebe dobiti izvinjenje, ili će progovoriti revolveri.

Bezubi se nacerio:

— Slažem se, prvo ću se obračunati s tobom, a zatim će tvoja sestra dobiti od mene ono što zaslužuje.

Piter je mirno sačekao da njegov protivnik prvi potegne oružje, a onda je munjevito reagovao. Čitav obračun se odigrao u deliću sekunde.

Piter je vraćao revolver u futrolu, gledajući kako njegov protivnik pada na kolena, ispušta kolt iz ruke i završava sa licem u prašini.

Džeri mu je pritrčala i on je zaštitnički zagrlji i pomilova po glavi. Nasmeši joj se.

— Pa, proći će još dosta vremena dok ti kosa ne poraste, Džeri. Nadam se da ljudima više neće padati gluposti na pamet u međuvremenu.

Džeri je još uvek drhtala kada im je prišao šerif.

— Očekivao sam ovako nešto — reče im. — Moris je bio nezgodan tip. Samo, mislio sam da će obračun završiti u njegovu korist. Drago mi je što sam se prevario.

Oko ubijenog se već ôkupila gomila, pa je doktor morao da upotrebí sav svoj autoritet da bi mu prišao.

Kada ga je pregledao, došao je do šerifa i rekao:

— Pravo kroz srce, druškane. Da li je to bilo ravnopravna borba?

Šerif zavrte glavom i reče:

— Ni izbliza ravnopravna, ali vrlo poštena, bar od strane ovog momka. Sve sam video, doktore. Nisu mi čak potrebni ni svedoci za zapisnik.

Doktor se okrenuo prisutnima i viknuo.

— Hajde, razlaz! I neka neko pozove pogrebника da preuzme ovog ovde.

Šerif se ponovo obrati Piteru:

— Vas dvoje ste stranci, zar ne?

Piter klimnu glavom.

— Da, juče smo stigli u grad da posetimo staru tetku, ali se ona u međuvremenu odselila. Odséli smo u hotelu.

— Stara gospoda Ris je u pitanju, je li?

Piter potvrdi, a šerif mu zatim reče:

— Mislim da bi bilo bolje da napustite grad, mister. Moris je imao prijatelje, nekog Čarlsa, moglo bi doći do neke nevolje.

— Ne brinite, šerife — odvrati Piter. — U subotu odlazim kočijom za Vičita Folz. Nadam se da se do tada ništa neprijatno neće dogoditi.

— I ja se nadam — reče šerif.

*

Piter je ušao u salun koji je bio dupke pun, i prišao šanku. Pošto je

od barmena naručio piće, stavio je na šank krupnu novčanicu. Barmenu su se zacaklile oči.

— Izázivam najbolje kockare u gradu — nemarno mu reče Piter. — Imam veliku sumu novca koju bi bilo lepo udvostručiti ili čak utrostručiti. Možete li da organizujete jednu lepu partiju pokera?

Razgovor oko šanka je utihnuo. Ljudi koji su do tog trenutka mirno pili u salunu, bili su zaintrigirani. Piter se smeškao. Bilo je to tačno ono što je želeo: klopka za Čarlsa.

Barmen je zadovoljno trljao ruke dok je govorio:

— Budite bez brige, gospodine. Organizovaću partiju pokera kakva se ne pamti u ovom kraju Teksasa.

Piter je popio svoje piće.

— Odlično, tada ću doći sutra oko osam uveče.

— Još jedno piće na naš račun? — upita barmen.

Piter odmahnu glavom, stavi šešir na glavu i izađe na ulicu.

Šetajući do hotela, razmišljao je o tome kako nije video još nijednog čoveka sa zlatnim mamuzama u gradu. Fred Čarls se zavukao u neku rupu i Piter je dugo razmišljao kako da ga istera iz te rupe. Pošto je bio strastan kockar, verovatno neće odoleti takvom izazovu. Piteru je preostalo samo da sačeka vreme zakazano za početak partije.

Stigavši u hotel, Piter se uputio pravo u svoju sobu.

Osećao je neku teskobu kojoj nije mogao da odgonetne uzrok. Za sada se sve odvijalo po njegovom planu. Sutra u toku prepodneva, Džeri odlazi kočijom u Vičita Folz, odakle se lako može vratiti kući.

Teskoba se pojačala kada je pomislio na Džeri. Već je navikao na njeno prisustvo. Neobična devojka, bez sumnje, ali mu se ipak dopadala.

*

Za vreme doručka došlo je do prepirke.

— Putovaćeš kočijom, Džeri, i konj ti uopšte nije potreban — reče Piter.

U Džeraldininim crnim očima sevale su varnice. Oštro se usprotivila:

— Nikad se ne zna da li će i taj konj biti potreban ili ne. Put do Vičite-Folza je vrlo dug, usput se možemo sresti sa Indijancima ili pljačkašima. Kočijašu može pozliti, ili se može dogoditi bilo kakva slična glupost. Uostalom, ako se dobro sećam, tog konja si kupio meni i ja ne želim da ti ga vratim.

Piter je glasno uzdahnio i sam sebi se začudio kada je začuo svoj glas.

— U redu, Džeri — rekao je. Po prirodi nije bio popustljiv čovek. Džeraldina Vajt je nesumnjivo delovala na njega, bilo je dobro što uskoro odlazi.

Sat vremena kasnije, pošto joj je izložio svoj plan i još jednom obećao da će se postarati za Čarlsa, natovario je njen kovčeg na kočiju i pozeleo joj srećan put.

Džerino držanje bilo je odbojno, hladno se oprostila od Pitera i ušla u kočiju.

Piter je bio ljut, a da ni sam nije znao zbog čega.

— Šta sam ja, zaboga, očekivao od nje — pitao se. — Da mi se obesi oko vrata i jeca neutešno?

Gledao je za kočijom za koju je bio privezan Džerin konj, sve dok se nije izgubila iza poslednjih kuća Dolharta.

Kočija je prešla tek nekoliko kilometara kada je Džeri snažno zalupala kočijašu da stane. Kočija se zaustavila, a gospodin koji je sedeo preko puta Džeraldine i u međuvremenu bezuspešno pokušavao da joj se udvara, glasno je upitao:

— Šta se to dešava, do đavola?

Džeraldina mu se ljupko nasmešila.

Nastavićete put bez mene, gospodine. Najlepše vas pozdravljam.

— Sramota! — nastavio je debelj-

ko. — Zauzeli ste mesto u kočiji koje je nekom bilo potrebno!

I ostali putnici počeli su da gundaju dok je Džeri mirno odvezivala konja. Kočijaš je skinuo njen kovčeg sa kočije.

Debeljko je proturio glavu kroz prozor i dobacio još jednom:

— Nečuveno!

Džeri mu pride i uhvati ga za okovratnik.

— Slušaj, debeljko — reče pretećim tonom. — Nikome ništa nisam oduzela. Za moje mesto do Vičite-Folza je plaćena karta. Moja je stvar gde ću i kada prekinuti putovanje. Tvoje društvo mi za tako dalek put nikako ne odgovara. I trebalo bi da budeš zahvalan što ćeš imati više mesta za svoju debelu guzicu.

Kočijaš se nasmejao i poterao konje.

*

Isprativši kočiju pogledom, Piter je zapalio cigaretu, međutim, to mu nije pomoglo da otkloni gorak ukus u ustima.

Zaključio je da bi mu dobro došao jedan viski i uputio se prema salunu. U salunu je bilo svega nekoliko gostiju i barmen ga je dočekao sa smeškom na usnama:

— Izvolite, mister?

Piter naruči dupli viski sedajući za jedan od praznih stolova.

Barmen mu donese piće za sto i tiho reče:

— Tri ugledna čoveka su obećala da će se pojaviti večeras, gospodine.

Piter znatiželjno podiže obrve, a zatim baci napojnicu na sto.

Barmen produži:

— Večeras ćete imati priliku da upoznate bankara Triksa i gospodina Mortona, rančera. Doktora Krajga ste, čini mi se, već upoznali.

Piter klimnu glavom i zapali novu cigaretu.

Barmen se udaljio, uvidevši da Piter nije raspoložen za razgovor.

Piter je osećao kako mu viski vraća život u telo.

Sav je bio kao obamro. Nešto nije funkcionisalo u planu kojeg je smislilo i počeo da sprovodi u delo. Čarls se nije micao iz mišje rupe. Za Pitera je postalo vruće, jer ovakvu situaciju nije predvideo. Nije dolazilo u obzir nikakvo kockanje u velike sume sa uglednim ljudima ovog grada. Piter jedva da je imao još sto dolara u džepu.

Lupnula su vratanica saluna i to je Pitera trgnulo iz razmišljanja. U salun je ušao šerif i krenuo prema Piterovom stolu.

— Donesi mi pivo, Kene! — dobio je barmenu sedajući pored Pitera.

— Dobar dan, šerife — pozdravi ga Piter.

Šerif ga ozbiljno upita:

— Ako se ne varam, kočija za Vičita Folz je otišla pre više od sat vremena?

Piter klimnu glavom i odgovori:

— Moja sestra je otputovala tom kočijom, šerife. Ako krenem u zoru, stići ću je sutra uveče. Imam odličnog konja.

Šerif ga sumnjičavo pogleda i zapita ga:

— A šta je razlog vašeg zadržavanja u gradu?

— Dogovorio sam za večeras partiju pokera sa doktorom, bankarom i jednim rančerom — odgovori Piter. — Barmen vam to može potvrditi.

— Pamet u glavu, momče — reče šerif. — Sva trojica su moji prijatelji i ne želim nikakvu gužvu. Usput, moram ti reći da nijedan od njih ne vara na kartama, ali i ne trpe varalice.

Piter klimnu glavom.

— Idem u hotel da se odmorim. Možete nam se pridružiti večeras, ako želite.

Šerif slegnu razmenima.

*

Fred Čarls je grozničavo preturao stvari po Piterovoj hotelskoj sobi, ti-

ho psujući. Parama nigde nije bilo ni traga. Čarlsu je novac bio i te kako potreban, ali mu nije padalo na pamet da dođe do njega na pošten način. Kada je čuo da se u Dolhartu nalazi stranac koji ima dovoljno novca da izazove najbolje kockare grada, pomislo je kako ga je upravo nebo poslalo u njegove šake.

Čarls se u jednom skoku našao pored vrata kada je začuo korake u hodniku.

Vrata su se otvorila i u istom trenutku je Čarls snažno zamahnuo drškom revolvera kojeg je čvrsto držao u ruci.

Džeri se bez glasa sruši na pod. Čarlsov udarac je onesvestio pre nego što je mogla shvatiti šta se dogodilo.

— Do vraga!? — procedio je Čarls. — Tip prepun para mirno šeta gradom, a ja umesto njega, dobijem nekakvu blesavo ošišanu devojkicu.

Nogom je gurnuo onesvešćenu devojkicu i ona se okrenu na leđa.

Fred Čarls je nekoliko trenutaka posmatrao bez reči.

Te crte lica bile su mu odnekud veoma poznate. U trenutku kada se u njegovom sećanju pojavio lik devojkice na koju je veoma ličila onesvešćena Džeri, otvorila su se vrata ponovo, i Čarlsova ruka je mahinalno krenula ka revolveru.

U deliću sekunde, Piter je pogledom obuhvatio prostoriju i ni trenutka nije oklevao kada je ugledao ruku svog protivnika kako izvlači teški kolt iz futrole.

Piter Von je ponovo postao Pit Munja i spasao je svoj život zahvaljujući brzini svoje ruke.

Fred Čarls se srušio pored kreveta, dok su po Piteru padali kreč i prašina iz rupe u tavanici koju je napravio njegov kuršum.

Čarls je teško disao, pogođen u stomak.

Piter ga prezrivo pogleda, otrsajući sa sebe prašinu. Znao je da je hitac kojeg je uputio Čarlsu bio smrtonosan, ali je isto tako dobro

znao da će nitkov živeti još nekoliko sati.

— Želeo sam samo novac — prošapta Čarls.

Piter uze u naručje devojkicu koja je još uvek bila u dubokoj nesvesti i dobaci mu preko ramena:

— Mogao si prodati svoje mamuze, kućkin sine. Ali, ovo nema veze sa novcem. Metak od kojeg umireš je pozdrav sa onog sveta, specijalno za tebe. Od moje žene i nerođenog deteta. Od mog tasta koji je branio moju kuću. Od Džerine sestre koja je umrla tvojom krivicom. I od svih onih čiji si život zaustavio ne trepnuvši.

Po hodnicima je već nastala gužva.

Silazeći niz stepenice sa devojkicom na rukama, Piter se osvrnuo kada je čuo urlik:

— Neću da umrem! Doktora! Zovite doktora!

Ta kukavica zaista nije zaslužila da živi — pomisli Piter.

U holu ispred recepcije gotovo se sudario sa doktorom koji je pohitao na mesto obračuna.

Doktor na brzinu pogleda ranu na devojkicom potiljku i reče da će se odmah vratiti, a zatim ode na sprat odakle su se još uvek čuli urlici.

Piter je nežno mokrom maramicom brisao devojkino čelo kada se doktor vratio sa rečima:

— Gadno si udesio onog momka, drugar. Bojim se da mu nema spasa.

Piter sleže ramenima.

— Molim vas da učinite sve što možete za moju sestru, doktore.

Uto se pojavi šerif i obrati se Piteru:

— Možeš li mi objasniti šta se ovde dešava?

Piter klimnu glavom.

— Bilo bi bolje da odemo u moju kancelariju, momče. Tamo ćeš dati izjavu, čim pogledam šta se ovde dešava — reče šerif i ode na sprat.

Šerif se vratio sa gadljivim izrazom na licu i promrmljao:

— Nimalo lep prizor, zar ne, doktore?

Doktor potvrdi klimanjem glave, a šerif i Piter su se uputili prema šerifovoj kancelariji.

Piter je ukratko ispričao šerifu kako je u svojoj sobi zatekao onesvešćenu devojkicu i nepoznatog razbojnika koji je potegao revolver.

— Sasvim dovoljno za zapisnik — reče šerif. — Ubistvo u samoodbrani. Međutim, mene zanima više od toga, momče.

Piter začudeno podiže obrve.

— Ne znam na šta mislite, šerife — reče.

— O? Čini mi se da ipak nešto znaš — odvrati šerif. — Ja nisam baš sasvim glup. Nikakva stara gospođa Ris nikad nije živela u Dolhartu.

Piter se glasno nasmejavao kada je video izraz šerifovog lica.

— Ispričaću vam sve što znam, šerife, ali bih više voleo da nastavimo razgovor na nekom drugom mestu. Osim toga, bilo bi dobro da objasnite svojim prijateljima da partiju pokera moraju odigrati bez mene.

— Ne verujem da će biti posebno razočarani — reče šerif uzimajući šešir sa stola.

*

Sami, da li bi imao nešto protiv da sa nama živi jedna lepa devojkica koja bi se brinula za nas dvojicu?

Plavokosi dečak je raširio oči od iznenađenja.

— Je li jako lepa, tata? — upita radoznalo.

— Možda bi bilo dobro da sam prosudiš, sine — odvrati Piter. — Mogli bismo još danas otići do Ardmora da je upoznaš.

Sami se uozbiljio i upitao oca:

— A da li ona želi da živi sa nama?

Piter ga pogladi po glavi i s uzdahom reče:

— Ako je lepo zamolimo, možda će pristati. A sada se pakuj za put.

Dečak je veselo otrčao, a Piter je pošao da upregne konja. Bio je umoran, ali zadovoljan. Uz svesrdnu pomoć suseda sa okolnih rančeva, podigao je novu kuću. Čekalo ga je još mnogo posla, ali njegov sin i on imali su ponovo svoj krov nad glavom.

Tog popodneva, Piter i Sami pili su čaj u salonu u kući Bena Vajta. Sami se nije odvajao od Stranca koji mu je odmah prirastao za srce.

Ben Vajt je pogledao svoju ženu, a zatim mu se pogled susreo sa ćerkinim. Oči Džeraldine Vajt blistale

su kao drago kamenje. Ben se nakašljao, a zatim reče:

— Ne znam šta da vam odgovorim, gospodine Vone. Odluku bih prepustio svojoj kćeri. Ukoliko je ona saglasna da svoj život podeli sa vama, imate moj blagoslov.

Sve su oči bile uprte u Džeri, kada se oglasio Sami:

— Nećete pogrešiti, gospodice! Moj tata sasvim dobro kuva, a snalazi se i u ostalim poslovima.

Džeri i Piter su prasnuli u glasan smeh kojem su se pridružili i ostali.

K R A J

U SLEDEĆEM BROJU

Džon O'Rurk

PUCNJAVA NA GRANICI

Čovek sa sombrerom se sagnuo tako da ga niko sa puta nije mogao videti. Izvirivao je iza gustog žbuna, držeći pušku na gotovs. Bio je čvrsto odlučio da ovoga puta ne propusti šansu da pravilno nanišani. . .

JUGOBANKA

**DODITE
DA SE DOGOVORNO**